

Джоана Линдзи

A romantic illustration of a man and a woman in a close embrace. The man is shirtless, wearing a black vest, and has dark hair. The woman has long, flowing blonde hair and is wearing a yellow dress with puffed sleeves. They are looking at each other with affection. The background is dark with some blue and purple hues.

ПЛЕННИЦА

Джоана Линдзи

Пленница

ГЛАВА ПЪРВА

Беше приятно топъл ден през ранната есен на 1883 година. Лек ветрец нежно играеше из листата на големите дъбови дървета, наредени покрай дългия път, който водеше към имението Уейкфийлд. Пред огромната двуетажна къща стояха два красиви бели коня, впрегнати в откритата карета, и тежко пръхтяха.

Вътре в къщата Томи Хънтингтън крачеше неспокойно напред-назад из обширната гостна с мебели, тапицирани със златист бродат, и нетърпеливо очакваше Кристина Уейкфийлд да слезе при него. Най-последно бе взел решение за бъдещето си – решение, засягащо и Кристина – и незабавно бе дошъл да го сподели с нея. Но усещаше, че нервите започват да му изневеряват.

По дяволите, никога не се е бавила толкова, каза си той, като най-сетне спря, застана до прозореца и се загледа в обширното имение Уейкфийлд. Не и преди да започне да облича рокли и да престане да носи косите си свободно спуснати. А сега при всяко негово посещение му се налагаше да чака половин час, че и повече, преди Кристина да се появи.

За пореден път си повтаряше думите, които възнамеряваше да й каже, когато две нежни ръце се плъзнаха върху очите му и той почувства как гърдата на Кристина се притиска към гърба му.

– Познай кой е? – игриво прошепна тя в ухото му.

О, господи, не можеше ли Кристина да престане да се държи така! Всичко беше наред, когато двамата бяха още деца и растяха заедно, но сега близостта ѝ го побъркваше от желание.

Той се обърна към нея и необикновената ѝ красота го омагьоса. Кристина беше облечена в прилепнала тъмносиня кадифена рокля, чиято висока яка и дълги ръкави бяха украсени с бяла дантела. Безброй златни къдрици обрамчваха лицето ѝ.

– Бих искала да не се кокориш така, Томи. Напоследък го правиш все по-често, а това ме изнервя. Ако не бях сигурна в обратното, щях да си помисля, че лицето ми е мръсно – каза тя.

– Съжалявам, Криси – измънка той. – Просто през последната година ти се промени толкова много, че не мога да се овладеея. Сега си тъй красива!

– Какво се опитваш да ми кажеш, Томи Хънтингтън, че преди съм

била грозна? – подразни го Кристина, като се престори на оскърбена.

– Разбира се, че не. Знаеш какво имам предвид.

– Добре, прощавам ти – засмя се тя, отиде до канапето в златист брокат и седна. – Сега ми кажи защо си тук толкова рано. Не те очаквах преди вечеря, а и Джонси ми каза, че си изглеждал като луд за връзване, когато си влетял тук.

Томи се смути. Не беше подготвил много добре малката си реч и сега отчаяно се опитваше да намери точните думи. Е, точни или не, трябваше да каже нещо, преди да е изгубил смелост.

– Криси, не желая да ходиш в Лондон това лято. След няколко месеца брат ти ще се прибере у дома и аз възнамерявам да му поискам ръката ти. Ако после, след като се оженим, още искаш да видиш Лондон, аз ще те заведа.

Кристина го погледна слисано.

– Твърде много избързваш, Томи! – каза рязко тя, но омекна, когато видя обидата върху момчешкото му лице. В края на краищата, отдавна знаеше, че този ден неизбежно ще дойде. – Съжалявам, че ти се сопнах. Знам – семействата ни винаги са считали, че сме идеалната двойка, и може би някой ден ние наистина ще се оженим. Но не сега. Ти си още само на осемнайсет, а аз съм на седемнайсет. Прекалено сме млади, за да се женим. Знаеш, че съм прекарала целия си живот в това място, откъсната от света. Обичам дома си, но искам да се срещна с нови хора и да позная възбудата на Лондон. Не можеш ли да разбереш това?

Тя замлъкна. Не искаше да го нарани.

– Обичам те, Томи, но не по начина, по който ти искаш. Ти си най-добрият ми приятел и аз те обичам така, както обичам брат си.

Томи я изслуша търпеливо. Знаеше колко е пряма, но последните й думи го засегнаха дълбоко.

– По дяволите, Криси! Не искам да ти бъда брат. Обичам те. Желая те като мъж. – Той я приближи, хвана ръцете ѝ и я придърпа към себе си. – Искам те повече от всичко, което някога съм искал. Единственото, за което мога да мисля, единственото, което си представям, е как те държа в обятията си и те любя. Понякога ми се струва, че ще полудея.

– Говориш глупости, Томи. Не желая да те слушам повече!

Кристина се отдръпна от него, а миг по-късно в стаята влезе Джонси, старата ѝ бавачка, която носеше чая. Така че неприятната тема беше изоставена, поне за момента.

След като яздиha дълго време, за да се разтоварят от напрежението, Томи и Кристина вечеряха заедно и прекараха вечерта много приятно.

Тъй като Кристина бе възвърнала нормалното си приветливо държание, той тактично не отвори повече дума за своите желания.

По-късно същата нощ, докато лежеше буден в леглото си и мислеше за Кристина и за отминалия следобед, Томи усети ужасно безпокойство. Предчувстваше, че ако Кристина отиде в Лондон през лятото, както възнамеряваше, това ще промени изцяло нейния живот и ще разруши неговия. А най-лошото от всичко бе, че той не можеше да направи нищо, за да я спре.

ГЛАВА ВТОРА

В тази ясна лятна вечер на небосклона трептяха хиляди звезди. Топлият ветрец разгръщаше върховете на дърветата и разкриваше кръглата луна, която обливаше околността с мека светлина.

Тишината на красивата английска природа внезапно бе разбудена от каретата на рода Уейкфийлд, която трополеше по пустия, пращен път. Вътре в широката, удобна карета Джон Уейкфийлд замислено съзерцаваше собственото си отражение в прозореца. Единствената свещ, закрепена на отсрещната стена, хвърляше приглушена светлина върху тъмносиния интериор на каретата.

Джон не гледаше с кой знае какъв ентузиазъм на това пътуване до Лондон, но знаеше, че за Криси то ще бъде истинско удоволствие. Той извърна глава от прозореца и погледна сестра си, която спеше спокойно на отсрещната седалка.

Джон бе отсъствал от къщи не повече от година, но за това кратко време Кристина Уейкфийлд се бе превърнала от палаво момиче в изумително красива жена. При завръщането си преди месец той беше поразен от това колко е пораснала малката му сестричка и все още не можеше да свикне с невероятната промяна, фигурата ѝ бе придобила съвършени, женствени извивки. Дори лицето ѝ се бе променило дотолкова, че на Джон му бе трудно да я познае.

Сега, докато Кристина сладко спеше, той отново заизучава чертите ѝ. Гъсти мигли, които за една година като че ли бяха станали още по-дълги, падаха над високите ѝ скули. Лицето ѝ бе изгубило детинската си закръгленост и това правеше правилния ѝ, тесен нос и заоблената ѝ брадичка още по-изразителни. Бе повече от ясно, че в Лондон Джон ще си има доста проблеми с многобройните младежи, които щяха да бъдат привлечени от красотата на сестра му.

Криси бе пожелала това пътуване до столицата като подарък за осемнадесетия си рожден ден и Джон не намери начин да ѝ откаже. Кристина Уейкфийлд винаги успява да получи това, което иска, мислеше си той. Някога въртеше баща им на малкия си пръст, а сега правеше същото с него. Е, Джон нямаше нищо против това. Той обичаше да задоволява желанията на сестра си – тя беше всичко, което му бе останало на този свят.

Спомняше си ясно онзи злощастен ден, в който Джонатан

Уейкфийлд бе загинал при инцидент по време на лов. Наложил се Джон да съобщи на Криси за смъртта на баща им, защото майка им бе приела черната вест толкова болезнено, че след три седмици също почина – от мъка, така бе обяснил лекарят. Въпреки собствената си скръб, Джон беше успял някак си да помогне на сестра си да преодолее болката и страданието. Тогава Криси прекарваше по-голямата част от времето си, яздейки необуздано своя черен жребец из имението. Джон я остави да го прави необезпокоявано, както денем, така и нощем, защото самата тя му бе казала само три месеца по-рано, че волната езда и помага да забрави тревогите си.

Тогава Джон ѝ се беше присмял – какви ли тревоги би могло да има момиче на нейните години. Твърде скоро обаче разбра, че тревогите не признават възраст. Язденето помогна на Криси да преодолее скръбта си и тя се оправи доста бързо за малко момиче, загубило внезапно и двамата си родители.

След това грижите за отглеждането и възпитанието ѝ легнаха изцяло върху Джон. Но той никога нямаше да се справи без помощта на мисис Джонсън, или Джонси, както я наричаха двамата с Кристина. Това бе бившата им бавачка, която сега се грижеше за имението Уейкфийлд и надзираваше цялата прислуга. Джон отново се сети как тази сутрин на изпроводяк Джонси бе размахала предупредително пръст и си припомни загрижеността в кафявите ѝ очи.

– Джони, момчето ми, да не изпускаш моето дете от поглед. – Казваше го вече за трети път тази сутрин. – Няма да ѝ даваш да се влюбва в никой от онези лондонски господа. Хич не харесвам надутите лондонски франтове и не ща да ми доведе някои от тях у дома.

Криси засмяно се бе качила в каретата.

– Глупости, Джонси. Да не съм луда да се влюбвам в лондонски фронт, когато тук си имам Томи, който ме чака да се върна.

Сетне бе пратила въздушна целувка на Томи Хънтингтън, който беше дошъл да я изпрати. Томи бе свел глава с престолено смущение, но Джон знаеше, че пътуването на Криси до града не го радва.

Томи живееше с баща си, лорд Хънтингтън, в съседното имение. Тъй като в околността нямаше никакви други момичета на възрастта на Криси, тя и Томи бяха неразделни кажи-речи от люлката и Джон и лорд Хънтингтън винаги се бяха надявали някой ден двамата да се оженят. Но Томи – приятен момък с пясъчноруса коса и светлокафяви очи, бе само с шест месеца по-голям от Криси и Джон все още го считаше за хлапак. Докато Криси вече бе млада жена, и то на възраст за женене.

Очевидно беше съзряла по-бързо от Томи, но може би ако го обичаше, тя щеше да го почака да стане мъж.

Но кой ли знае какво става в женския ум, мислеше разсеяно Джон. Той дори не разбираше чувствата на Криси към Томи – дали бяха просто приятелски или имаше и нещо повече. Каза си, че непременно трябва да я попита, но вероятно през следващите няколко седмици тя щеше да е толкова заета, че едва ли щеше да му се удаде удобен случай.

Джон се усмихна, като си представи колко изненадани щяха да останат ухажорите ѝ, когато откриеха, че Криси е не само красива, но и интелигентна. Той развеселено си спомни разгорещения спор между родителите си относно образованието на Криси. В крайна сметка бяха постигнали компромис и Криси получи образование като мъж, макар че в редките случаи, когато майка им успяваше да я открие и да я накара да седи мирна, тя съумя да изучи и женските умения да шие и готви.

Да, Криси беше образована и красива, но и тя си имаше своите недостатъци. Например ужасното твърдоглавие, наследено от майка им, която, решише ли че е права, отстояваше своето до край. Друг недостатък бе избухливият ѝ нрав – Криси можеше да побеснее от най-малкото нещо.

Джон въздъхна, предчувствайки колко напрегнати ще бъдат следващите две седмици. Е, поне щяха да са само две седмици. Утешен от тази мисъл, той потъна в дрямка, докато каретата продължаваше да се носи напред по пустия път към Лондон.

Кристина и Джон Уейкфийлд още сляха, когато каретата им спря пред една двуетажна къща на Портланд Плейс. Слънцето тъкмо се бе подало на хоризонта и преобладаваше небето от розово в нежно синьо, а птиците приветливо чуруликаха.

Кристина се събуди, когато кочияшът отвори вратата на каретата.

– Пристигнахме, мис Кристина – каза той извинително и отиде отзад, за да смъкне багажа.

Кристина се надигна и оправи разбърканите кичури на косата си. Приглади роклята си и хвърли поглед към Джон, който още спеше дълбоко отсреща. Русият му перчем бе паднал върху високото му чело.

Тя леко разтърси коляното му.

– Джон, пристигнахме. Събуди се.

Джон бавно отвори тъмносините си очи, усмихна се и прокара ръка през косата си. Кристина забеляза, че очите му са зачервени. Явно не

беше спал много през изминалата нощ. Странно, самата тя бе спала толкова дълбоко.

– Хайде, Джон. Знаеш колко се вълнувам – каза нежно Кристина.

– По-спокойно, млада госпожице – засмя се той и разтърка сънениците си очи. – Семейство Йейтс сигурно още спят.

– Но това няма да ми попречи да разопаковам багажа си и да се насаная, а после да пазарувам цял ден. Ти каза, че мога да подновя изцяло гардероба си, а надали има по-подходящ момент за това от първия ден на престоя ми тук. Така ще имам възможност да нося новите си дрехи по време на цялото ни пребиваване в Лондон – каза тя и изскочи от каретата.

– На нищо ли не те е научил учителят ти по добри обноски, Криси? – смърри я Джон и поклати глава. – Знам, че си развълнувана, но следващия път изчакай да ти помогна да слезеш от каретата, вместо да скачаш сама.

Изкачиха няколкото стъпала до голямата двукрила врата и Джон почука силно.

– Може би всички в къщата спят – каза той и почука отново.

Внезапно вратата се разтвори широко и пред тях застана усмихната дребна, кръглолика жена с алени бузи и посивяваща коса.

– Вие трябва да сте Кристина и Джон Уейкфийлд. Влизайте, влизайте. Очаквахме ви.

Влязоха в малък коридор, застлан с красив килим. В края му имаше стълбище. До едната стена бе поставена махагонова маса, покрита с малки дантелени покривчици.

– Аз съм мисис Дъглас, икономката. Сигурно сте уморени от пътуването. Искате ли да починете малко преди закуска? Мистър и мисис Йейтс са още в леглото – каза тя приветливо и ги поведе нагоре по стълбището.

– Джон може би има нужда от още малко сън, но аз само ще си взема гореща вана и ще закуся, ако не ви притеснявам твърде много – отвърна Кристина, когато се качиха горе.

– Изобщо не ме притеснявате, мис – каза мисис Дъглас, показва им стаите им и ги остави.

Кочияшът ги последва горе с багажа, а после отиде да се погрижи за конете. Джон каза, че наистина трябва да подремне, извини се и излезе. На прага се размина с млада прислужница, която носеше в ръце две ведрa с гореща вода.

– Аз съм Мери, камериерката – каза свенливо момичето, извади

изпод леглото голяма вана и наля водата в нея. – Ако само нещо ви потърбва, мис, просто ми кажете – добави тя.

– Благодаря ти, Мери.

Кристина огледа стаята. Беше по-малка от собствената ѝ спалня в Уейкфийлд, но бе красива. Подът беше застлан със златист плюшен килим. От едната страна на тапицираното в златисто легло бе поставено малко шкафче с мраморен плот, а от другата – скрин с много чекмеджета. В ъгъла, до единствения прозорец, имаше канапе в зелено кадифе. Завесите също бяха от зелено кадифе, а на отсрещната стена бе окачено огледало в позлатена рамка.

Точно когато един прислужник донесе още вода, Мери приключи с подреждането на багажа на гостенката, и Кристина най-сетне остана сама. След като вдигна с фиби косата си, тя се съблече и се потопи в димящата, гореща вода. Облегна се назад и се отпусна.

Това пътуване до Лондон бе нейна отколешна мечта. Само че доскоро я смятаха за малка, а миналата година, когато беше достигнала подходяща възраст, Джон бе заминал с полка си, за да се върне у дома едва сега, вече като лейтенант от армията на Нейно величество, в очакване на ново назначение.

Целият живот на Кристина бе преминал в Уейкфийлд. Там, в тихо провинциално имение, тя беше прекарала едно прекрасно детство. Беше палаво, необуздало момиче и често ѝ се случваха неприятности. Помнеше, например, как двамата с Томи се криеха на тавана на конюшната в имението Хънтингтън и подслушваха стария Питър – главният коняр. Той винаги псуваше и си говореше сам или с конете. От стария Питър Кристина бе научила доста неподходящи за една дама думи, много от които не разбираше. Но един ден бащата на Томи ги откри. Последва доста сурово мъмрене и дълго време Кристина не беше допускана до конюшната на семейство Хънтингтън.

Но тя вече не беше онова палаво момиче. Сега носеше рокли, вместо бричовете, ушити от Джонси за малката лудетина, която винаги цапаше и късаше дрехите си. Сега беше дама и това ѝ харесваше.

След като се изкъпа, Кристина облече памучната си рокля на цветя. Знаеше, че е старомодна, но искаше да се чувства удобно, докато пазапува. Разреса дългата си златна коса и я вдигна в истинска каскада от къдрици и букли. Накрая взе шапката, която щеше да сложи на излизане и слезе долу за закуска.

Откри трапезарията зад една от вратите на противоположната страна на вестибюла. Джон седеше на голяма маса заедно с Хауърд и

Катрин Йейтс. Отдалеч се усещаше сладкия аромат на шунка и ябълкови тригуни. Освен тях на масата имаше и яйца и кифли.

– Кристина, скъпа! Не мога да изразя с думи задоволството си от това, че си тук. – Катрин Йейтс ѝ се усмихна с благите си сиви очи. – Тъкмо разказвахме на Джон за приемите, за които имаме покана. Преди да си тръгнете ще има и голям бал, на който ще можете да присъствате.

– Като за начало, тази вечер един мой приятел дава официална вечеря – намеси се Хауърд Йейтс. – Но не се тревожи, ще има и по-млади хора – засмя се той.

Хауърд и Катрин Йейтс бяха приветлива и жизнерадостна двойка. И двамата приближаваха петдесетте, но винаги бяха в движение и се наслаждаваха на всеки миг от живота. Бяха стари приятели на семейството и Кристина и Джон ги познаваха откакто се помнеха.

– Нямам търпение да изляза и да разгледам града! – каза ентусиазирано Кристина, слагайки по малко от всяко блюдо в чинията си. – Искам да направя всички покупки още днес. Ще дойдеш ли с мен, Катрин?

– Разбира се, скъпа. Ще отидем на улица Бонд. Намира се ей там, зад ъгъла, и е просто претъпкана с магазини.

– Мисля, че и аз ще те придружа, защото нямам намерение да спя повече. И без това аз също трябва да си набавя някои неща – отбеляза Джон.

Не възнамеряваше да оставя Криси в този опасен град без надзор, нищо че Катрин Йейтс щеше да е с нея.

Джон още изглежда уморен, но сигурно е развълнуван не по-малко от мен, помисли си Кристина. Прислужницата напълни чашата ѝ с димящ горещ чай, докато тя поглъщаше лакомо апетитните яйца с шунка.

– След минутка ще бъде готова – каза Кристина, забелязвайки, че всички са приключили с яденето.

– Няма защо да бързаш, дете – каза Хауърд Йейтс с развеселено изражение на руменото си лице. – Разполагаш с всичкото време на света.

– Хауърд е прав, Криси. Не яж толкова бързо – сгълча я Джон. – Да не се наложи да отложиш пазаруването си заради болки в стомаха.

Всички се засмяха, но Кристина не намали темпото. Искаше ѝ се вече да е тръгнала. Не бе очаквала, че ще се наложи да се облича официално още първата вечер тук. Имаше само една вечерна рокля, която си бе ушила за последния бал у лорд Хънтингтън.

Цяла сутрин и част от следобеда влизаха от магазин в магазин. Имаше няколко магазина, които изобилстваха от готови дрехи, но Кристина си хареса само три всекидневни рокли с подходящи обувки и

шапки. Не намери обаче вечерна рокля, затова през останалото време ѝ вземаха мерки, а тя си избираше платове и материали. Поръча си три официални рокли и още две всекидневни и към всяка – подходящи аксесоари.

Шивачката каза, че ще ѝ трябват поне четири дни, за да подготви всичко, но обеща да започне от официалните рокли, за да може Кристина да ги вземе по-рано. Накрая се върнаха у дома, хапнаха лек обяд и подремнаха.

Появата на Джон и Кристина Уейкфийлд на приема същата вечер моментално привлече вниманието на всички присъстващи. Бяха забележителна двойка – русокоси и изключително красиви. Кристина се чувстваше неловко с тъмнолилавата си вечерна рокля, защото всички останаха девойки носеха дрехи в светло пастелни тонове. Но Джон ѝ вдъхна увереност, като ѝ прошепна:

– Ти засенчваш всички, Кристи.

Домакините ги разведоха из салона, за да ги запознаят с останалите гости. Кристина попиваше всичко наоколо с огромна наслада. Жените смело флиртуваха с Джон и това малко я смути. Но още по-смутена беше от начина, по който мъжете гледаха нея – така, сякаш я разсъбличаха с очи. Явно имаше много неща, които трябваше да научи за градските хора.

Сервираха вечерята в огромна трапезария. Два големи полилея висяха над масата. Настаниха Кристина между двама млади джентълмени, които я засипаха с комплименти. Мъжът отляво – господин Питър Браун – имаше досадния навик да хваща ръката ѝ, докато ѝ говореше. А прозрачните сини очи на сър Чарлз Бътлър, който седеше от дясната ѝ страна, не се отделяха и от нея и за минута. Двамата мъже очевидно се съревноваваха да спечелят вниманието ѝ – всеки се хвалеше и се опитваше да изпъкне над другия.

След като приключиха с вечерята, жените се оттеглиха в гостната и оставиха мъжете с брендите и пурите им. Кристина предпочиташе да остане с мъжете и да разисква с тях политиката и световните новини, но вместо това бе принудена да слуша последните клюки за хора, които не познаваше.

– Да ти кажа, скъпа, този мъж обижда всяка красива девойка, с която го е запознал брат му, Пол Какстън. Нечовешко е да ги пренебрегва така – дочу Кристина разговора на една дама с приятелката ѝ.

– Вярно, той явно не се интересува от жени. Дори не танцува. Нали не мислиш, че е... странен? Как да кажа... мъж, който не се интересува

от жени? – отговори ѝ другата.

– Как можеш да говориш така, когато той изглежда толкова мъжествен! Всяка млада дама би се радвала да го хване, въпреки грубото му отношение към жените.

За кого ли става дума, запита се Кристина, но всъщност не я интересуваше и тя скоро забрави за разговора. Почувства огромно облекчение, когато двамата с Джон най-после си тръгнаха. В каретата на път за в къщи Джон ѝ се усмихна дяволито:

– Знаеш ли, Криси, вече трима твои обожатели ме издебнаха насаме, за да ме питат дали може да ме посетят?

– Наистина ли, Джон? – отговори тя с прозявка. – Ти какво им каза?

– Казах им, че имаш много изтънчен вкус и не би дала и пет пари за когото и да било от тях.

Кристина се ококори.

– Джон, не си го направил! – възкликна тя. – Повече няма да мога да си покажа очите пред хората!

Хауърд Йейтс избухна в смях.

– Колко си лековерна тази вечер, Кристина. Къде е отишло чувството ти за хумор? Всъщност им казах, че не ти налагам с кого да се срещаш и с кого – не, че изборът дали да приемаш или да не приемаш посетители е изцяло твой – каза невъзмутимо Джон, когато спряха пред дома на семейство Йейтс.

– Знаеш ли, дори не съм мислила за това. Не знам какво да направя и какво да кажа, ако някой джентълмен ме посети, за да ме ухажда. Никога не съм приемала когото и да било, освен Томи, но той ми е като брат – каза сериозно Кристина.

– Това ще ти дойде от само себе си, скъпа – каза многозначително Катрин. – Не се тревожи.

Дните летяха бързо за Кристина, изпълнени с приеми, събирания и вечери. Питър Браун – партньорът ѝ от първата вечеря в Лондон, ѝ призна, че се е влюбил в нея до уши и я вбесяваше с непрестанните си обяснения в любов. Дори се осмели да поиска ръката ѝ от Джон.

– Питър Браун ти е поискал ръката ми вчера, а сър Чарлз Бътлър ми направи предложение днес, докато яздехме в парка. Тези лондонски мъже са доста импулсивни, нали? Е, повече няма да се срещам с никого от тях! Смешно е да си мислят, че всяко момиче, дошло в Лондон, си търси съпруг. Да декларират, че са влюбени, когато едва ме познават – това е

абсурд! – гневеше се Кристина пред брат си, който много се забавляваше с нейната ярост.

Довечера щеше да бъде първият бал в живота ѝ. Кристина го очакваше с огромно нетърпение и дори преди месец бе придумала съпруга на Джонси да я научи да танцува. Беше запазила най-красивата си рокля за тази вечер и се вълнуваше като малко дете, което чака да получи нова играчка. Досега дебютът ѝ в Лондон не беше това, за което бе мечтала. Но тази вечер щеше да бъде различна! Надяваше се Питър и сър Чарлз да присъстват на бала, защото беше решила да не им обръща внимание.

ГЛАВА ТРЕТА

Пол Какстън седеше, загледан навъсено през прозореца на кабинета си и мислеше за по-големия си брат Филип. Така и не бе успял да го разбере. Още от дете Филип беше тих и затворен и животът при баща му през последните години не го бе променил.

Откакто се бе върнал в Лондон преди година за сватбата на брат си, Филип беше потиснат. Пол го придумваше да остане в Англия с надеждата, че брат му ще си намери съпруга, ще се установи и ще създаде семейство. Но след толкова години, прекарани с баща им в пустинята, Филип сякаш се бе превърнал във варварин. Пол и жена му Мери го бяха запознали с много млади дами, но той се отнасяше към всички с презрение.

Пол не можеше да разбере държанието му. Знаеше, че когато поиска, Филип може да бъде чаровен и внимателен, защото се отнасяше към Мери с най-голямо уважение. Но Филип просто не се интересува какво мислят хората за него. Отказваше да се прави на джентълмен, независимо че това караше Пол да се чувства неудобно.

Ето и снощи, след завръщането си от имението им в провинцията, където бе прекарал цял месец, Филип бе побеснял при новината за предстоящия тази вечер бал.

– Ако възнамеряваш пак да ми натрапваш онези нахални госпожички, кълна се, че ще си отида завинаги от този град – изкрещя той. – Колко пъти трябва да ти казвам, Пол, че не искам съпруга! Не желая някоя натруфена, досадна жена да ми губи времето и да предявява претенции към мен. Семейните разправи не са за мен. Имам много по-важни неща за вършене. – Филип крачеше енергично напред-назад. – Ако искам жена, просто ще си я намеря, но само за да ми достави удоволствие за една нощ, без да се обвързвам. Не искам вериги. Дяволите да го вземат, кога ще го осъзнаеш?

– Но какво ще стане, ако някой ден се влюбиш, както стана с мен? Тогава ще се ожениш ли? – осмели се да го попита Пол, защото знаеше, че брат му само се ежи.

– Ако този ден изобщо дойде, разбира се, че ще се ожена. Но не се обнадеждавай, братле, защото вече видях какво може да ми предложи този град. Такъв ден просто няма да има.

Хм, може би на бала тази вечер те очаква изненада, помисли си Пол

и се усмихна на себе си. Той скочи от стола си и се втурна нагоре по стълбите. Почука силно на вратата на брат си и надзърна в стаята. Филип тъкмо се надигаше от леглото и разтъркваше очи.

– Време е да се обличаш, старче – каза Пол дяволито. – Сложи си най-хубавите дрехи. Нали искаш да очароваш всички дами. – Той побърза да затвори вратата, когато възглавницата полетя към него, и се отпрати по коридора към стаята си, като се смееше неудържимо.

– Кое е толкова забавно, Пол? – попита го Мери, когато той влезе в стаята, все още засмян.

– Мисля, че тази вечер Филип ще се провали, а той изобщо не предполага – отговори Пол.

– Какво искаш да кажеш?

– Нищо, сладка моя, абсолютно нищо – възкликна той, грабна я и я завъртя из стаята.

Филип Какстън беше ядосан. Беше едва вчера, когато спориха с брат си за жените и за брака, а днес Пол отново започваше.

– Погледни всички тези красавици в залата, от които можеш да избиращ – говореше брат му и зелените му очи искряха. – Време е да се задомиш и да дариш рода Какстън с наследник.

Пол прекаляваше. Каква ли игра играе, запитва се Филип.

– Нима очакваш да си намеря съпруга сред тези празноглави млади дами? – саркастично подметна той. – Тук няма нито една, която бих поканил в спалнята си.

– Защо не танцуваш, Филип? – попита Мери, като се присъедини към тях. – Срамота, Пол, да държиш брат си настрана от всички тези красиви млади създания. – Тя улови Пол за ръка.

На Филип винаги му ставаше забавно, когато Мери наричаше момичетата на своята възраст „млади създания“. Самата Мери бе на осемнайсет години и беше много красива с котешките си очи и светло-кестенява коса. Пол се беше оженил за нея само преди година.

– Когато открия девойка, красива колкото теб, скъпа, ще бъда повече от щастлив да танцувам цяла нощ – отговори закачливо Филип.

Точно тогава Филип видя Кристина, която стоеше само на три крачки от него. Тя беше видение! Никога не бе и подозирал, че една жена може да бъде толкова красива!

Тя го погледна само за миг, преди да се извърне, но в този момент образът ѝ се запечата в съзнанието му завинаги. Очите ѝ – тъмни

кръгове от морско синьо, обградили светли синьо-зелени зеници – го омагьосаха. Косата ѝ беше блестяща каскада от златни къдри. Няколко немирни букли нежно се спускаха по врата и слепоочията ѝ. Носът ѝ беше прав и тесен, устните ѝ – меки и примамващи, направени за целувки.

Беше облечена в сапфирено-синя бална рокля. Бледите ѝ, заоблени гърди, изпъкваха над деколтето. Светлосини панделки подчертаваха тънката ѝ талия. Тази жена беше самото съвършенство!

Съзерцанието на Филип беше прекъснато от ръката на Пол, размахана пред очите му. Той се сепна и погледна ухиления си брат.

– Да не би да се побърка? – засмя се Пол. – Или си съзрял мис Уейкфийлд? Защо мислиш, че настоявах да дойдеш тази вечер? Тя живее с брат си в Холстед и е тук за сезона. Искаш ли да се запознаеш с нея?

– Иска ли питане? – усмихна се Филип.

Кристина забеляза някакъв мъж, който я бе зяпнал нетактично. Преди това го беше чула да обижда всички дами в залата. Може би това бе същият човек, за чието лошо държание се говореше в Лондон.

Когато видя, че той идва към нея, Кристина се извърна. Не можеше да не признае, че това е най-красивият мъж, когото бе виждала някога, но си напомни, че водеше уединен живот и беше виждала твърде малко мъже.

– Извини ме, Джон – каза тя на брат си, – но тук е изключително топло. Хайде да се разходим в градината.

Но преди Джон да успее да отговори, зад гърба ѝ долетя глас:

– Мис Уейкфийлд.

Кристина нямаше какво да направи, освен да се обърне. Озова се срещу чифт гористозелени очи, изпъстрени със стотици жълти точки, които сякаш я зашеметиха. Измина цяла вечност преди да чуе гласовете и да осъзнае, че говорят на нея.

– Мис Уейкфийлд, срещнахме се в парка вчера и вие споменахте, че ще дойдете на този бал. Спомняте си, нали?

Най-сетне Кристина се обърна към високия рус мъж и съпругата му.

– Да, спомням си. Вие сте Пол и Мери Какстън, нали?

– Точно така – каза Пол. – Бих искал да ви запозная с брат си, който също е на посещение в града. Мис Кристина и мистър Джон Уейкфийлд. Брат ми, Филип Какстън.

Филип се ръкува с Джон, сетне леко допря устни до пръстите на Кристина и тя усети как по цялата ѝ ръка преминаха тръпки.

– Госпожице Уейкфийлд, за мен ще бъде голяма чест, ако се съгласите да танцувате с мен следващия танц – каза Филип Какстън без да пуска ръката ѝ.

– Съжалявам, господин Какстън, но тъкмо излизах на разходка с брат си. Тук е толкова задушно. – Защо даваше обяснения на този мъж?

– Тогава трябва да ми позволите да ви придружа, със съгласието на брат ви, естествено. – Той погледна Джон.

– Разбира се, господин Какстън. Тъкмо видях един познат, с когото бих желал да поговоря, така че ми правите услуга.

О, Джон, как можа, помисли си тя сърдито. Но Филип Какстън вече я водеше през множеството към вратата. Веднага щом излязоха навън, Кристина издърпа ръката си от неговата. Извървяха няколко крачки, преди отново да чуе дълбокия му глас.

– Кристина, това е пленително име. Извинението ти с горещината не беше ли женска хитрост, за да излезем двамата насаме?

Кристина се обърна много бавно с лице към него. Сложи ръце на хълбоците си. От очите и заискрочаха искри.

– Вие сте непоносим негодник! Що за отблъскваща самонадеяност! Сигурен ли сте, че си струва да поканите тази празноглава млада дама в спалнята си?

Тя не видя изумения поглед на Филип, защото се обърна и се върна в балната зала. Не видя и усмивката, която постепенно смени изумлението.

Проклет да съм, помисли си той и поклати глава. Тя не е празноглава млада дама. Това е огън-жена. По дяволите, наистина ме постави на място! Той затвори очи, за да си я представи отново, и осъзна, че трябва да я има на всяка цена. Началото със сигурност не беше добро, защото Кристина го бе намразила от пръв поглед. Но Филип нямаше намерение да се предава. Каквото ще ла става, щеше да я има.

Той се върна в балната зала и откри Кристина при брат ѝ. През цялата вечер Филип не спря да я съзерцава, но тя успяваше да избегне погледа му. Той реши да спазва дистанция, защото нямаше смисъл да влошава нещата. Тази вечер щеше да ѝ даде възможност да се успокои, а утре ще започне отначало.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато Кристина най-сетне се надигна от леглото, слънцето се бе вдигнало високо над дърветата. Тя си сложи чехлите и халата и отиде до прозореца. Чудеше се колко ли е часът. И кога ли бе заспала, след като почти цяла нощ се беше въртяла неспокойно в леглото.

Продължаваше да вижда онова красиво лице с необикновени очи, взрени дръзко в нея. Филип Какстън бе по-висок от повечето мъже, може би с цяла глава по-висок от нея самата, слаб и мускулист. Косата му беше черна, а загарът му го отличаваше от бледите лондонски франтове.

Какво ти става, Кристина, смъмри се тя. Защо не можеш да прогониш този мъж от мислите си? Той те оскърби, а ти продължаваш да мислиш за него. Е, ако зависи от теб, няма да видиш повече Филип Какстън.

Тя махна халата и чехлите и извади от гардероба една от новите си всекидневни рокли. След като се облече и остана доволна от отражението си в огледалото, Кристина слезе по стълбите, за да потърси брат си.

В трапезарията откри мисис Дъглас и една от прислужниците, които вдигаха остатъците от обяда.

– О, мис Кристина, започнахме да се чудим дали не сте се разболяла. Ще желаете ли да закусите? Или може би по ще ви хареса да обядвате? – каза мисис Дъглас.

Кристина се усмихна и седна.

– Не, благодаря, мисис Дъглас. Малко препечен хляб с чай ще ми е напълно достатъчен. Къде са останалите?

– Мистър Джон каза, че има да изпълнява няколко задачи и тръгна точно преди вие да слезете, мис – каза мисис Дъглас и наля чаша чай на Кристина. – А мистър и мисис Йейтс спят следобеден сън. – Влезе прислужница с чиния мармалад и препечен хляб.

– Без малко да забравя, мис Кристина – добави мисис Дъглас, – един джентълмен идва да ви търси тази сутрин. Доста е настоятелен – идва вече три пъти. Мистър Какстън, струва ми се. – Прекъсна я чукане по вратата. – Това може би отново е той.

Кристина се ядоса.

– Ако е същият джентълмен или който и да било друг, кажи му, че се чувствам зле и днес няма да приемам посетители.

– Много добре, мис. Но този мистър Какстън е ужасно красив джентълмен – каза икономката, преди да излезе.

Върна се бързо, като клатеше глава.

– Отново беше мистър Какстън. Каза да ви предам, че съжалява за дето се чувствате зле и се надява утре да сте по-добре.

Утре Кристина и Джон си тръгнаха, така че нямаше да ѝ се наложи да се среща отново с мистър Какстън. Липсваше ѝ имението, липсваше ѝ всекидневната езда с Дакс, нейния жребец. Радваше си, че си отива.

Дакс и Принцеса се бяха родили по едно и също време и баща им ѝ бе подарил Принцеса за рождения ден. Но Принцеса беше бяла и кротка, докато Дакс бе див черен жребец. Така че Кристина придума баща си да ѝ даде Дакс вместо Принцеса, като обеща да го обучи да бъде послушен.

Но Дакс слушаше само нея. Тя се засмя на глас, когато си припомни как преди две години Джон безуспешно се бе опитал да язди Дакс. Жребецът не пускаше на гърба си никой друг, освен Кристина. Да, в къщи тя щеше скоро да забрави и за невъзпитания Филип Какстън, и за Питър Браун, и за сър Чарлз Бътлър.

Чу се как външната врата се отваря и затваря и на прага на трапезарията се появи Джон.

– Значи успя най-сетне да изпълзиш от леглото. Чаках те цяла сутрин, но по обяд се отказвах. – Той се облегна на рамката на вратата. – Докато бях навън, попаднах на Том и Ан Шадуел. Том беше в моя полк, ако си спомняш. Поканиха ни на вечеря с няколко свои приятели. Ще бъдеш ли готова да тръгнем към шест?

– Надявам се, Джон.

– Срещнах навън и господин Какстън. Каза, че те е търсил, но ти не си се чувствала добре. Така ли е наистина?

– Не. Просто не исках да виждам никого днес – отговори тя.

– Утре си тръгваме, така че днес е последният ти шанс да си намериш подходящ съпруг – подкачи я Джон.

– Престани, Джон. Знаеш, че не за това дойдох в града. Последното нещо, което искам, е да се обвържа и да се заробя със съпружески задължения. Когато открия мъж, който ще се отнася с мен като с равна, тогава може би ще се замисля за брак.

– Предупредих татко, че те проваля, като ти дава образование – засмя се той. – Кой мъж ще поиска жена, която е умна колкото него?

– Ако всички мъже са толкова слаби и страхливи, никога няма да се омъжа.

– Не бих казал, че съжалявам мъжа, който ще спечели сърцето ти, Криси – каза Джон. – Би се получил много интересен брак. – С това той

си отиде.

Кристина седна и се замисли над думите на брат си. Съмняваше се, че някога ще открие онази любов, която да я направи щастлива; любовта, която баща ѝ и майка ѝ бяха изпитвали един към друг. Бракът им беше съвършен чак до смъртта им преди четири години. Джон и тя се бяха сближили още повече след това.

После, миналата година, Джон бе получил назначение в армията на Нейно величество, а сега беше в отпуск и очакваше по-нататъшни нареждания. Внезапно Кристина реши да замине с него, където и да го пратеха. Дакс и Уейкфийлд щяха да ѝ липсват, но брат ѝ щеше да ѝ липсва повече.

Надяваше се, че няма да изпратят Джон твърде далеч. Той не смяташе да прави кариера в армията, просто искаше да даде своя принос за родината преди да се задоми. Точно така, утре щяха да бъдат в Уейкфийлд, а скоро отново щяха да отпътуват. Надяваше се да не е твърде скоро.

Кристина се качи горе, за да се изкъпе. Обичаше да се къпе дълго. Водата я отпускаше и укрепваше духа и тялото ѝ, точно както ездата.

Кристина реши да положи специални грижи за облеклото си, защото това бе последната ѝ вечер в Лондон. Избра тъмночервена вечерна рокля и накара Мери да оформи русите ѝ къдри в сложна прическа. Постава кървавочервени рубини в косата си и подходяща огърлица на шията си. Майка им бе оставила рубините, сапфирите и смарагдите си на Кристина. Диамантите и перлите бяха за Джон – за да ги даде на съпругата си, когато се ожени. Майка ѝ смяташе, че цветът на лицето и косата ѝ е твърде светъл, за да носи диаманти и Кристина беше напълно съгласна.

Тя се огледа и остана доволна. Обичаше да носи красиви дрехи и скъпоценности. Знаеше, че е хубава, но не можеше да повярва, че е толкова красива, колкото твърдяха всички. Косата ѝ беше толкова светлоруса, че високото ѝ чело сякаш се сливаше с нея. Обаче харесваше фигурата си. Гърдите ѝ бяха заоблени съвършено, ханшът ѝ беше тесен и подчертаваше дългите ѝ крака.

Пригответоленията ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата.

– Криси, готова ли си? Помислих си, че преди да отидем на вечерята, можем да минем с каретата за последен път през парка – извика Джон отвън.

Кристина отвори вратата и срещна възхитения поглед на брат си.

– Трябва само да си взема наметалото и можем да тръгваме – отговори весело тя.

– Тази вечер си красива, Криси, но ти винаги си красива.

– А ти си такъв ласкател, Джон, но аз те обичам – закачи го тя. – Тръгваме ли?

Каретата на Джон и Кристина премина бавно през Риджънтс парк, преди да спре пред красива къща на Остин стрийт. Том и Ан Шадуел ги посрещнаха на вратата и Джон ги представи на Кристина. Ан Шадуел беше най-дребната жена, която Кристина бе виждала през живота си. Изглеждаше като порцеланова кукла с черната си коса и очи и с бялото си лице. Съпругът ѝ беше едър като Джон, но имаше груби черти.

– Джон, вие пристигате последни. Останалите гости вече са в салона – каза Том Шадуел, докато им показваше пътя.

Още щом влязоха в салона, Кристина го видя. Той беше най-високият мъж в стаята. По дяволите, този човек щеше да провали последната ѝ вечер в Лондон!

Филип Какстън видя Кристина още в мига, в който тя влезе в стаята. Кристина обаче презрително му обърна гръб. Е, той не бе и очаквал лесна победа. Явно снощи наистина си бе навлякъл омразата ѝ.

Беше чист късмет, че този следобед бе налетял на Джон Уейкфийлд, от когото разбра, че той и сестра му ще са тук тази вечер. Пол познаваше Том Шадуел и без затруднения бе получил покана за приема за себе си и за Филип.

От Джон Уейкфийлд Филип бе научил още, че това е последната им вечер в Лондон, така че трябваше да побърза. Надяваше се, че Кристина няма да се разсърди много на дързостта му. Нямаше друг избор, освен да се опита да я спечели още тази вечер. Щеше му се просто да отведе Кристина у дома си и да я направи своя съпруга, независимо дали тя ще протестира или не – така, както правеха хората от племето на баща му. Но знаеше, че не може да го направи, не и тук, в Англия. Трябваше да се опита да спечели обичта ѝ по цивилизован начин.

Филип въздъхна, проклинайки липсата на време. Но може би Кристина Уейкфийлд само се преструваше на недостъпна. В края на краищата, младите момичета идваха в Лондон именно за да си потърсят съпрузи. А той не беше лоша партия. И все пак се познаваха само от един ден, а това не беше в негова полза. По дяволите, защо не я беше срещнал по-рано?

Ан Шадуел поведе Кристина към Филип.

– Мис Уейкфийлд, бих искала да ви представя...

– Познаваме се – прекъсна я презрително Кристина.

Ан Шадуел изглежда се изненада, но Филип безочливо направи изящен поклон, стисна здраво ръката на Кристина и я поведе навън към терасата. Тя се задърпа, но той беше сигурен, че няма да направи сцена.

Когато стигнаха до парапета, Кристина предизвикателно се извъртя с лице към него. Очите ѝ яростно блестяха, а тонът ѝ бе студен и изпълнен с презрение.

– Какво ви става, мистър Какстън? Мисля, че снощи бях съвсем ясна, но след като не сте ме разбрал, нека ви обясня. Не ви харесвам. Вие сте груб, надут човек и аз ви намирам непоносим. Сега, ако ме извините, ще се върна при брат си. – Тя се обърна, за да си тръгне, но Филип я сграбчи за ръката и я придърпа обратно към себе си.

– Почакай, Кристина – каза той дрезгаво и я принуди да се взре в потъмнените му очи.

– Мисля, че наистина няма какво да си кажем, господин Какстън. И ви моля да избягвате да ме наричате с малкото ми име. – Тя отново се извърна, но Филип още стискаше ръката ѝ. Кристина още веднъж се обърна с лице към него, като потропваше с крак от ярост.

– Пуснете ме – застоя тя.

– Не и докато не чуеш това, което имам да ти кажа, Тина – отговори той и я придърпа по-близо до себе си.

– Тина! – Кристина го изгледа свирепо. – Как си позволявате...

– По дяволите, винаги правя каквото искам. Сега млъкни и ме чуи. – Филип се развесели от изумлението, изписано на красивото ѝ лице. – Снощи се изказах грубо за младите дами просто за да охладя сватовническите намерения на брат си. Не исках да се женя, докато не зърнах теб. Тина, желая те. За мен ще е чест, ако се съгласиш да станеш моя жена. Ще ти дам всичко, което пожелаеш – накити, красиви дрехи, моите имена.

Тя го гледаше слисано. Опита се да каже нещо, но думите не излязоха от устата ѝ. После бузата на Филип пламна от плесницата ѝ.

– През целия си живот не съм била обиждана толкова...

Но Филип не ѝ позволи да довърши. Той я грабна в обятията си и заглуши думите ѝ с дълбока, страстна целувка. Притискаше я плътно към себе си, усещаше гърдите ѝ, прилепнали до него, оставяше я без дъх. Тя се мъчеше да се освободи, но опитите ѝ само разпалваха още повече желанието му.

Неочаквано Кристина се отпусна в ръцете му и приспа

бдителността му. Филип тъкмо се чудеше дали не е припаднала, когато го прониза остра болка в пицяла. Той моментално я пусна, за да улови крака си, а когато вдигна поглед, Кристина вече тичаше към салона. Видя я как отиде при брат си, който веднага взе наметалото ѝ и каза нещо на домакина. Само след миг и братът, и сестрата напуснаха приема.

Филип още чувстваше устните ѝ върху своите. Желанието не го беше напуснало. Обърна се към улицата и видя Кристина и брат и да се качват в каретата си и да отпътуват. Той ги гледа, докато не се скриха от поглед, после отиде да потърси Пол, за да го помоли да го извини пред Том Шадуел. Нямаше настроение да издържи и вечерята.

Пол започна да протестира, но Филип вече излизаше от салона.

Трябваше да проумея, че това ще бъде грешка, мислеше си Филип. Беше се държал с нея като глупак. Е, добре, край. Никога досега не се бе обяснявал на жена и никога повече нямаше да го направи. Да си мисли, че наистина може да я спечели за една вечер! Само някоя слугиня би могла да се полакоми от предложението му за брак, за да се спаси от тежката си участ. А Кристина беше дама, родена и израснала в разкош. Тя не се нуждаеше от богатството, което той можеше да ѝ даде.

Трябваше да отиде в дома ѝ в Холстед и да я ухажда упорито и според правилата. Но това не беше в стила му. Освен това никога досега не бе ухаждал жена. Беше свикнал да получава това, което иска, и то веднага. А той искаше Кристина.

Когато се върна тичешком в салона, Кристина трепереше неудържимо. Още чувстваше устните на Филип Какстън върху своите, ръцете му, които я притискаха плътно към него, твърдата издутина между краката му. Значи така един мъж целувал жена. Винаги се бе чудила какво ли е. Не беше очаквала, че целувката на Филип Какстън ще породи у нея такова странно чувство, чувство, което едновременно я плашеше и вълнуваше.

За щастие се бе сетила на какво я беше научила някога майка ѝ: ако иска да избяга от мъж, който я притеснява, да се направи, че припада и после да го ритне с всичка сила. Това ѝ бе свършило работа и тя мълчаливо благодари на майка си за съвета.

Кристина вдигна поглед и видя Филип Какстън, който гледаше от терасата. Да я желае и да ѝ предложи брак, след като знаеше, че тя го мрази! Какво нахалство, какво дръзко безочие!

Сега, когато беше на безопасно разстояние от Филип Какстън, тя

даде воля на гнева си. Бяха се запознали едва вчера, а днес той вече ѝ предлагаше брак, и то без да обели и дума за любов! Просто бе заявил, че я желае. Беше по-импулсивен дори от Питър и от сър Чарлз. Те поне бяха джентълмени.

Като си помисли за това, Кристина се вбеси още повече. Той не беше джентълмен! Беше се държал като дивак! Искаше ѝ се да се върне право горе на терасата и да удари още веднъж арогантното му лице.

Лицето ѝ толкова красноречиво изразяваше обзелите я чувства, че Джон, който до този момент я наблюдаваше мълчаливо, накрая прекъсна мислите ѝ.

– Криси, какво ти става, за бога? Изглеждаш като полудяла. Мислех, че просто имаш главоболие.

Тя насочи вниманието си към Джон, разсеяно сложи ръка на челото си, сякаш за да потърси болка, после разгорещено избухна:

– Главоболие! Да, имах главоболие, но го оставих на терасата. Джон, онзи непоносим мерзавец ми направи предложение.

– Кой? – попита спокойно Джон.

– Филип Какстън, ето кой! И имаше наглостта да ме целуне – там, на терасата.

На Джон му стана забавно.

– Скъпа сестричке, изглежда си попаднала на човек, който знае какво иска и как да го получи. Казваш, че ти е направил предложение, след като се запознахте едва вчера? Браун и Бътлър поне те познаваха от дълго време. Изглежда Филип Какстън наистина те желае.

Кристина си припомни точните му думи и избухна още повече.

– Да, желае ме. Дори ми го каза. Изобщо не спомена за любов, само за нагона си!

Джон се засмя. Рядко беше виждал сестра си толкова ядосана. Ако Какстън се бе опитал да извърши нещо непочтено спрямо Криси, на Джон нямаше да му е забавно, а щеше да го извика на дуел. Но едва ли можеше да обвинява Какстън за целувката му и за предложението му за брак. Той самият би сторил същото, ако срещнеше жена, красива колкото Криси.

– Знаеш ли, Криси, в повечето случаи страстта идва преди любовта. Ако Какстън ти беше заявил, че е влюбен в теб, това сигурно щеше да бъде лъжа. Той ти е казал истината – че те желае. Когато мъжът открие жена, без която не може да живее, тогава разбира, че се е влюбил. Смятам, че любовта идва постепенно, не просто за два дни или дори за две седмици. Изглежда обаче, че Филип Какстън е готов да се влюби в теб,

щом ти е предложил брак. Вместо да се сърдиш, трябва да го приемеш за комплимент.

Кристина постепенно се успокои, облегна се на седалката и се загледа унило напред.

– Както и да е, няма значение. Никога повече няма да видя Филип Какстън. Изобщо не трябваше да идвам в Лондон. Мъжете тук не знаят какво искат. Всички се надпреварват да бъдат забелязани, всеки се хвали, че е по-добър от другия. А мъже като Филип Какстън си мислят, че могат да получат всичко, което поискат. Този живот не е за мен. Предполагам, че съм провинциалистка по душа. – Тя си пое дъх и бавно го изпусна в дълга въздишка. – О, Джон, радвам се, че си отиваме у дома.

ГЛАВА ПЕТА

Приятният морски бриз дуплеше полите на Кристина, когато тя и Джон се качиха на кораба, който щеше да ги отведе в Кайро. Заведоха Кристина в малка каюта, която тя щеше да дели с друга жена. Джон бе настанен точно в отсрещната каюта. Когато качиха багажа им на борда, Кристина отиде на палубата, за да хвърли последен поглед към обичайната Англия. Докато гледаше приготовленията на моряците за отплаване, тя си припомни припряното суетене от сутринта.

Неспокойният ѝ сън бе прекъснат от силно хлопане по вратата на спалнята ѝ. След миг влезе брат ѝ и застана до леглото със съкрушено изражение на красивото си лице. Тя разтърка очи и едва тогава забеляза писмото, което той държеше в ръка.

– Пристигна тази сутрин, Криси. Боя се, че се налага да замина незабавно.

– Кой е пристигнал? – попита Кристина с прозявка. – За какво говориш?

– За назначението ми. Дойде по-бързо, отколкото очаквах – каза той и ѝ връчи писмото.

Кристина бавно го прочете и невярващо поклати глава.

– Кайро! – възкликна тя. – Но това е на повече от четири хиляди мили.

– Да, знам. Трябва да тръгна след час. Съжалявам, че няма да мога да те придружа до къщи, Криси, но Хауърд каза, че ще се радва да го направи вместо мен. Ще ми липсваш, малка сестричке.

Усмивка прекоси устните ѝ.

– Не, няма големи братко. Идвам с теб! Отдавна съм го решила.

– Това е смешно, Криси! Какво ще правиш в някакъв си военен пост в Египет? Времето е отвратително горещо и нездравословно. Ще развалиш кожата на лицето си!

Кристина отметна завивките, скочи от леглото, застана пред Джон с ръце на хълбоци и упорито вирна глава.

– Идвам, Джон Уейкфийлд, и точка по въпроса! Чувствах се нещастна у дома през изминалата година, докато те нямаше. Няма да го понеса отново. Освен това няма да бъдем много дълго време в Египет. – Тя се огледа и видя разпилените си из стаята неща. – О, но аз само си губя времето! Излез, за да се облека и да си опаковам багажа. Обещавам, че

няма да се бавя.

Кристина избута Джон от стаята и повика Мери, за да ѝ помогне с багажа. Трябваше да побърза, за да не може Джон да има извинение и да я остави.

Облече се и беше готова за тръгване за по-малко от час. Джон не възрази повече и дори каза, че е щастлив от решението ѝ да замине с него.

И ето, сега щяха да отплават за непознатата страна, за която Кристина не знаеше почти нищо.

Тя огледа останалите пътници и ѝ се стори странно, че брат ѝ е единственият офицер на борда.

– Криси, трябваше да ме почакаш. Не искам друг път да излизаш сама на палубата – стресна я гласът на брат ѝ.

– О, Джон, държиш се като квачка. Чувствам се идеално тук сама.

– Въпреки това, не искам по време на пътуването да идваш на палубата без придружител!

– Добре, щом настояваш – предаде се тя. – Просто си мислех колко е странно, че на борда няма други офицери. Смятах, че когато ви местят, обикновено пътувате заедно.

– Обикновено, да. И аз се чудех същото, но няма да разбера отговора на този въпрос, преди да стигнем в Кайро.

– Може би им трябваш за нещо специално! – предположи Кристина.

– Съмнявам се, Криси, но ще открием, когато пристигнем.

Джон прегърна сестра си през раменете и двамата се загледаха как Англия изчезва на хоризонта, докато корабът навлизаше в открито море.

Пътуването се стори на Кристина дълго и досадно. Тя мразеше да стои затворена, а и корабът не предлагаше много развлечения. Сприятелли се с другата жена в каютата, мисис Бигли, която се връщаше в Египет, след като бе посетила децата си, учещи в Англия. Съпругът ѝ беше командир на същия полк, в който изпращаха Джон. Но мисис Бигли не можеше да ѝ каже защо брат ѝ е изпратен в Кайро. Знаеше само, че другите офицери, които се очаква да пристигнат в Египет, ще тръгнат чак след месец.

След като явно нямаше да получи отговор преди края на пътуването, Кристина реши да не занимава повече съзнанието си с този въпрос. Прекарваше по-голямата част от времето си, четейки в каютата си или

на палубата. Когато прочете всички книги, които бе взела със себе си, тя започна често да се отбива в малката библиотека на кораба.

Освен това още в началото на пътуването Кристина си спечели три-ма млади обожатели, които правеха всичко възможно, за да ангажират вниманието ѝ.

Единият беше американец. Казваше се Уилям Доусън и беше хубав млад мъж с меки сиви очи и тъмнокафява коса. Лицето му бе слабо и с изсечени черти, а гласът му – дълбок и с много странен акцент. Кристина можеше да седи и да слуша с часове неговите вълнуващи истории за Дивия запад.

Въпреки че харесваше мистър Доусън, тя не изпитваше романтични чувства към нито един от тримата си поклонници. Беше решила, че повечето мъже са еднакви – искаха от жената едно-единствено нещо. Изглежда никой от тях нямаше желание да я уважава като равна нему.

Дните се търкаляха бавно и скучно. Кристина едва повярва на очите си, когато най-накрая стигнаха бреговете на Египет – вече бе започнала да мисли, че никога няма да пристигнат. Корабът плаваше все по на юг, времето ставаше все по-горещо и тя благодареше богу, че си бе взела летни дрехи. Джон беше поръчал да им изпратят останалите дрехи, но куфарите щяха да пристигнат чак другия месец.

Корабът им акостира в Александрия на следващата сутрин. Кристина нямаше търпение отново да стъпи на здрава земя, но пристанището беше толкова претъпкано с египтяни, че новопристигащите пътници с мъка си пробиваха път през тълпата.

Джон и Кристина стояха на палубата с багажа си, когато до тях приближи мисис Бигли и хвана ръката на Кристина.

– Скъпа, спомняш ли си, когато обсъждахме назначението на брат ти в началото на пътуването? Е, още тогава бях озадачена. Съпругът ми, полковник Бигли, ще ме посрещне тук и това ще е първото нещо, за което ще го попитам. Ако някой знае защо брат ти е пратен тук по-рано, това ще е съпругът ми. Ако останеш с мен, докато го открия, и ти ще научиш отговора.

– Да, разбира се – каза Кристина. – Умирам от любопитство, а съм сигурна, че Джон също би искал да знае.

Мисис Бигли започна да маха на едър мъж, приближаваш петдесетте, който явно беше съпругът ѝ – полковник Бигли. Той ги посрещна на пристанището, прегърна жена си и я целуна по устните.

– Ужасно самотен се чувствах тук без теб, скъпа – каза полковникът, докато притискаше съпругата си в обятията си.

– И ти ми липсваше, скъпи. Запознай се с лейтенант Джон Уейкфийлд и сестра му – Кристина Уейкфийлд. – Тя представи съпруга си. – Полковник Бигли.

Джон и полковникът отдадоха чест.

– Какво, за бога, правите тук цял месец по-рано, лейтенант? Очакваме смяната да дойде чак следващия месец – каза полковник Бигли.

– Надявах се, че вие ще можете да ми отговорите на този въпрос, сър – каза Джон.

– Какво? Искате да кажете, че не знаете защо сте тук? Носите ли заповедта си?

– Да, сър. – Джон извади заповедта от самото си и я връчи на полковника.

Полковник Бигли я прочете и погледна Джон с озадачено изражение на загорялото си лице.

– Съжалявам, синко, но не мога да ти помогна. Всичко, което мога да ти кажа е, че не сме те повикали ние. Имаш ли врагове в Англия, които биха искали да си извън страната?

Джон беше потресен.

– Не бях мислил за това, сър. Не знам да имам врагове.

– Това е твърде необичайно, но след като вече сте тук, трябва да ни придружите на малка закуска – каза полковник Бигли и хвана жена си за ръка. – Влакът за Кайро тръгва след два часа.

Полковник Бигли ги поведе през тълпата към малко кафене. Нахрана се спокойно, после тръгнаха към гарата.

Там намериха Уилям Доусън, който искаше да каже „довиждане“ на Кристина. Каза, че ще ѝ се обади, когато пристигне след седмица в Кайро и я помоли да не обещава *цялото* си време на други обожатели.

Пътуването с влака беше неудобно и задушно. Кристина се развесели при мисълта, че при всичките влакове в Англия трябваше да пропътува половината свят, за да се качи за пръв път на влак. Все пак предпочиташе хладното удобство на каретата, макар че понякога малко друсаше.

Мисис Бигли и Кристина седяха на една седалка в претъпкания салон.

– Чувала съм, че в пустинята имало много опасни бандити. Вярно ли е, че скитническите племена превръщат пленниците си в роби? – попита неспокойно Кристина.

– Съвсем вярно е, скъпа – отговори мисис Бигли. – Но ти не се притеснявай. Разбойническите племена се страхуват от армията на Нейно

величество и така трябва да бъде! Крият се в Арабската пустиня, която е доста далеч от Кайро.

– Е, това със сигурност звучи успокояващо – въздъхна Кристина.

Влакът влезе в Кайро малко преди падането на нощта. Семейство Бигли заведоха Кристина и Джон в хотела.

– След като се настаните, ще ти покажа целия град. Можем да отидем и на опера – предложи любезно мисис Бигли. – Знаеш ли, че прочутата опера „Аида“ е представена първо тук в чест на откриването на Суецкия канал?

– Не знаех. Не съм чела много за тази страна – отговори Кристина. Беше прекалено уморена, за да се интересува от каквото и да било повече тази вечер. Тя и Джон благодариха на семейство Бигли за тяхната любезност и им пожелаха лека нощ. Джон поръча лека вечеря, но Кристина хапна съвсем малко и се оттегли рано.

Стаята ѝ беше срещу тази на Джон. Очакваше я топла вана. Тя бързо свали дрехите си и се вмъкна във водата. Това е божествено, помисли си тя! Чувстваше се потна и мръсна от горещината и от претъпкания вагон. Но димящата гореща вода я накара да забрави неприятните усещания.

Лежа така цял час, преди да се изплакне и да облече нощницата си. Топлата вода я беше отпуснала и тя без проблеми заспа.

ГЛАВА ШЕСТА

Някъде към полунощ спокойният сън на Кристина бе прекъснат от неясен шум в стаята ѝ. Тя отвори очи и видя висока фигура, надвесена над нея. За бога, защо ли Джон стоеше до леглото ѝ и се взираше в нея в тъмнината? Но после разбра, че не може да е Джон. Този мъж бе по-висок от брат ѝ и беше покрил лицето си с нещо.

Кристина се опита да извика, но преди да издаде и звук, огромна ръка затисна устата ѝ. Тя се опита да отблъсне мъжа, но напразно – беше прекалено силен.

Внезапно той я придърпа към себе си и я целуна болезнено. Сетне я притисна и дръзко прекара другата си ръка през гърдите ѝ.

Божичко, помисли си Кристина обезумяла, той ще ме изнасили! Тя започна отчаяно да се съпротивлява, но нападателят я повали на леглото и здраво завърза устата ѝ с някаква кърпа. После метна чувал на главата ѝ, спусна го надолу по тялото и след като го завърза при коленете, я вдигна и я преметна през рамо.

Кристина се опита да рита, за да го извади от равновесие, но мъжът я подхвърли нагоре и ѝ изкара дъха, като я приземи обратно върху рамото си. Тя разбра, че той се движи. Чу, че вратата на спалнята се отваря и затваря.

Изглежда слизаха по стълби. Сетне тя почувства, че лек ветрец докосва голите ѝ ходила. Явно бяха навън. О, боже, какво ли ще направи с мен този мъж? Нима дойдох в тази забравена от Бога страна само за да умра? Как ли ще умра? Дали първо ще бъда жестоко изнасилена? Защо изобщо напуснах Англия? Горкичкият Джон, ще вини себе си за смъртта ми. Трябва да избягам!

Кристина отново започна да рита и да се мята, но мъжът я притисна към себе си, за да я укроти. За малко той ускори крачка, после внезапно спря. Каза няколко думи на местния език, сетне я хвърли върху нещо. Кристина се замаята, но спря, когато почувства болезнения удар.

Нечий друг глас промърмори, последва висок изблик на смях и Кристина почувства, че я вдигат и свалят. Тогава разбра, че са я метнали върху гърба на кон като чувал с картофи. Едва не се разсмя истерично, щом мъжът я притисна с ръка. Нима се страхуваше, че тя може да падне и да се нарани преди самият той да я нарани?

Сърцето на Кристина биеше до пръсване. Къде ли ме носи, зачуди

се тя, но изведнъж се досети. Разбира се, отиваха в пустинята. Какво по-добро място да изнасилиш една жена? Там виковете ѝ нямаше да бъдат чути. Изглежда имаше няколко мъже, които язدهа с тях. Дали и те щяха да я насилват, преди да бъде убита?

Яздеха от часове и Кристина изгуби представа за времето. Косата ѝ се бе сплела върху лицето, болеше я стомах от неудобното положение. Не разбираше защо я водят толкова навътре в пустинята. После спряха.

Сега ще се случи, обезумяла си помисли тя, щом я свалиха на земята. Когато не почувства ръце върху себе си, се опита да побегне, но забрави, че чувалът е вързан около коленете ѝ, и падна по очи на пясъка.

Отново се втурна напред. Дръпнаха я обратно. Кристина винаги се бе заричала, че няма да бъде робиня в брака. Ала сега щеше да бъде истинска робиня на господар, който можеше да прави с нея, каквото си поиска. Тя нямаше да има думата. Помоли се по-скоро да я убият, защото нямаше да понесе да бъде робиня.

Часовете се влачеха бавно. Накрая Кристина започна да вижда светлина през грубата материя на чувала и разбра, че се е развиделило. Помисли си колко нещастен ще бъде Джон, когато открие, че я няма. Съмняваше се, че той изобщо някога би я намерил, след като бяха яздили през цялата нощ.

Къде ли я водеха? Денят ставаше все по-горещ и Кристина усети как по тялото ѝ се стича пот. Би пратила този кучи син по дяволите, само ако можеше да я разбере. Беше изтощена.

Накрая спряха, но нея вече не я интересуваше; не искаше да мисли. Отново я свалиха на земята. Краката ѝ се подгъваха. Не се беше предала, но знаеше, че е безсмислено да бяга. Някои издърпа чувала над главата ѝ и за миг слънцето я заслепи. Когато очите ѝ свикнаха със светлината, тя видя пред себе си дребен местен жител.

Той ѝ подаде роба и квадратно парче плат с връв, което бедуините използваша, за да покриват главите си.

– Куфия – каза той, като посочи парчето плат.

Развърза устата ѝ и се отдалечи.

Бяха трима – двама младежи, средни на ръст, и един огромен мъж, който пое конете. Младежът с робата и куфията отново пристъпи към нея, усмихна се срамежливо и ѝ подаде малко хляб и мях с вода. Тя беше много гладна, защото бе хапнала съвсем малко предната вечер.

Когато Кристина се нахрани, едрият мъж се приближи, взе мяха и го подхвърли към един от другите мъже. Неговата куфия покриваше долната част на лицето му, така че тя не можа да види чертите му.

Беше едър за арабин. В представите ѝ арабите бяха общо взето ниски, но пред този мъж другите двама изглеждаха същински джуджета.

Той ѝ помогна да облече робата и отметна назад дългата ѝ до кръста коса. Поне ѝ помагаше да се облече, вместо да ѝ сваля дрехите.

Намести куфията на главата ѝ, поведе я към сянката на една скала и я бутна върху хладния пясък.

Кристина ужасена се отдръпна от него. Ала едрият мъж само се засмя рязко и отиде да помогне на другите. Те смъкнаха грубите одеяла от конете, почистиха ги, отведоха ги на сянка и им оставиха зоб. Дребните араби хапнаха малко и легнаха да си починат, изцяло покрити под черните си роби.

Кристина се огледа и видя едрият мъж да се изкачва по скалите с пушка в ръка, за да застане на пост. Не можеше да избяга. Отпусна измореното си тяло и заспа.

Когато се събуди, слънцето беше ниско над хоризонта. Конете бяха готови и едрият мъж я вдигна на коня пред себе си.

В далечината Кристина видя планина, а пред нея – океан от пясък. Тя се предаде и се облегна на мъжа зад себе си. Стори ѝ се, че го чу да се смее, но още беше твърде уморена, за да обръща внимание. Отново заспа.

Яздиха още три нощи, като почиваха през най-горещата част на деня. Накрая започнаха да излизат от пустинята. Кристина забеляза дърветата около себе си и усети, че въздухът стана по-хладен. Щом застудява, значи се качваме високо в планината, помисли си тя.

Отчаяно ѝ се прииска този кошмар да е само лош сън – да се събуди скоро у дома в Холстед от хладния утринен ветреца, да закуси и да тръгне на дълга разходка с Дакс. Но знаеше, че това не е сън. Никога повече нямаше да види нито Дакс, нито дома си.

Пред тях блесна огън. Единият от мъжете извика нещо и после те бавно излязоха иззад дърветата, които ги бяха прикривали. Озоваха се в някакъв стан. Около огъня бяха наредени пет шатри, едната от които – по-голяма от останалите. Огънят – единственият източник на светлина – хвърляше танцуващи сенки върху всичко наоколо.

Приблжиха се четирима местни и с усмихнати тъмни лица започнаха да говорят в един глас и да се смеят. С блеснали от любопитство очи жените от стана наизлязоха от шатрите, но не се присъединиха към групата на мъжете.

Свалиха Кристина на земята. Тя разбра, че може би е дошъл краят на пътешествието ѝ. Трябваше да се опита да избегне съдбата, която я

очакваше. Вероятно можеше да се скрие в планината и някак си да намери обратния път към цивилизацията.

Към групата около огъня се присъединиха още мъже. Всички се скупчиха около високия ѝ похитител. Говореха и ръкомахаха. За момент Кристина остана сама. Нима се надявах, че ще стои там спокойно и ще чака участта си?

Тя запретна робата и нощницата си до колене и се втурна да бяга. Бягаше, за да оцелее – с бързина, на която не подозираше, че е способна. Не знаеше дали я преследват. Всичко, което чуваше, бяха силните удари на сърцето ѝ. Куфията се смъкна от главата ѝ и вятърът диво развя косите ѝ.

Внезапно Кристина се препъна и падна с главата напред. Погледна нагоре и видя нечий крака. Хвърли се върху твърдата земя и заплака. Не можа да преглътне сълзите си, въпреки че не искаше да показва слабост пред този мъж. Беше удържал победа, като я накара да плаче. Изправи я рязко на крака и я повлече обратно към стана.

Заведе Кристина в най-голямата шатра и безцеремонно я захвърли върху диван без облегалка с ниски, обли дръжки от двете страни. Тя се опита да се успокои, отметна разпиляната коса от лицето си и избърса сълзите си.

Отвътре шатрата бе доста обширна. Беше направена от тънка материя, през която огънят отвън ярко осветяваше стаята. Само четвъртата страна на шатрата беше от плътна материя, а подът бе покрит с многоцветни килимчета. Кристина видя още едно помещение, завесата към което беше дръпната встрани.

Мебелировката в голямото помещение беше оскъдна. Срещу дивана, на който седеше Кристина, имаше още един в светлосиньо кадифе, а между тях бе поставена дълга, ниска маса. В задната част на шатрата имаше малък сандък, а върху него – украсена със скъпоценности чаша и мях от ярешка кожа. По двата дивана и по пода около тях бяха пръснати множество малки възглавнички в ярки цветове.

Кристина се загледа в похитителя си. Високият мъж застана с гръб към нея, докато си сваляше робата и куфията. Остави ги върху сандъка и си наля нещо от мяха в чашата. Носеше високи до коленете кожени ботуши, къса туника и широки панталони, втъкнати в ботушите му.

Тя се озадачи, когато мъжът ѝ проговори на идеален английски.

– Виждам, че ще ми е много трудно да се справя с теб, Тина. Но сега, когато си тук и знаеш, че ми принадлежиш, може би няма да се опитваш да бягаш.

Кристина не можеше да повярва на ушите си. Мъжът се обърна с лице към нея. Тя остана с отворена от изненада уста и ококори очи.

Той избухна в смях.

– Чаках много дълго време да видя това изражение на лицето ти, Тина – още откакто ме остави онази нощ в Лондон.

Какво говореше той? Сигурно беше полудял! Бузите й пламнаха от гняв, тялото ѝ се разтрепери от ярост.

– Ти! – извика тя. – Какво правиш тук и как посмя да ме отвлечеш и да ме доведеш на това затънтено място? Брат ми ще те убие, Филип Какстън!

Той отново се засмя.

– Значи вече не се страхуваш от мен, Тина. Това е добре. Не мисля, че бих искал да ме молиш за милост.

– Никога няма да ти доставя това удоволствие, мистър Какстън. – Кристина се изправи и застана пред него. – Сега ще бъдеш ли така любезен да ми кажеш защо ме доведе тук? Ако търсиш откуп, брат ми ще ти даде всичко, което поискаш. Само бих желала нещата да се уредят бързо, за да мога да напусна това място и твоята компания.

Той се усмихна. Необикновените му очи задържаха погледа ѝ и я хипнотизираха. Защо, дяволите да го вземат, трябваше да бъде толкова красив, помисли си неволно тя.

– Да, струва ми се, че трябва да ти изясня защо те доведох тук. – Филип седна на дивана срещу нея и с жест ѝ показа да направи същото. Изпи чашата си и я изгледа съсредоточено, преди да продължи: – Обикновено не давам обяснения на никого, но предполагам, че мога да направя изключение в твоя случай. – Той спря, сякаш търсеше подходящите думи. – Кристина, от мига, когато те зърнах за пръв път на бала в Лондон, разбрах, че те желая. Ето защо се опитах да те имам така, както е прието в твоята страна. Изразих чувствата си и ти предложих брак. Когато ми отказа, реших да те взема, както се прави в моята страна, и то бързо. След твоя отказ незабавно уредих брат ти да бъде изпратен тук.

– Значи *ти* си изпратил брат ми тук? – възкликна Кристина.

– Не ме прекъсвай повече, докато не свърша, чуваш ли? – каза Филип рязко.

Тя кимна, защото любопитството ѝ я караше да го изслуша.

– Както казах, уредих брат ти да бъде изпратен тук. Беше само въпрос на познанство с подходящите хора. Ако беше решила да останеш в Англия, нямаше да ми е трудно да те отведе у дома си след отпътуването на брат ти. Там можеше да ми избягаш по-лесно, но пък щях да те

имам по-скоро. Сега възможността за бягство е много по-малка. Взема-нето на пленници тук е начин на живот, така че не очаквай помощ от моите хора в стана. – Той се усмихна доволно. – Сега си моя, Тина. Колкото по-бързо го разбереш, толкова по-добре за теб.

Кристина скочи от дивана и закричи по пода. Беше вбесена.

– Не мога да повярвам на ушите си! Как изобщо можеш да си представиш, че ще се омъжа за теб след всичко, което ми причини?

– Да се омъжиш? – засмя се Филип. – Веднъж ти предложих брак и ти отказа, така че няма да го направя отново. В тази страна няма нужда да се женя за теб, за да те имам. – Той приближи до нея и я взе в прегръдките си. – Можеш да се смяташ за моя робиня, но не и за моя съпруга.

– Няма да бъда робиня на никой мъж! По-скоро ще се убия, отколкото да ти се подчиня! – извика Кристина и се опита да се измъкне от прегръдката му.

– Мислиш ли, че ще позволя да се убиеш, след като чаках толкова дълго, за да те имам? – промърмори дрезгаво Филип. После сведе устни към нейните и я целуна страстно, като държеше главата ѝ с една ръка, а двете ѝ ръце – с другата.

Кристина отново усети онова странно чувство да плъзва по тялото ѝ. Нима целувката му ѝ харесваше? Но това не бе възможно! Тя го мразеше!

Тялото ѝ се отпусна, но Филип предусети намерението ѝ и я вдигна на ръце. Смахът му огласи шатрата.

– Този номер вече няма да мине, Тина.

Той я понесе към леглото си, полускрито зад тежките завеси. Когато осъзна какво я очаква, Кристина започна да отчаяно да се съпротивлява, но Филип я метна на леглото и легна до нея. Тя заудря с юмруци по гърдите му, но той я спря, като я улови с една ръка за китките и изви ръцете ѝ над главата.

– Сега ще видя дали тялото ти е красиво колкото лицето ти. – С тези думи Филип развърза въжето на робата ѝ, преметна крак през нея, за да укроти неистовото ѝ ритане и с един замах разпра ношницата ѝ.

Кристина изкрещя, когато устните му се озоваха върху нейните и езикът му навлезе дълбоко в устата ѝ. Но този път целувката му беше мека и нежна. Главата ѝ се замая от смесени чувства. Той премести устни на шията ѝ и със свободната си ръка дръзко погали заоблените ѝ, набъбнали гърди.

Очите му потърсиха нейните.

– Ти си по-красива, отколкото си мислех, че е възможно. Тялото ти е създадено за любов. Желая те, Тина – прошепна Филип дрезгаво. После сведе устни към гърдите ѝ и ги целуна една по една. Кристина пламна.

Трябваше да каже нещо, за да го накара да спре. Не можеше да го надвие със сила.

– Вие не сте джентълмен, мистър Какстън. Трябва ли да ме изнасилвате против волята ми, като знаете, че ви мразя? – попита тя студено.

Тогава Филип я погледна и Кристина видя желанието да избледнява в зелените му очи. Пусна я и се изправи до леглото. Гледаше я със стиснати устни и студен блясък в зениците.

– Никога не съм твърдял, че съм джентълмен, но няма да те изнасиля. Когато те любя, то ще бъде защото и ти го искаш колкото мен. А ти ще го поискаш, Тина. Обещавам ти.

– Никога! – просъска тя и придърпа дрехите върху тялото си. – Никога няма да те поискам. Мразя те с цялото си същество.

– Ще видим, Тина – каза Филип и се обърна.

– И би ли спрял да ме наричаш Тина? Това не е моето име! – изкрещя му тя, но той вече беше излязъл от шатрата.

Кристина завърза робата над раздраната си нощница и огледа стаята. Нямахше нищо друго, освен един сандък до голямото легло, покрито с дебела завивка от овча кожа.

Тя се плъзна под завивката и се замисли върху онова, което бе казал Филип Какстън. Значи нямаше да я изнасили. Ако той държеше на думата си, Кристина бе в безопасност, защото знаеше, че никога няма да го поиска. Откъде накъде въобще му бе хрумнало, че тя би пожелала който и да било мъж? Само мъжете изпитваха подобни емоции.

Но какво щеше да стане, ако той не удържи на думата си? Тя не можеше да го спре, ако решише да я има насила. Тогава какво? И изобщо какво, по дяволите, правеше той в Египет? Държеше се като местен човек, а и хората от племето изглежда го приемаха като един от тях. Всички тези въпроси нямаха отговор.

Кристина си припомни колко далеч бе стигнал Филип Какстън, за да я доведе тук и отново изпадна в ярост. Като си помислеше, че бе изминала целия път през океана, само за да бъде похитена от един луд! Хм, нямаше намерение да остане тук дълго. Щеше да избяга. С тази мисъл Кристина най-после заспа.

ГЛАВА СЕДМА

По дяволите, тази жена наистина може да побърка човек, ако поиска, мислеше си Филип. Но нищо – скоро ще дойде денят, в който ще ми достави удоволствието да признае, че ме желае.

Беше късно и Филип излезе от шатрата, за да навести баща си, шейх Язир Алхамар. Знаеше, че старият човек го очаква.

Язир Алхамар беше шейх на племето повече от тридесет и пет години. Той бе пленил първата си съпруга – английска дама с благородно потекло – при едно нападение над пустинен керван. Тя бе живяла с него пет години и му бе родила двама сина – Филип и Пол.

В онези дни племето водеше скитнически живот в пустинята. Климатът и трудностите бяха състарили бързо майката на Филип и тя бе помолила да се върне в Англия със синовете си. Язир я обичаше много и й бе позволил да замине. Но тя му бе обещала, че ще позволи на синовете си, ако пожелаят, да се върнат в Египет, когато пораснат.

Филип беше отгледан и образован в Англия. Когато навърши двадесет и една години, майка им му разказа за баща им и Филип реши да открие Язир и да заживее с него. След смъртта на майка си преди пет години той наследи имението, но го остави на грижите на управителя, защото не искаше да живее в Англия, а брат му беше още ученик.

Филип бе прекарал при баща си единадесет години, когато преди година се наложи да се върне в Англия за сватбата на брата си и Пол придума да поостане малко. Тъкмо тогава той срещна Кристина Уейкфийлд и реши да я направи своя.

Бе проследил Кристина и Джон Уейкфийлд до пристанището и търпеливо бе изчакал отплаването на кораба им. Слава богу, същия ден от Англия заминаваше и един товарен кораб, с който Филип успя да пристигне в Египет седмица преди Кристина и брат й.

Когато слезе на брега, той незабавно се свърза със Саади и Ахмад и ги накара да доведат коня му, Виктъри, за да посрещне Кристина в Кайро. Саади и Ахмад му бяха добри приятели, а и негови далечни братовчеди. Всъщност, всички от племето бяха далечни роднини.

Тук Филип имаше и брат по бащина линия, който беше с осем години по-млад от него. Но двамата не се погаждаха много добре и това бе напълно разбираемо, защото ако Филип бе останал в Англия, Рашид би станал водач на племето.

Язир Алхамар седеше върху овчата кожа, която му служеше за легло. Той все още живееше като през скитническите години – почти без мебели и с малко удобства. Филип си спомни колко се смя баща му, когато докара легло и мебели за шатрата си в планинския стан.

– Значи все още си англичанин, Абу. Мислех, че след толкова дълго време си свикнал да спиш и да ядеш на земята – беше му казал Язир.

– Поне откраднах тези неща, татко – отговори Филип.

– А, значи все още има надежда за теб – каза Язир през смях.

Когато Язир видя сина си, той му посочи да влезе и да седне до него.

– Дълго време мина, сине. Казаха ми за жената, която си довел тази вечер в стана. Съпруга ли ти е?

– Ще стане, татко. Видях я в Лондон и разбрах, че трябва да я имам. Затова уредих да изпратят брат ѝ тук и тя вече е моя. Сега се съпротивлява, но няма да ми отнеме дълго време да я укротя.

Язир се засмя.

– Ти наистина си мой син. Откраднал си своята жена, точно както аз откраднах майка ти. В началото майка ти също се съпротивляваше, но мисля, че постепенно започна да ме обича. Дори се омъжи за мен. Може би ако тогава живеехме в планината, тя щеше да остане. Но пустинният климат не ѝ понесе. Бих тръгнал с нея, но съм прекарал целия си живот тук и не бих оцелял във вашата цивилизована Англия – каза той. – Може би ти ще ме дариш с внуци, преди да умра.

– Може би, татко, ще видим. Ще ти я доведе утре, но сега трябва да се връщам.

Баща му кимна и Филип се прибра в шатрата си, където го очакваше вечеря. Той седна да се храни и се замисли за момичето, което спеше в леглото му.

Сега, когато тя бе толкова близо, Филип не можеше да чака много дълго време, за да я има. Не бе лягал с жена твърде отдавна, а и тялото на Кристина го подлудяваше. Той си спомни гърдите ѝ, набъбнали под ласките му, тънката ѝ талия и тесния, гладък ханш, дългите ѝ, прекрасно оформени крака, сатенената кожа, косата ѝ – златен водопад от къдри, в който можеше да се изгубиш.

А очите ѝ бяха толкова омагьосващи! Бяха станали тъмни и бурносини, когато откри кой е похитителят ѝ. Колко време бе чакал, за да види тази реакция! Той отново се засмя като си спомни изненадата на

лицето ѝ, която бързо се бе превърнала в гняв.

Добре, може би щеше да ѝ даде малко време, за да свикне с новия си дом. Но не прекалено дълго. Утрешният ден щеше да ѝ бъде достатъчен.

Филип се съблече и бавно тръгна към леглото. Кристина се бе свила на кълбо с гръб към него.

Той помисли да я съблече, но това би я събудило, а той бе твърде уморен, за да се бори с нея. Усмихна се при мисълта за реакцията ѝ, когато го открие в леглото си на сутринта. Е, поне беше тук, до него, макар и против волята си. Така или иначе, трябваше да приеме новото си положение. Филип затвори очи и се предаде на съня.

ГЛАВА ОСМА

На следващата сутрин Кристина Уейкфийлд се събуди с усмивка, защото беше сънувала, че тича през полето у дома в Холстед. Синьо-зелените ѝ очи се разшириха от изненада, когато видя лежащия до нея мъж. Тогава си спомни къде се намира и как се бе озовала тук.

Какво безочие, помисли си вбесена тя. И през ум не ѝ бе минавало, че ще дели едно легло с него. Това вече беше прекалено! Трябваше да избяга от този мъж!

Тя стана от леглото и се обърна да види дали не го е събудила. Филип Какстън спеше дълбоко, с невинно, самодоволно изражение на лицето. Кристина го прокле наум, предпазливо мина на пръсти покрай леглото и се промъкна през тежките завеси, които скриваха спалнята от останалата част на шатрата.

Тогава усети аромата на храна, който идваше някъде от стана и разбра колко е гладна. Предишната вечер не бе яла нищо. Но сега не можеше да мисли за храна. Трябваше да избяга, докато Филип още спеше.

Кристина отметна покривалото на входа на шатрата и надникна навън. За щастие, из стана не се виждаше никой. Сега или никога, каза си тя.

Събрала кураж, Кристина се запромъкна между шатрите. Веднага щом отмина и последната, тя се втурна с все сила, като се отклони от пътеката и хукна право през дивите маслинови дървета, за да заблуди Филип в случай, че тръгнеше да я търси. Острите камънаци прорязваха голите ѝ нозе.

Молеше се никой да не я е видял. Само ако можеше да достигне до подножието на планината, щеше да се скрие и да се надява, че някой преминаващ керван ще я заведе при брат ѝ.

Тогава в шубрака зад нея се чу конски тропот. Всичките надежди на Кристина се сгромолясаха, когато се обърна и видя Филип да галопира към нея, яхнал красивия си арабски жребец. Очите му бяха потъмнели, а изражението му – натежало от черна ярост.

– Върви по дяволите! – изкрещя тя. – Как ме откри толкова бързо?

– Имаш безочието да ме пращаш по дяволите?! Ти?! Аз бях този, когото Ахмад събуди от дълбок сън с новината, че търчиш като луда надолу по склона. Какво трябва да направя, жено? Трябва ли да те връзвам за леглото, за да съм сигурен, че няма да избягаш, докато спя? Това ли

искаш?

– Няма да посмееш!

– Веднъж вече ти казах, Кристина, че правя каквото искам. – Филип скоочи от коня си с лекотата на рис. Лицето му беше сурово, очите му – студени и заплашителни. Сграбчи я за раменете и грубо я разтърси. – Заслужаваш да те набия, задето ми бягах! Това би сторил всеки уважаващ себе си арабин на своята жена!

– Аз не съм твоя жена! – каза Кристина с убийствен блясък в очите. – Нито пък някога ще стана!

– Ето къде грешиш, Кристина. Ти си и ще останеш моя жена – докато ми омръзнеш.

– Не, няма! И ти нямаш никакво право да ме държиш тук. Мили боже, не виждаш ли колко много те мразя? Ти си всичко, което презирам у мъжа. Ти си... ти си... дивак!

– Да, предполагам, че съм такъв. Но ако бях цивилизован джентълмен, ти нямаше да си тук, на мое разположение, за да те имам когато пожелае. И независимо дали ти харесва или не, ще те задържа тук, завързана за леглото ми, ако е нужно – отговори той студено, след което я вдигна и грубо я преметна през гърба на коня.

– Защо трябва да яздя по този начин? – попита Кристина, изпълнена с негодувание.

– Би трябвало да си щастлива от толкова леко наказание – каза той. – Заслужаваш много по-тежко.

Филип се качи на коня зад нея и когато тя започна да се съпротивлява, силно я удари по задните части. Кристина спря да рита, но вътрешно кипеше от гняв през целия път до стана.

Дяволите да го вземат, мислеше си тя отмъстително. Мечтаеше да види някой ден Филип да страда – това щеше да ѝ достави безмерно удоволствие. Защо ѝ се случваше всичко това? Винаги се бе гордяла със семейството си, с имението си, с красотата и независимостта си. Затова сега бе двойно по-болезнено, че е паднала толкова ниско. Беше унижение да е обикновена играчка за този омразен мъж. Не заслужаваше подобна участ. Не би я пожелала и на най-злия си враг.

Когато стигнаха до шатратата му, Филип слезе от коня, свали Кристина и я бутна вътре. Тя седна на един от диваните и зачака какво ще се случи.

Филип каза нещо на някого отвън пред шатратата, после влезе и седна до нея.

– Ще донесат храна. Гладна ли си? – попита той. Тонът му вече не

беше суров.

– Не – излъга Кристина.

Но когато младо момиче внесе поднос с храна, тя забрави за гордостта и се нахвърли върху блюдата.

Филип се нахрани преди нея и се облегна на дивана зад гърба ѝ. Пръстите му уловиха кичур от косата ѝ и започнаха нежно да си играят с нея. Кристина спря да яде, обърна се и видя усмихнатите му зелени очи.

– Искаш ли да се изкъпеш, сладка моя?

Естествено, че искаше, не можеше да го отрече. Докато Кристина довършваше яденето, Филип излезе от шатрата и скоро се върна с пола, блуза, чифт сандали и с нещо, което вероятно беше кърпа. Тя се зачуди чии ли бяха, но реши, че няма да го пита.

Филип я поведе през стана. Пред шатрата вляво от тази на Филип млада жена на възрастта на Кристина си играеше с малко дете. По склоновете над стана пасяха овце и кози, а между няколко подредени в кръг каруци бяха заградени десетина-дванадесет от най-красивите арабски коне, които бе виждала, включително и две новородени кончета. Тя искаше да поспре и да погледа конете, но Филип я поведе извън стана по пътека, изкачваща се нагоре в планината.

Кристина се дръпна от него.

– Къде ме водиш? – попита тя.

Но Филип отново улови ръката ѝ и продължи да върви.

– Искаш да се изкъпеш, нали? – попита я той, като я поведе към малко сечище, обградено от хвойнови дървета.

В средата на сечището планинските дъждове бяха образували малко езерце. Мястото беше красиво, но Кристина бе неспокойна, защото нямаше представа защо Филип я бе довел тук. Той взе дрехите от нея и ѝ връчи калъп сапун с приятен мирис.

– Не очакваш да се къпя тук, нали? – попита тя надменно.

– Виж, Тина, вече не си в Англия, където можеш да получиш хубава гореща вана в стаята си. Сега си тук и ако желаш да се изкъпеш, ще го направиш, както го правят останалите от нас.

– Добре. Трябва да се измия след това отворително пътуване. Ако това е единственият начин да се изкъпя, ще го сторя. Сега можете да си вървите, мистър Кактън.

Филип ѝ се ухили.

– Не, милейди, нямам намерение да си ходя. – Той седна на един пън и лениво кръстоса крака. Кристина забеляза как жълтите точки в

очите му заблестяха на слънцето.

Лицето ѝ бавно поруменя.

– Вероятно нямаш предвид, че ще стоиш тук и... – Тя замлъкна и продължи с неохота: – ... и ще ме гледаш!

– Точно това възнамерявам да правя. Така че ако искаш, можеш да продължиш. – Той я съзерцаваше съсредоточено с похотлива усмивка.

Кръвта ѝ кипна.

– Добре, обърни се, за да си сваля робата!

– Ах, Тина! Няма да се лиша от удоволствието да погледам тялото ти, макар че още не съм го притежавал – отговори Филип.

Кристина го погледна със святкащи сини очи. Този мъж не ѝ оставяше никакво достойнство.

– Мразя те – просъска тя. Обърна му гръб и развърза робата си. Робата и раздраната нощница се плъзнаха по тялото ѝ и паднаха на земята. Кристина прекрачи дрехите и навлезе във водата – все по-дълбоко и по-дълбоко, докато тя покри гръдите ѝ.

Нямаше да му достави никакво удоволствие. Тя застана с гръб към Филип и започна да се мие с приятно хладната вода. Потопи се, за да намокри косата си, а когато изплува, чу силен плясък.

Кристина се извърна бързо, но Филип не се виждаше никъде. Внезапно той се появи точно пред нея. И двамата бяха голи и макар водата да скриваше това, Кристина прекрасно го съзнаваше.

Филип изтръска водата от гъстата си черна коса и протегна ръце да прегърне Кристина. Но тя очакваше това и хвърли по него калъпа сапун, след което бързо заплува, за да е колкото може по-далеч от него. Спря, когато го чу да се смее. Обърна се и видя, че не е помръднал, а се мие със сапуна.

На лицето ѝ се изписа явно облекчение. Тя изплакна косата си и излезе от водата. Избърса се бързо и уви кърпата около главата си. Уви и дългата, тъмнокафява пола около талията си и я завърза отпред. След това облече тъмозелената блуза без ръкави и с дълбоко обло деколте. Грубата памучна материя подразни кожата ѝ, но Кристина нямаше никакви дрехи и трябваше да носи тези, които бе получила от Филип.

Тя седна и тъкмо се опитваше да разреши къдриците си с пръсти, когато Филип застана зад нея.

– По-добре ли се чувстваш, сладка моя? – попита той нежно.

Кристина не благоволити да му отговори, нито се обърна към него, а се зае да сплита косата си, докато Филип се обличаше. Но тя не можа да остане мълчалива дълго време, защото любопитството ѝ беше по-силно

от нежеланието ѝ да говори с него.

– Филип, какво правиш в тази страна и как така тези хора те познават толкова добре?

Смехът му отекна из сечището.

– Чудех се кога ли ще започнеш да ми задаваш въпроси – каза той.

– Това е племето на баща ми.

Кристина беше слисана.

– На баща ти! Но ти си англичанин!

– Да, англичанин съм по майчина линия, но баща ми е арабин и това са неговите хора.

– Значи ти си наполовина арабин? – прекъсна го тя. Не можеше да повярва.

– Да, и баща ми е пленил майка ми, точно както аз плених теб. По-късно ѝ разрешил да се върне в Англия с мен и брат ми. Така че бях отгледан в Англия, докато пораснах. Тогава избрах да дойда тук и да живея с баща си.

– Баща ти е тук?

– Да, ще се запознаеш с него по-късно.

– Сигурно той не би одобрил отвличането ми? – попита тя, обнадеждена, че баща му може да ѝ помогне.

– Напротив – каза Филип. Върху устните му играеше усмивка. Забравяш, че това не е Англия, Тина. За моите хора е естествено да вземат това, което искат, стига да могат. Искам те и се погрижих да направя така, че да мога да те взема. Когато постоиш малко тук, ще разбереш по-добре това, което ти казвам.

Той я придружи обратно до шатрата си и я остави сама.

Щеше ли някога да разбере Филип Какстън? Кристина огледа шатрата и се зачуди какво се предполагаше да прави. Внезапно се почувства много самотна и това я ядоса.

Без да се замисли, тя изскочи от шатрата и видя, че Филип се качва на коня си. С него имаше още четирима ездачи. Кристина изтича към него и го улови за крака.

– Къде отиваш? – попита тя.

– Скоро ще се върна.

– Но какво се предполага да правя аз, докато те няма?

– Това е абсурден въпрос, Кристина. Прави това, което вие, жените, правите обикновено, когато сте сами.

– О, разбира се, мистър Какстън – каза тя насмешливо. – Как не се сетих? Мога да бродирам и да шия, въпреки че всъщност няма да е

необходимо – свикнала съм да нося готови облекла. Или може би да се погрижа за кореспонденцията ти. Сигурна съм, че си зает човек и няма да намериш време да се погрижиш сам. Но ако предпочиташ, мога да се поровя в богатата ти библиотека. Сигурна съм, че ще открия там нещо интересно за четене. Освен тяло, аз имам и ум, мистър Каксън!

– Сарказмът не ти отива, Кристина – каза сърдито Филип.

– Разбира се, ти по-добре от мен можеш да прецениш какво ми отива – отговори Кристина.

– Кристина, няма да слушам повече твоите оплаквания. Можеш да се държиш както искаш в шатрата ни, но пред хората ще показваш уважение към мен! – каза той. Мускулите на челюстта му опасно затрептяха, когато я погледна.

– Уважение! – Тя го загледа леко развеселена. – Искаш уважение след начина, по който се отнесе с мен?

– В тази страна жената яде бой, когато не показва уважение към съпруга си.

– Но ти не си ми съпруг – поправи го тя.

– Не, но за теб съм като съпруг. Аз съм ти господар и ти ми принадлежиш. Ако искаш да намеря камшик и да ти заголя гърба пред всички, с радост ще ти се подчиня. В противен случай, връщай се в шатрата ми.

Каза го толкова студено, че Кристина не дочака да види дали ще изпълни заканата си. Избяга в шатрата, хвърли се на леглото и се разплака в безсилна ярост.

Нима сега трябваше да се страхува не само от изнасилване, но и от бой? Този негодник искаше уважение след всичко, което бе направил! Проклетата да съм, ако му покажа нещо друго, освен омраза и презрение.

Не ѝ харесваше да се самосъжалява, но какво наистина можеше да прави, когато него го няма? А какво ли пък щеше да прави, когато той бе тук? Тя плака, докато заспа.

Събуди я здраво потупване отзад. Тя се обърна и видя Филип, засанал до леглото с ръце на хълбоци и с присмехулна усмивка на красивото си лице.

– Прекарваш много време в сън, сладка моя. Искаш ли да ти покажа по какъв друг начин може да се ползва то?

Кристина скочи от леглото. Все по-бързо схващаше нечистите му намерения.

– Сигурна съм, че ще мина и без този вид познание, мистър Каксън. – Тя се обърна към него със скръстени ръце. Чувстваше се по-спокойна, когато леглото бе помежду им.

– Е, съвсем скоро ще научиш. И предпочитам да се обръщаш към мен с Филип или Абу, както ме наричат тук. Мисля, че е време да се откажеш от официалностите.

– Аз предпочитам да продължа с официалностите, мистър Какстън. Поне хората ти ще знаят, че съм тук не по свое желание – каза тя насмешливо.

Филип се усмихна дяволито.

– О, те знаят, че не си тук по свое собствено желание, но също така знаят, че аз не съм мъж, който може да чака. Те смятат, че си загубила девствеността си още снощи. Е, може би тази вечер това ще стане.

Очите на Кристина се разтвориха широко и станаха тъмносини.

– Но ти... ти обеща! Даде ми дума, че няма да ме изнасилиш. Нима си съвсем безскрупулен?

– Винаги държа на думата си, Тина. Няма да се наложи да те изнасилвам. Както вече ти казах, ти ще ме пожелаеш така, както те желая аз.

– Трябва да си полудял. Никога няма да те пожелая! Как мога да те пожелая, когато те ненавиждам от цялата си душа? – извика тя. – Ти ме откъсна от брат ми и от всичко, което обичам. Държиш ме тук в плен и слагаш пазач на вратата, когато те няма. Мразя те!

С тези думи Кристина гордо напусна стаята. Наум го проклинаше с всички ужасни думи, за които можеше да се сети. Внезапно забеляза две купчини книги и поне дузина топа плат, положени на дивана. Забравила мигом яда си, тя отиде да ги разгледа.

Имаше коприна, сатен, кадифе и брокат в едни от най-красивите разцветки, които бе виждала. Имаше дори топ полупрозрачен памук, който можеше да използва за долни ризи. Имаше и конци в подходящи цветове, ножици, преплетени ширити и всичко, което можеше да й потрябва, за да си ушие красива рокля.

Обърна се към книгите и ги разгледа една по една. Шекспир, Дефо, Хамър... Някои вече беше чела, другите бяха от автори, за които не бе чувала. До книгите лежеше красив, инкрустиран комплект четка и гребен от слонова кост.

Кристина беше доволна. Почувства се като малко дете, получило за рождения си ден изобилие от подаръци, които щяха да му стигнат чак до другия рожден ден. Филип стоеше зад гърба ѝ и я гледаше как се радва на изненадата. Тя се извърна с лице към него. Нежносините ѝ очи отново бяха обградени от тъмни кръгове.

– За мен ли са? – попита тя сдържано и прокара ръка по топ кадифе с цвета на очите ѝ.

– Бяха, но не знам дали да ти ги дам след начина, по който се държа – каза той.

Очите му не издаваха дали ѝ се присмива или не. Внезапно Кристина се почувства отчаяна.

– Моля те, Филип! Ще умра, ако няма с какво да се занимавам.

– Може би ще ми дадеш нещо в замяна – отговори той дрезгаво.

– Знаеш, че не мога. Защо трябва да ме измъчваш така?

– Правиш си погрешни изводи, сладка моя. Аз имах предвид целувка – една истинска целувка, в която да вложиш малко чувство.

Кристина хвърли още елин поглед върху изобилието от вещи на дивана. Какво ще ми навреди една малка целувка, ако така ще получа това, което искам, помисли си тя, приближи до него и зачака със затворени очи. Но Филип не направи нищо. Кристина отвори очи и видя развеселения му поглед.

– Помолих ви да ме целунете с чувство, милейди – усмихна ѝ се той.

Кристина се поколеба за момент, после обви ръце около врата му, привлече лицето му и разтвори устни. Целувката започна нежно, после езикът му проникна дълбоко. Отново я обзе трепетното усещане, но този път тя не му се противопостави. Ръцете му я обгърнаха, притиснаха тялото ѝ към неговото и тя почувства твърдостта между бедрата му. Филип сведе глава и устните му оставиха огнена следа върху шията ѝ.

Но когато той я вдигна и я понесе към спалнята, Кристина започна да се съпротивлява.

– Ти искаше само целувка! Пусни ме! – замоли го тя.

– Дявол да те вземе, жено! Ще дойде време, когато с радост ще идваш с мен. Кълна ти се.

Той я пусна и излезе от шатрата. Усмивка пробягна по устните на Кристина, когато видя, че отново е победила. Но колко ли време щеше да издържи така? Целувката на Филип бе разбудила у нея усещания, които не разбираше. Чувстваше се неудовлетворена, искаше още нещо, но не знаеше какво.

След няколко минути Филип се върна в стаята, следван от момиче, което носеше вечерята. Когато то си замина, той заговори рязко.

– Сега ще се нахраним, а после ще те заведа да се запознаеш с баща ми. Той ни очаква.

Ядоха мълчаливо. Кристина бе твърде изнервена, за да се наслади на храната. Малко се страхуваше от срещата с бащата на Филип. Ако той приличаше на сина си, имаше от какво да се страхува.

– Не може ли тази среща да бъде отложена с няколко дни, докато си уشيا някакви по-представителни дрехи от тези? – попита тя.

Филип се намръщи.

– Баща ми е живял тук през целия си живот. Не е свикнал да оглежда облеклото и роклите на жените. Това, с което си облечена, е съвсем подходящо за случая.

– А чии дрехи нося? На последната ти любовница? – попита Кристина с отвращение.

– Имаш остър език, Тина. Дрехите са на Амин – момичето, което ни носи храната. Амин е съпруга на Саид – един от далечните ми братовчеди.

Кристина се засрами, но нямаше да си го признае.

– Ще тръгваме ли? Баща ми няма търпение да се запознае с теб.

Филип пое ръката ѝ и я поведе към по-малка шатра вдясно от неговата. Влязоха вътре и тя видя възрастен човек, който седеше на пода в средата на шатрата.

– Влезте, деца мои. Очаквах с нетърпение тази среща. – Старецът им кимна да влязат.

Филип я въведе в шатрата, седна върху една ярешка кожа срещу баща си и я дръпна до себе си.

– Бих искал да ти представя Кристина Уейкфийлд – каза той, после се обърна към Кристина. – Баща ми, шейх Язир Алхамар.

– Трябва да спреш да ме наричаш шейх, Абу. Сега ти си шейхът – сгълча го старецът.

– Ти за мен винаги ще бъдеш шейх, татко. Не ме карай да спра да засвидетелствам уважението си.

– Това е без значение помежду ни. И тъй, това е жената, без която не можеш да живееш – каза Язир, впил втренчен поглед в Кристина. – Да, мога да те разбера. Приятно е човек да те гледа, Кристина. Надявам се, че ще ме дариш с цял куп красиви внучета, преди да умра.

Кристинините очи се разшириха, а по бузите ѝ плъзна руменина.

– Внучета! Защо, аз...

Филип побърза да я прекъсне:

– Достатъчно! – стрелна я гневно той, предизвиквайки недоумението ѝ.

– Всичко е наред, Абу. Виждам, че Кристина все още носи много съпротива у себе си. И с майка ти беше същото, когато за първи път я доведох в стана. Само че аз не бях мек колкото теб. Веднъж дори се наложи да я набия.

Кристина възкликна ужасено, но Язир ѝ се усмихна хитро.

– Това шокира ли те, Кристина Уейкфийлд? Е, и аз не се почувствах добре, след като го направих. Трябва да знаеш, че по това време пиех много и бях заслепен от ярост, защото тя открито флиртуваше с мъжете от моя стан. По-късно тя ми призна, че го е сторила нарочно, за да ме накара да ревнувам достатъчно, че да се ожена за нея. Направихме го още на следващия ден и след това никога не съм ѝ посягал. Прекарах пет безценни години с нея и тя роди синовете ми – Абу и Абин. Но не съумя да понесе пустинната жега и когато ме помоли да си отиде у дома, не можах да ѝ откажа. Още тъгувам за смъртта ѝ. Винаги ще тъгувам.

Тъмнокафявите очи на бащата на Филип бяха изпълнени със скръб по тези отдавна отминали щастливи години. Той само кимна, без да ги погледне, когато Филип му каза, че ще дойдат отново.

Кристина съжали Язир, който бе живял само пет години с жената, която обичаше. Но към Филип не изпитваше подобно чувство. Когато се върнаха в шатрата му, тя се обърна към него с потъмнели от гняв очи.

– Няма да го даря с внуци!

– Какво? – засмя се Филип. – О, остави стареца да си мечтае. Не очаквам да ми раждаш деца. Не затова съм те довел тук.

– Тогава защо ме доведе? – изкрещя Кристина с изтънял от ярост глас.

– Вече ти казах, Тина. Ти си тук за мое удоволствие. Защото те искам – отговори той просто и протегна ръце към нея.

Но Кристина бързо се отмести. Яростта ѝ се смени със страх.

– Къде да сложа тези топове плат? – попита тя, за да отвлече вниманието му.

– Ще видя дали мога да ти намеря сандък следващата седмица. За сега можеш да ги оставиш там, където са. Хайде, да си лягаме – каза той и тръгна към спалнята.

– Току-що се стъмни, а аз не съм уморена. Освен това няма да спя в онова легло с теб. И нямаш право да ме насилваш! – Кристина седна и започна да разплита косата си.

Филип дойде до дивана и я взе на ръце.

– Не съм казал, че ще спим, сладка моя – усмихна се дяволито той.

– Не! – извика тя. – Веднага ме пусни!

Без да престава да се усмихва, Филип я отнесе в спалнята и я метна на леглото.

– Казах ти, че си тук, за да ми доставяш удоволствие. Съблечи се,

Тина.

– Няма да направя нищо такова – отговори възмутено Кристина и започна да се смъква от леглото, но Филип бързо я върна обратно в средата му и разтвори бедрата ѝ с колене. Сетне, без да обръща внимание на нейната съпротива, издърпа блузата през главата ѝ, развърза полата ѝ и я съблече.

– Не можеш да направиш това! Забранявам ти! – извика тя, като отчаяно се мъчеше да го отблъсне.

Филип се засмя от сърце.

– Кога ще се научиш, малка моя, че аз съм господарят тук? Каквото поискам да направя – правя го.

В тъмносините ѝ очи се появи уплаха, но това не го спря.

– По дяволите, Тина. Дадох ти дума, че няма да те изнася, но не съм ти обещавал, че няма да те целувам или да докосвам тялото ти. Сега мирувай! – каза дрезгаво той и впи устни в нейните.

Целува я дълго и ненаситно. Кристина се почувства извънредно странно. Нима наистина харесваше целувките му? Гърдите ѝ, коремът ѝ, цялото ѝ тяло пламнаха и сякаш оживяха.

Филип я пусна и се изправи до леглото. Тъмнозелените му очи галеха тялото ѝ, докато се събличаше и хвърляше дрехите си встрани една по една. Очите на Кристина се разшириха от изумление, когато видя голото му желание. Обезумяла от страх, тя скочи от леглото в последен отчаян опит да избяга. Но Филип сграбчи дългата ѝ коса и я придърпа в ръцете си.

– Няма защо да се страхуваш от мен, Тина – каза той и я бутна на леглото.

Устните му я погалиха по лицето, по брадичката, по шията, но когато ухапаха гърдата ѝ, тя отново започна да се бори. Филип улови китките ѝ с една ръка и ги прикова над главата ѝ.

– Не се съпротивлявай, Тина. Отпусни се и се наслаждавай – прошепна гърлено той.

Без да престава да целува набъбналите ѝ гърди, Филип провря свободната си ръка между бедрата ѝ. Когато ръката му се плъзна нагоре към златния триъгълник от косми под пъпа ѝ, Кристина простена и го помоли да спре.

– Но аз едва сега започвам, Тина – промълви той и пхна коляно между краката ѝ, за да ги разтвори.

Пръстите му внимателно я погалиха между бедрата. Тя усети как цялото ѝ тяло пламва и започна тихо да стене. Вече не искаше той да

спира. Искаше да знае къде свършва това странно, тръпнещо чувство.

Филип пусна ръцете ѝ, легна върху нея, хвана главата ѝ в огромните си шепи и жадно я целуна. Кристина усети набъбналия му член между бедрата си, но вече не я интересуваше. Умът ѝ крещеше, че той трябва да спре, но тялото ѝ копнееше да продължи. Тогава тя разбра, че Филип е бил прав. Мразеше тялото си заради това предателство, но го желаше.

Той бавно започна да прониква в нея, но изведнъж спря и я погледна в очите.

– Желая те, Тина. Ти си моя и аз искам да те любя. Искаш ли да спра сега? Искаш ли да те пусна? – Усмиваше се. Знаеше, че е спечелил. – Кажи ми, Тина, кажи ми да не спирам.

Мразеше го, но той не можеше да я остави сега. Кристина склочи ръце около врата му.

– Не спирай – прошепна тя, останала без дъх. Усети пареща болка и заби нокти в гърба му. Устните му заглушиха вика ѝ.

– Съжалявам, Тина, но това трябваше да се случи. Повече никога няма да те боли, обещавам ти. – Той започна бавно да се движи в нея.

Беше прав. Вече не я болеше. Изпитваше само огромна наслада, която ставаше все по-пълна с всеки нов негов тласък. Филип забърза ритъма и Кристина постепенно се отдаде всецяло на това непознато усещане за лекота, за полет и екстаз, докато от устните ѝ се изтръгна вик и тя се сля с него.

Никога не бе подозирала, че е възможно да съществува такова удоволствие. Но сега, когато лежеше изтощена под мъжа, който ѝ го бе разкрил, тя го мразеше още повече и проклинаше слабостта си. Беше казала, че за нищо на света няма да му се отдаде, но го бе сторила и никога нямаше да си го прости.

Тя отвори очи и видя, че Филип се взира в нея с непроницаемо изражение.

– Никога няма да се откажа от теб, Тина. Винаги ще бъдеш моя – прошепна нежно той. После се отмести от нея, но я придърпа към себе си, докато главата ѝ не легна на рамото му. – И те предупреждавам: ако някога отново се опиташ да избягаш от мен, ще те открия и ще сваля с камшика кожата от красивия ти гръб. Обещавам ти.

Кристина остана безмълвна. Скоро дочу дълбокото му, равномерно дишане и разбра, че Филип е заспал. Тогава тя се дръпна от него и се измъкна от леглото.

Вдигна внимателно робата му, облече я и излезе от шатрата.

Огънят в средата на стана грееше ярко и хвърляше танцуващи сенки, които сякаш ѝ се присмиваха. Но хора не се виждаха никъде. Кристина предпазливо тръгна в посоката, в която я бе водил Филип тази сутрин и скоро стигна до малкото сечище. Свали робата си и влезе в топлата вода.

Този път бе успяла да се измъкне без да я видят. За миг ѝ хрумна да открадне един от конете, затворени между каруците и да избяга, докато Филип спи. Но късметът я беше изоставил и тя бе сигурна, че някой ще я чуе. Не изгаряше от желание да разбере дали Филип ще удържи на обещанието си да я набие с камшик. Така че Кристина се отказа от тази мисъл и остави топлата вода да отмие мириса му от тялото ѝ.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато Филип се събуди от приятния сън, който сънуваше, слънцето тъкмо бе започнало да се издига над планината, разпръсквайки острия ношен студ. Той се огледа, за да провери дали пленницата му още лежи до него. Намръщи се, когато видя, че Кристина се е свила в далечния край на леглото, облечена в неговата роба. Трябваше да поговори с нея и да ѝ обясни, че никога няма да ѝ позволи да спи с каквито и да било дрехи.

Филип се сети за сношната си победа, усмихна се и се заигра с косата на Кристина. Тогава забеляза тъмночервеното петно кръв на чаршафа, а почувства и драскотините по гърба си.

Каква жена си беше намерил! Снощи тя му се бе отдала напълно, след като се призна за победена. Беше отговорила на дивата му страст. Може би трябваше да я направи своя съпруга, за да е сигурен, че никога няма да го напусне. Но тя вече му бе отказала веднъж. Нямахше начин да я принуди да се омъжи за него.

Филип стана от леглото, отвори сандъка с дрехите си, облече чифт светлокафяви панталони и бяла блуза с дълги ръкави и излезе от шатрата. Близо до огъня видя Амин и я накара да донесе закуската. После отиде да види Виктъри и още два наскоро уловени коня. Той обичаше да се занимава с коне и с удоволствие щеше да се захване с опитомяването на тези двата. Разбира се, когато не бе зает с нападения над кервани.

Филип си спомни вчерашното нападение и невярващия поглед на дебелия търговец, когато го попита дали в кервана има някакви книги. Бе взел само онова, което искаше за Кристина и беше наредил на хората си да натоварят конете си само с храна и някои най-необходими неща.

Той не се нуждаеше от богатствата, които можеше да получи от тези нападения, защото богатството, което имаше в Англия, му бе предостатъчно. От майка си бе наследил обширно имение, както и титла.

Но брат му Рашид грабеше безогледно и нямахше милост към хората от керваните. Беше жесток човек и Филип се радваше, че след завръщането му не се бе появявал в стана.

Той потърка още веднъж мекия като кадифе нос на Виктъри и се върна в шатрата. Кристина седеше на дивана и закусваше. Беше свалила робата му и бе облякла полата и блузата, които носеше вчера. Когато Филип се приближи, тя му хвърли изпълнен с омраза поглед, способен

да смрази всеки друг мъж, освен стоящия пред нея.

– Мислех, че настроението ти се е подобрило след тази нощ, но виждам, че не е – отбеляза нехайно той.

– И аз си мислех, че ще имаш благоприличието да не споменаваш нищо за тази нощ. Но трябваше да се досетя, че негодник като теб ще държи да ми натяква за случилото се! Обещавам ти, че никога няма да позволя това да се повтори!

Филип се усмихна похотливо и седна до нея.

– Не давай обещания, които няма да можеш да спазиш, Тина.

Кристина яростно замахна към усмихнатото му лице, но той бързо сграбчи китката ѝ.

– Едва ли е време да се караме, сладка моя. Предлагам ти да насочиш енергията си към нещо по-полезно и да си изядеш закуската. После ще те заведе да се изкъпеш.

– Не, благодаря. Изкъпах се нощес – каза тя надменно.

Филип застрашително присви очи. Кристина потрепери, когато той я сграбчи за раменете и я извъртя с лице към себе си.

– Значи затова беше облякла робата ми тази сутрин! – изрева той и яростно я разтресе. – Глупачка такава! Мислиш ли, че сме единственото племе сред тези хълмове? Има още поне дузина и ние делим водата си и мястото си за къпане с Ямаид Алхабал. Неговото племе не говори английски като моето. Знаеш ли къде щеше да бъдеш тази сутрин, ако някой от неговите хора те беше открил? Щеше да си на пазара за роби и да им донесеш тлъста печалба – след като Ямаид Алхабал и всички мъже от племето му са опитали от прелестите ти, разбира се.

Той я отблъсна и застана пред нея. Очите му бяха студени и неумолими.

– Никога повече няма да напускаш този стан без придружител. Чуваш ли ме?

– Да – прошепна тя покорно.

– Съжалявам. Тина. Просто ако те бяха продали, аз вероятно нямаше да мога да те открия. Тлъстият дърт мръсник, който плати най-много за теб на пазара за роби, би те скрил вдън земя от страх да не те загуби. Не бих искал това да се случи, ти също.

– Ще имам предвид предупреждението ти и ще бъда по-внимателна за в бъдеще – отговори Кристина, като приглади несъществуващите гънки на полата си. – Сега, ако ме извиниш, трябва да се занимая с малко шев.

Тя вдигна топче плат и изчезна в спалнята. Филип поклати глава.

Тази жена определено се владееше отлично. Преди миг бе слисана и уплашена, а сега – хладно презрителна.

След като се нахрани, той бавно отиде до спалнята и разгърна тежките завеси.

– Между другото, сладка моя, не си губи времето да си шиеш нощници, защото тук няма да ти потрябват.

Филип се наведе, за да избегне възглавницата, полетяла към него. Той се засмя жизнерадостно, обърна се и напусна шатрата. Днес щеше да започне опитомяването на дивите коне; надяваше се да се окажат поподатливи от Кристина.

След вечеря Филип полегна лениво на дивана и загледа Кристина. Тя седеше срещу него и шиеше парче светлозелен плат, без да му обръща и капчица внимание. Пренебрежението ѝ го дразнеше, но той реши да не ѝ доставя удоволствието да ѝ показва това.

Филип затвори очи и се предаде на спомените. Беше прекарал късния следобед с баща си и му бе разказал за Пол и за новата му съпруга. Въпреки че Язир не беше виждал Пол от много години, той още беше близък на сърцето му. Филип се надяваше, че брат му ще дойде поне веднъж да посети баща си. На стареца не му оставаше много. В тази земя хората умираха преждевременно.

Филип беше доволен, когато Язир реши да премести хората си в подножието на планината. Никога не бе харесвал скитническия живот в пустинята, постоянното бродене от оазис на оазис. Племето живееше сред хълмовете вече осем години. Ако не се бяха установили тук, Филип вероятно нямаше да остане дълго с баща си. В планината климатът беше значително по-хладен. Имаше достатъчно вода, дори за редовно къпане. А и станът им бе разположен така, че можеха да се отбраняват, ако се наложеше.

Не бе мислил дали да остане в Египет след смъртта на баща си. Но сега, когато имаше Кристина, сигурно щеше да предпочете да остане. Не можеше да я върне в Англия, защото там тя можеше да му избяга.

Филип се протегна лениво, отвори очи и видя, че Кристина е задрямала на дивана. Той се изправи, тихо заобиколи масата и се надвеси над нея. Погледът му погали разпуснатата ѝ коса, която се стелеше по възглавницата и се спускаше до пода като блестящ водопад. Кристина се бе свила на кълбо, заспала невинно като малко дете. Кой би повярвал, че това е чувствената жена от предишната нощ?

Филип се наведе, за да я вдигне на ръце, но тя скочи и избяга в другия край на шатрата.

– Значи само се преструваше на заспала. – Той се изправи и я погледна развеселено. – Малко е късно за игри, съкровище.

– Не съм дете, че да играя игри – каза Кристина надменно и отметна коса назад.

– Само щях да те занеса до леглото. Но сега, след като си будна, мога да се сетя за някои по-приятни неща – усмихна се Филип и бавно приближи до нея.

– Не! – озъби му се тя и се отдалечи от него. – И няма да спя в едно легло с теб. Неприлично е! По-скоро ще спя на пода!

Той се засмя тихо и я заклещи в ъгъла на шатрата.

– Няма да ти хареса да спиш на пода, Тина. Нощем тук може да стане много студено, затова е по-добре да имаш топлината на тялото ми до себе си. Скоро идва зимата!

– Предпочитам да страдам от студа, отколкото от твоите ласки – отговори тя язвително и направи опит да се промъкне покрай него.

– Миналата нощ не мислеше така, Тина – каза Филип. После я вдигна и грубо я преметна през рамо.

Кристина започна бясно да се мята, но той бързо прекоси стаята и я хвърли на леглото.

– Мисля, че е време да ти дам един урок, Тина. Ти си много страстна жена, въпреки че отказваш да го признаеш.

Докато се мъчеше да свали дрехите ѝ, Кристина яростно се съпротивляваше. Между ритниците и безполезната борба тя го засипваше с ругатни, каквито Филип не беше и сънувал, че може да чуе от устата на една дама. Накрая успя да издърпа блузата над главата ѝ; полата бързо я последва. Той свали собствените си дрехи и я прикова с тяло към леглото.

– Езикът ти със сигурност не подхожда на дама, сладка моя. Някой път трябва да ми разкажеш как си придобила този необикновен речник.

Кристина направи последен опит да го отблъсне от себе си, после смени тактиката и застана под него напълно неподвижна.

Филип разтвори устните ѝ и я целуна страстно, но не получи отговор от нея. Значи играе нова игра, помпели си той. Но нямаше да може да му устои дълго.

Той легна до нея, сведе устни към заоблените ѝ гърди и започна да ги смуче и лекичко да ги хапе една по една. Ръката му се спусна надолу по корема ѝ и се промъкна между бедрата ѝ. Пръстите му нежно започнаха да се движат напред-назад по нежната ѝ плът, докато Кристина страстно простена.

– О, Филип! – прошепна тя. – Вземи ме.

Филип се качи върху нея. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя жадно посрещна целувките му. Той бавно влезе в нея, после започна да се движи все по-бързо и по-мощно, докато страстта им избухна и ги изпрати в необятността на екстаза.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Кристина прекара дълга нощ. Беше спала на пресекулки и още по тъмно бе вече съвсем будна. Сега, когато дневната светлина огряваше спалнята, тя се вгледа дръзко в мъжа, който я беше покорил през нощта.

Въпреки отчаяните и усилия да потисне желанията на тялото си, възбуждани от ласките на Филип, тя не можа да му устои. Беше му се отдала напълно. Беше му се помолила да я обладае.

В какво ме е превърнал той, помисли сърдито Кристина. Бях като разгонена кучка, толкова силно го исках.

Погледът ѝ премина по голото му тяло. То бе съвършено оформено: слабо, мускулесто и здраво. Тя заизучава лицето му – толкова сурово и красиво, когато беше буден; момчешки очарователно, когато спеше. Черната му коса беше нежно накъдрена в основата на тила и разрошена от нощния сън. Филип бе сякаш принцът от приказките, за когото мечтаеше от дете, но характерът му беше демоничен!

Внезапно я стресна плътен глас.

– Абу – каза мъжът, – току-що научих, че си се върнал. Събуди се!

Слаб мъж, когото Кристина никога не беше виждала, влезе в стаята, но се спря, когато я съзря.

Мъжът погледна Филип, който тъкмо се събуждаше, после погледът му се върна на Кристина. По тъмното му лице бавно се разля широка усмивка, когато Кристина придърпа завивките върху себе си, засрамена, че са я видели в леглото с Филип.

– Хиляди извинения, братко. Не знаех, че си се оженил – каза невинно мъжът. – Кога се случи щастливото събитие?

Филип се надигна от леглото и заплашително го погледна.

– Не е имало сватба, което, струва ми се, ти е известно. А сега, ако си задоволил любопитството си, бъди така любезен да напуснеш спалнята ми.

Кристина побърза да се измъкне от завивките и се нахвърли върху Филип:

– Кой беше този човек? – извика тя гневно. – Как смее да влиза така в стаята ти? Не мога ли да разчитам на уединение тук?

Филип се изправи и се протегна лениво. После облече туниката и панталоните и седна на ръба на леглото, за да си обуе ботушите.

– Няма ли да ми отговориш, по дяволите?

Филип погледна Кристина, забавлявайки се от гнева ѝ.

– Няма да се повтори, миличка. Това беше моят несъщ брат, Рашид, който просто се опитва да ме ядоса. Спалнята ми е място, където можеш да се чувстваш напълно сигурна и само аз мога да влизам. А сега се обличай! – Филип вдигна дрехите ѝ и ѝ ги хвърли. – Той ме чака.

Филип излезе от стаята и не видя как Кристина детински му се изплезе. Сега пък и брат, мислеше си тя, докато припряно се обличаше. Колко ли още изненади ме очакват? Сега трябва да се оправям и с брат му – без съмнение още един дивак.

Тя разреся косата си и я върза на опашка с парче от дантелата, която Филип ѝ беше донесъл. Страшно ѝ се искаше да има огледало, но нямаше намерение да моли Филип за това.

Когато Кристина разтвори завесите, двамата братя седяха на дивана и закусваха. Толкова са нецивилизовани, че дори не стават, когато влиза дама, помисли си тя. Сетне прекоси стаята и застана пред тях.

– Аз съм Рашид Алхамар – каза братът на Филип, като огледа тялото ѝ от глава до пети. – А ти трябва да си Кристина Уейкфийлд.

Тя кимна, взе си парче хляб и седна на отсрещния диван.

Освен по ръста си, Рашид не приличаше на Филип по нищо друго. Беше много по-тъмен от него, с черна коса и кафяви очи. Детинското му, почти женствено лице с гладка, мека кожа нямаше нищо общо със суровото лице на брат му, покрито с леко набола брада. Филип беше широкоплещест и мускулист, а Рашид бе по-скоро кльощав.

– Брат ти е обявил много голяма награда за този, който те върне здрава и читава, Кристина – каза Рашид. Чух, че той и хората му те търсят по всички кървани и пустинни племена.

– Не ви ли блазни тази награда, господин Алхамар? – попита ледено Кристина.

Въпросът накара Филип да се намръщи.

– Не желая да слушам за никакви награди – каза той на Рашид с натежал от злост тон. – Ще ти го кажа само веднъж. Кристина е тук, защото аз искам така. Аз съм водач на това племе и никой няма да ме разпитва за нея. Тя е моя жена и трябва да се отнасяш с нея като с такава. И никога повече няма да влизаш в спалнята ми.

Рашид се засмя.

– Нура ми каза, че се отнасяш извънредно покровителствено към тази жена. Виждам, че е била права. Нура ревнува. Тя винаги се е надявала да ти стане съпруга.

– Ах, жени – сви рамене Филип. – Никога не съм давал на Нура

повод да се надява на брак.

– Но тя е като останалите млади жени от племето. Те всички искат да им обърнеш внимание. – На Кристина ѝ се стори, че долавя в гласа му завист.

– Стига сме говорили за жени – отвърна кисело Филип. – А ти къде беше, Рашид? Защо те нямаше, когато се върнах в стана?

– Бях в Ел Баляна, където чух, че е спрял голям керван. Там научих за изчезването на Кристина. Керванът пристигна с два дни закъснение; иначе щях да съм тук за да те посрещна.

Рашид извади изпод робата си малка торбичка, отвори я и изсипа съдържанието ѝ на масата.

– Това е причината, поради която чаках толкова дълго. Знаех къде ще бъдат скрити, така че беше доста лесно да ги открадна.

Кристина разтвори широко очи, когато видя съкровището, което се изсипа на масата. Имаше огромни диаманти, смарагди, сапфири и други скъпоценни камъни, които тя не познаваше. Най-красивият камък обаче беше огромен рубин, който хвърляше кървави отблясъци. Дори само той струваше цяло състояние.

– Тъй като ти си водач на племето, това, разбира се е твое – каза Рашид неохотно.

– Какво ще правя с торба, пълна със скъпоценни камъни? – засмя се Филип. – Тук нямам нужда от богатство и не го искам. Можеш да задържиш скъпоценностите, след като си си направил труда да ги откраднеш.

– Надявах се, че решението ти ще бъде такова, Абу. – Рашид напъха камъните обратно в торбата и я скри в робата си.

– А аз се надявам, че ще ги използваш мъдро – каза Филип. – Беше ли вече при татко?

– Сега ще отида да го видя. Той беше много болен преди няколко месеца. Майди му помогна, но след това никога не възвърна предишната си сила. Страхувам се, че няма да живее още дълго – каза унило Рашид.

Филип изпрати брат си навън, застана на входа на шатрата и заоглежда стана. Що за човек е това, помисли си Кристина, след като с такава безразличие приема вестта, че баща му умира? Що за човек е, след като отхвърля куп скъпоценности, сякаш са обикновени камъни? Щеше ли някога да разбере мъжа, който я беше направил своя любовница? А искаше ли да го разбере?

Филип бавно се обърна и вдигна ръце, за да отмахне косата от лицето си. Кристина долови мъката в тъмнозелените му очи.

Значи все пак изпитваше болка. Внезапно ѝ се прииска да отиде до него и да го обгърне с ръце. Прииска и се да отпъди тъгата му. Какво ѝ ставаше? Тя го мразеше. Освен това той щеше да ѝ се изсмее в лицето.

– Мисля, че е време да се запознаеш с хората от племето ми – каза Филип тихо, като прекоси шатрата и застана пред нея. Улови брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето. – Ако нямаш какво друго да правиш.

– Ръкоделието ми може да почака – отговори Кристина.

Тя стана, а Филип обгърна тънката ѝ талия. Стояха само на сантиметри един от друг и от неговата близост пулсът на Кристина се ускори. Усети, че се разтапя, че губи контрол. Мразеше начина, по който той я караше да се чувства. Трябваше да каже нещо, за да прекъсне това напрегнато мълчание.

– Желаете ли да тръгваме вече, Ваше Височество? – каза саркастично тя.

– Не съм Ваше Височество, Тина. Казах ти да ме наричаш Филип. – Ръката му се стегна около талията ѝ.

– Да, сър, Ваше Височество – отвърна Кристина с престорено смирение.

– Достатъчно! – изрева той. – Ако искаш да те метна през коляното си и да те набия за наказание, можеш да продължаваш. Ако не, обувай си сандалите.

Кристина не желаше да го предизвиква. Тя изтича в спалнята, откри сандалите си под леглото, бързо ги нахлузи и се върна в предната стая.

Филип я прегърна през кръста и я изведе навън. Спряха до първата шатра вляво от тяхната.

– Саид, там ли си? – извика Филип отвън.

– Влизай, Абу. Чест е за мен да посетиш дома ми – каза нисък як мъж, който се появи на входа на шатрата.

Вътре имаше цяло многолюдно семейство. Жените бяха в единия край на шатрата – една месеше тесто, друга, седнала на пода, хранеше бебе, а трета, по-възрастна жена, приготвяше яденето. Мъжете седяха в другия край на шатрата и чистеха пушките си и множество ножове.

– Това е Кристина Уейкфийлд – каза Филип. Всички обърнаха поглед към нея. – Кристина, това е моят стар приятел Саид и съпругата му – Майди. – Той посочи възрастната жена, която приготвяше яденето. – Майди се грижи за баща ми, а също така приготвя храната ни. Младата жена вдясно е дъщеря ѝ Нура.

Очите на Кристина се разшириха, когато видя красивото тъмнокосо момиче, което на възраст изглеждаше не по-голямо от нея. Стори ѝ се, че вижда враждебност в погледа на Нура и си спомни, че тя се е надявала да стане съпруга на Филип.

– А младата жена с децата е етърва ѝ – Амин. – Кристина отвърна на усмивката на смуглото, красиво момиче, което явно беше малко над двадесет години. То им бе донесло храната вчера и неговата пола и блуза носеше Кристина. Може би ако ѝ се отгадеше случай, Кристина би могла да се сприятели с нея.

– Това са синовете на Майди – Ахмад, Саади и Саид – съпругът на Амин – довърши Филип.

Всички синове кимнаха един по един. Кристина разпозна в Ахмад и Саади двамата мъже, които бяха помогнали на Филип да я отвлече. Саид беше на годините на Филип и имаше голям белег, който се спускаше по дясната му буза.

– Много съм щастлива да се запозная с вас – каза тя.

– Удоволствието и честта са изцяло наши, Кристина Уейкфийлд – отвърна Саид и топло ѝ се усмихна. – Виждам защо шейх Абу си създаде толкова грижи да те доведе тук. Имаш необикновена красота.

– Ласкаеш ме, Саид, но аз...

Филип я прекъсна:

– Грижите не бяха кой знае какви, както могат да потвърдят Ахмад и Саади, но Кристина трябва да се запознае и с братята ти, затова си тръгваме. – Той изтласка Кристина от шатрата.

– Разбирам. Може би някой друг път – извика след тях Саид.

Изглеждаше смутен.

Веднага щом излязоха, Кристина се обърна към Филип с ръце на хълбоци и гневно святкащи очи.

– Защо ме прекъсна така? – нападна го тя.

– Дръж си езика зад зъбите, Тина. За твоё добро е. Не се шегувах, когато ти казах, че бием жените си, покажат ли неуважение – каза сурово Филип. – Прекъснах те, защото щеше да кажеш, че си тук против волята си. Всички в стана вече го знаят. Но ако го беше казала пред хората, това щеше да ме постави в неловко положение. Може би един хубав бой с камшик ще те опитоми. – Той я сграбчи грубо за рамото.

– Не! – простена Кристина и се дръпна от него. – Ще бъда добра, обещавам! – извика тя обезумяла. Цялото ѝ тяло трепереше.

– Кристина, престани – каза нежно Филип. – Няма да те бия сега. Още не си ме предизвикала чак толкова.

Той я прегърна нежно и не я пусна, докато тя не спря да трепери. Никога нямаше да проумее този мъж. В един момент я заплашваше, че ще я набие, а в следващия я държеше с нежност и любов.

Любов? Откъде пък ѝ хрумна това? Филип не я обичаше. Той само я желаше. А любовта и желанието се различни като деня и нощта. За Кристина нямаше надежда някога да напусне това място, освен ако сърцето му не се смилеше над нея и Филип не я пуснеше да си отиде, както баща му бе освободил майка му.

– Сега добре ли си, Тина? – попита дрезгаво той, като повдигна лицето ѝ.

– Да – отговори нежно Кристина, без да отваря очи.

Тогавя той я заведе да я запознае с двамата братя на Саид и с големите им семейства. Кристина забеляза, че всички млади жени гледат Филип с копнеж в очите. Значи Рашид е прав, помисли си тя. Всички те са се надявали да спечелят ръката на младия шейх. Всички те сигурно я мразеха, а Нура – най-много от всички.

Този следобед Кристина довърши полата, която шиеше и остана много доволна от работата си. Беше я ушила по модел на тази, с която беше облечена. Използва бледозелена коприна, а по края я украси с тъмнозелена дантела.

Можеше да носи зелената копринена пола с тъмнозелената блуза на Амин, докато сама си ушие подходяща блуза. Бе решила, че ще е по-бързо и по-удобно да си направи първо прости блузи и поли вместо рокли. Не се интересуваше дали дрехите, които шиеше, са подходящи за живот в планински стан. Кристина обичаше да носи красиви дрехи, независимо къде се намираще. Караха я да се чувства добре.

Преди вечеря Филип дойде да вземе Кристина и да я заведе на баня. Беше затъкнал в ботуша си нож – явно се опасяваше да не ги нападнат. Влезе с нея в топлата вода, но този път не се опита да я докосне.

След банята Кристина облече новата си пола. Но единственият коментар на Филип бе:

– Бързо работиш с ръцете си, Тина.

Рашид се присъедини към тях за вечеря и през цялото време не свали очи от Кристина. Вниманието му към нея ядосваше Филип, така че тя се оттегли рано, като остави двамата братя да разискват работите на племето. Когато по-късно Филип дойде в леглото, тя се направи на заспала. Очакваше, че пак ще се опита да я обладае, но той просто я придърпа към себе си и веднага заспа.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

През следващите бавно минаващи дни Кристина и Филип правеха все едно и също. Той се хранеше с нея сутрин, обед и вечер, но през останалото време я оставяше сама. Всяка вечер преди ядене я водеше до езерцето, за да се изкъпе, а след ядене стоеше с нея и чистеше оръжието си, четеше или просто размишляваше.

Правеха любов всяка нощ. И всяка нощ Кристина се съпротивляваше, докато страстта надмогнеше съпротивата ѝ и я погълнеше. Не можеше да отрече, че ѝ доставя удоволствие Филип да я люби, но това само я караше да го мрази повече от всякога.

Филип я караше да изпитва странни, смесени чувства. Близостта му неизменно я изпълваше с безпокойство. Никога не можеше да предположи какво ще бъде следващото му действие. Той я караше да губи контрол над себе си, довеждаше я до пристъпи на гняв, а после превръщаше гнева ѝ в боязън. А тя се страхуваше от него, защото наистина вярваше, че ще я набие, ако го предизвика прекалено много.

Измина седмица, откакто Филип доведе Кристина в стана. Тъй като нямаше какво друго да прави, тя довърши зелената копринена блуза, уши си и още две поли, но накрая шиенето ѝ омръзна. Омръзна ѝ да стои в шатрата по цял ден, всеки ден.

Тази сутрин Филип беше тръгнал веднага след закуска, без да каже и дума. Знаеше, че ѝ е сърдит за дето снощи не му бе казала причината за сълзите си. Как би могла да му обясни, че плаче, защото тялото ѝ я предава. Беше си обещала да не се поддава на ласките му и просто да лежи неподвижно под него. Но той търпеливо я бе съживил и бе надвил волята ѝ, както всяка нощ. И не се бе задоволил да я пречупи само веднъж.

Бе наложил силата си над нея отново, без капка милост, и тя се бе наслаждавала на всяка минута. Но когато накрая Филип се отпусна в своя край на леглото, Кристина беше започнала да плаче.

При опита му да я утеши, тя само заплака още по силно и му каза да я остави на мира. Беше по-скоро отвратена от себе си, отколкото сърдита на Филип. Разбира се, не можеше да му обясни това, и той се бе ядосал. Сега, когато сутринта се нижеше тягостно, Кристина се почувства смазана от бездействието. Тя остави ръкоделието си и отиде до входа на шатрата. Слънцето се процеждаше толкова приканващо през

хвойновите дървета, че страхът ѝ от Филип и от неговите закани се изпари.

Кристина излезе от шатрата и сви към заграждението от каруци, щастлива, че най-после може да почувства топлината на слънчевата светлина. Но внезапно сърцето ѝ подскочи. Насред заграждението стоеше Филип. С него бе и Ахмад, възседнал красив арабски кон. Останалите коне кротко пасяха по склона заедно с овцете. Кристина си пое дъх и смело продължи напред. Когато приближи до мъжете, конят трепна подплашен.

Филип се обърна да види какво е смутило животното и когато я забеляза, присви заплашително очи. Успокои коня и с бързи стъпки отиде до нея.

– Какво правиш тук? – попита сърдито той. – Не съм ти позволил да излизаш от шатрата.

Кристина се опита да укроти надигация се у нея гняв.

– Не можех да стоя и минута повече в тази шатра, Филип. Не съм свикнала да бъда затворена. Имам нужда да почувствам слънцето и да подишам сутрешен въздух. Не мога ли да остана тук и да те погледам? Бих искала да науча какво правиш всеки ден – излъга тя.

– Обучавам тези коне и правя още куп неща – каза Филип.

– За какво? – попита Кристина, за да спечели още време.

– Наистина ли искаш да знаеш, Кристина? Или играеш някаква игра?

– Както знаеш, не бих могла да спечеля нито една игра, ако играя срещу теб – нацупи се тя. – Наистина ми е любопитно какво правиш с тези коне.

– Много добре. Какво би искала да знаеш?

– Какво ги обучаваш да правят?

– Да изпълняват команди само чрез натиска на коленете ми, без да използвам ръце. Понякога ръцете ни не са свободни, за да управляваме юздите – например по време на битка или след нападение. Освен това нашите коне не могат да бъдат откраднати, ако не ги водиш по правилния начин. Те хвърлят от гърба си всеки ездач, който използва юздите, за да ги направлява.

– Много находчиво – каза Кристина. Интересът ѝ нарасна. – Но как учиш конете на това?

– Водим коня в една посока, да кажем наляво, като ездачът използва определен натиск. Продължаваме известно време с тази посока, докато конят я научи.

– А как спирате коня?

– Тъй като не яздим със седла, използваме ходилата си – забиваме ги в хълбоците му. Сега доволна ли си?

– Да. Мога ли да постоя и да погледам малко? – попита тя смирено.

– Ако пазиш тишина и не притесняваш коня. – Той ѝ хвърли продължителен озадачен поглед, сетне я остави.

Значи беше спечелила. Поне за малко се бе освободила от тази проклета шатра. Докато топлите ѝ синьозелени очи следяха Филип, Кристина даде простор на въображението си.

Как ѝ се щеше да е яхнала това красиво животно. Сигурно можеше да убеди Филип да ѝ позволи да пояди един от конете, или още по-добре – да ѝ даде някой от необучените. Би било различно от волното препускане с Дакс през тучните зелени поля у дома, но все щеше да е по-добре, отколкото въобще да не язди.

Внезапно осъзна, че мисли за бъдещето си в този стан. О, по дяволите, защо Джон не я спаси? Но Джон може би вече я смяташе за мъртва. Трябваше да намери начин да избяга, но не можеше да тръгне сама. Трябваше да има водач, който да я преведе през пустинята и да я защитава от разбойническите племена. Трябваше да има храна, вода, коне.

Способна ли бе да чака Филип да се умори от нея? Колко дълго щеше да продължи това? А и той можеше да не я върне при брат ѝ, когато му омръзне. Можеше да я продаде като робиня в нечий харем.

Вероятно щеше да го убеди да я пусне, ако го накараше да се влюби в нея. Но как би могла да спечели любовта му, когато той знаеше, че тя го мрази? Освен това ѝ бе казал, че желае само тялото ѝ.

– Кристина!

Кристина вдигна поглед и видя засмените зелени очи на Филип.

– Повиках те два пъти. Странен начин да покажеш, че се интересуващ от това, което правя.

– Съжалявам – усмихна му се в отговор тя. – Тъкмо си мислех за коня си Дакс и колко обичам да съм на открито и да яздя.

– Често ли яздеше у дома си?

– О, да! Всеки ден, понякога с цели часове – каза Кристина ентусиазирано.

Върнаха се в шатрата, където на масата ги очакваха съдове, пълни с димящ ориз, овесена каша и захаросани плодове. Имаше чайник чай за Кристина и мях с вино за Филип.

– Ще отсъствам за малко от стана този следобед – спомена ѝ Филип, когато седнаха да се хранят. – Ще оставя Ахмад да пази шатрата,

докато ме няма. Ще я пази, за да си защитена, не заради нещо друго.

– Но къде отиваш?

– На ghazw – каза той раздражено.

Очевидно бе нещо, за което Филип не искаше да говори. Но женското ѝ любопитство не ѝ позволи да спре.

– Ghazw! Какво е това?

– Кристина, трябва ли винаги да ми задаваш толкова много въпроси? – Гласът на Филип беше натежал от гняв и я накара да потръпне, въпреки топлината. – Става дума за нападение, щом искаш да знаеш. Тази сутрин Саид е забелязал един керван наблизно. Тъй като хранителните ни запаси намаляват, ще вземем продуктите, от които имаме нужда. Това достатъчно ли е като отговор на въпроса ти или има още нещо, което би желала да знаеш?

– Не може да бъде! – ужаси се Кристина, като спря да се храни и се вгледа в студените му зелени очи. – Защо не си купите това, от което се нуждаете? У Рашид са всички онези скъпоценности, които ти отхвърли. Ти сигурно също имаш свое богатство. Защо трябва да крадете от други хора?

Филип стана и се обърна с лице към нея. Гледаше я гневно, жълтите точки в зелените му очи бяха изчезнали.

– За последен път ти позволявам да си пхаш носа в моите работи, Кристина. Ще ти го кажа само веднъж. Нападенията над кервани са начин на живот за моите хора. Ограбваме, за да оцелеем, както винаги сме го правили. Вземаме само това, което ни трябва. Тук нямам никакво богатство, защото нямам нужда от такова. Рашид си има повод за недоволство спрямо мен. Аз го разбирам и затова не възпирам алчността му за богатства и го оставям да задържи всичко, което е откраднал. Не ме питай за това повече.

Той се завъртя на пети и изхвърча от шатрата. Кристина беше потресена. Чувстваше се така, сякаш пропадеше стремително в бездънна яма.

Филип беше разбойник! При нападенията несъмнено загиваха и хора. Сигурно му харесваше да убива! А тя, Кристина Уейкфийлд, беше оставена на произвола на този жесток човек.

Тя се разтрепери неудържимо, като си припомни разяреното му изражение преди да напусне шатрата. Дали би я убил, ако го предизвикаше твърде много? Той беше разбойник, а тя знаеше къде е станът му. Тогава... тогава щеше ли Филип изобщо някога да ѝ позволи да си отиде жива от тук?

До слуха ѝ достигна тропот на коне, които в галоп се отдалечаваха от стана. Заминава да граби, да плячкосва и да прави кой знае какво още, помисли си Кристина. Не можеше да живее с този нов страх. Трябваше да разбере какво възнамерява да стори той с нея. Ако я очакваше смърт, искаше да го знае.

Тя бързо тръгна към входа на шатрата. Отвън на земята седеше Ахмад и педантично почистваше дълъг сребърен меч с извита дръжка.

– Ахмад – поде Кристина предпазливо, – мога ли да ти задам един въпрос?

Той я погледна изненадано.

– Не е редно. Жените не задават въпроси. Не им влиза в работата.

Това вече ѝ дойде много. Тези хора бяха диваци!

– Но, Ахмад, аз не съм възпитана като вашите жени. Аз съм отгледана като равна с мъжете, не можеш ли да разбереш това? Само исках да знам дали Абу някога преди е водил друга жена тук – каза тя, надявайки се той да помисли, че ревнува.

Ахмад се ухили.

– Не, ти си първата жена, която шейх Абу някога е довеждал тук.

– Благодаря, Ахмад – усмихна му се в отговор Кристина. После се върна в шатрата и закричи по пода. Този отговор въобще не я задоволяваше. Ако бе имало друга жена, щеше да разбере какво ѝ се е случило, след като Филип се е отегчил от нея. Сега трябваше да се изправи пред самия Филип с въпроса, който я измъчваше. Господи, дано поне той да се върне в по-добро настроение!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Слънцето още бе над хоризонта, когато стигнаха подножието на планината. Яздеха бързо, защото керванът беше на много мили от стана. Филип се надяваше това да не е керван с роби, защото те обикновено носеха малко храна.

Проклетата да е тази жена с любопитството си! Как успяваше толкова лесно да го изважда от равновесие? Винаги се бе гордял с хладното си държание с жените – докато не срещна Кристина.

Така го ядоса през нощта! Не можеше да я разбере. Никога преди не беше плакала, след като са правили любов.

Щеше ли някога да я разбере? Кристина продължаваше всяка нощ да се съпротивлява, но той знаеше, че ѝ харесва да правят любов. Защо се бореше срещу нещо, което ѝ доставяше такова удоволствие?

Филип знаеше, че престореният ѝ интерес към конете тази сутрин бе само извинение, за да напусне шатрата. Но можеше ли да я обвинява? Той би направил същото. Беше сигурен, че Кристина вече няма да се опитва да избяга, защото твърде много я бе наплашил. Вероятно можеше да ѝ се довери достатъчно, за да я пусне да излиза от стана.

Филип си спомни ужасения ѝ израз, когато ѝ каза за нападението. Не възнамеряваше да ѝ разкрива тази страна от живота си. Самият той не я харесваше кой знае колко, а и бе уверен, че това ще изпълни Кристина с отвращение. Но нахалното ѝ любопитство така го ядоса, че реши да я шокира.

Не беше свикнал да му задават толкова въпроси за живота му, особено пък жена. Да, но каква жена! Нейното присъствие го изпълваше с щастие и наслада. Правеше му удоволствие дори само да наблюдава не-обикновената ѝ красота. Където и да се намираше, бързаше да се прибере в шатрата, защото знаеше, че Кристина е там, нищо, че самата тя вероятно не го очакваше с нетърпение. Преди появата ѝ същата тази шатра беше самотно, пусто място, което Филип бе избягвал колкото се може повече.

Когато приближиха до кервана, който бе спрял за нощувка в един оазис, той видя пет камили, чийто товар бе струпан на земята. Около малък огън се бяха скупчили шестима мъже. Филип и хората му препуснаха в галоп, за да обградят лагера, като размахваха заплашително пушките си, а Саид стреля два пъти, за да види дали керванджиите ще се

отбраняват, или ще изоставят стоката си.

Пазачите на кервана бавно, един по един, хвърлиха пушките си. Филип слезе от коня и тръгна предпазливо напред, последван от хората си. Но шестимата пазачи не оказаха никаква съпротива. Явно предпочиташа да останат живи, отколкото да водят смъртоносна битка заради товар, който бе собственост на другото.

Саид охраняваше пленниците, докато останалите претършуваха сандъците. Не след дълго бяха извадени вино и изсушено месо и всички се настаниха удобно край огъня, където щяха да вечерят и да пренощуват.

На следващата сутрин натовариха хранителните продукти и другите стоки на една от камилите, изпратиха остатъка от кервана по пътя му и тръгнаха обратно към планината. Влязоха в стана в късния следобед под радостните викове на останалата част от племето. След като прибраха конете и разтовариха камилата, Филип остави мъжете да си поделят плячката и занесе един голям сандък в шатрата си.

Надяваше се, че Кристина ще е по-сговорчива от предишния следобед. Откри я седнала смирено на дивана. Чифт дрехи и кърпата за баня лежах в скута ѝ. Когато той влезе в спалнята да остави сандъка, тя не отрони нито дума.

– Можем да тръгваме към езерото само след минута, съкровище – каза бодро Филип. Влезе в голямата стая и взе малък вързоп от скрина в ъгъла. – Нещо не е наред ли, сладка моя? – попита той, като се надяваше млъчанието ѝ да не означава, че още му се сърди.

Но тя се извърна и поклати глава. Добре, нямаше да я насилва да му отговаря. Без да каже и дума повече Филип я изправи на крака и яведе по склона към езерото.

Кристина все още се стесняваше да се съблича в негово присъствие. Тя се обърна с гръб и бавно си свали полата и блузата. Гледката на голо то ѝ тяло възбуди у него почти непреодолимо желание. С огромно усилие на волята той откъсна очи от нея, разгърна вързоба, извади остър бръснач и започна да бръсне едноседмичната си брада.

Доволен от резултата, Филип извади нов калъп сапун и последва Кристина във водата.

Когато накрая се върнаха в стана, се беше стъмнило. Току-що запаленият огън осветяваше ярко шатрата и хвърляше танцуващи сенки по тългите.

Докато вечеряха, Филип си мислеше за мрачното настроение на Кристина. Не искаше сцени. Просто жадуваше да я отнесе в леглото.

Той се отпусна на дивана зад нея и леко разроши къдриците на тила ѝ. Сетне докосна с устни нежната кожа зад ухото ѝ и усети как тя цялата настръхва.

Филип остави виното си, изправи се и взе ръцете на Кристина в своите.

– Ела – прошепна той и я поведе към спалнята. За негова изненада, тя го последва спокойно.

Докато сваляше дрехите си, той не откъсваше очи от нея. Тя разпусна косата си и златните къдрици възхитително обвиха тялото ѝ. След миг Кристина вече сваляше дрехите си бавно и прелъстително и накрая седна гола на леглото, сякаш приканваше изумения Филип да дойде при нея. Но когато той се приближи, тя вдигна ръце, за да го спре.

– Филип, трябва да говоря с теб – каза Кристина и потърси погледа му с потъмнелите си сапфирени очи.

– По-късно, съкровище – отвърна дрезгаво той и заглуши думите ѝ с целувка. Тя го отмести с усилие.

– Моля те, Филип, има нещо, което трябва да знам.

Той я погледна и видя треперещите и устни и тревожните ѝ сини очи.

– Какво има, Тина?

– Какво възнамеряваш да правиш с мен?

– Любов. Ти какво си помисли? – Усмихна ѝ се примамливо и започна да си играе с къдриците, паднали върху гърдите ѝ.

– Имам предвид за в бъдеще... когато вече няма да ме искаш. Какво ще правиш с мен тогава?

– Всъщност, не съм мислил за това – излъга Филип. Нямахме какво да мисли – за нищо на света не би я пуснал да си отиде.

– Ще ми разрешиш ли да се върна при брат си? – попита тя боязливо.

Ето значи какво я тревожеше. Наистина ли си мислеше, че ще я убие? Разбира се, че си го мислеше – за нея той бе по-черен от дявола.

– Когато се отегча от теб, Тина, тогава – да, можеш да се върнеш при брат си.

– Даваш ли ми дума, Филип?

– Имаш я. Кълна се.

По лицето ѝ се разля облекчение и тя се отпусна на възглавницата с изкусителна усмивка.

– Край на страховете, нали, сладка моя? – прошепна той и опари шията ѝ с пламтящите си устни.

– На повечето – простена Кристина, привлече лицето му към своето и охотно прие страстната му целувка.

За миг Филип се зачуди от какво ли друго би могла да се страхува. Но сега не му беше до разсъждения. За пръв път тя му се отдаваше без съпротива и той за нищо на света не искаше да пропилее този сладък момент.

Звънка славеева песен разбуди Кристина още с разпукването на зората. По красивото ѝ лице премина гримаса, когато си спомни отминалата нощ и падението, до което бе стигнала.

Защо, по дяволите, се бе държала като изкусителка? Нали и без това бе постигнала целта си – да накара Филип да обещае, че ще я върне при брат ѝ? Защо му се бе отдала с такава готовност? Просто трябваше да скрепя сключената сделка, отговори си сама тя. Пък и какво толкова бе направила – той така или иначе щеше да я подчини и да я обладае.

Кристина се усмихна, като си припомни как ласките ѝ бяха възбудили Филип до лудост. Как жарката му страст я бе дарила с непозната до този миг наслада. Как могъщият водовъртеж на желанието бе увлякъл и двамата им, за да ги потопа в море от взаимно блаженство.

Всичко това обаче вече беше минало. Сега, когато най-лошите ѝ страхове се бяха успокоили, нямаше да бъде толкова отзивчива. Всъщност, щеше да се съпротивявява по-упорито от всякога.

Денят ще бъде великолепен, помисли си Кристина, като стана от леглото и облече новата си бледоморава кадифена пола и зелената си блуза. Трябва да съм отвратена от себе си, но не съм. В действителност се чувствам щастлива.

Тя отиде в голямата стая, за да довърши бледоморавата блуза преди Филип да се е събудил. Не искаше той да я види облечена в цветове, които не си подхождат.

Малко по-късно Филип извика името ѝ. Преди Кристина да успее да се отзове, откъм спалнята се чу яростна ругатня и след миг той излетя оттам, навличайки робата си в движение. Когато я видя, Филип се закова на място и яростта на лицето му се превърна в изненада.

– Защо не ми отговаряш?

– Ти не ми даде възможност. – Кристина се засмя развеселено и остави ножиците. – Помисли си, че отново съм те напуснала, нали?

– Просто бях загрижен за сигурността ти.

– Е, няма нужда да се страхуваш, в пълна безопасност съм –

отговори тя и побърза да се наведе над ръкоделието си, за да не гледа намръщеното му лице, от което я напушваше смях.

Все още сърдит, той се обърна и излезе. Загрижеността, която бе проявил към нея, се стори на Кристина доста странна. Дали Филип наистина се тревожеше за нея или просто не искаше да загуби своята играчка?

Следобед тя се разходи до ограждението от каруци. Зимата приближаваше и слънцето вече не бе така палещо. Време беше да се заеме с шиене на по-топли дрехи.

Всички коне бяха в заграждението, но Филип не се виждаше никъде. Внезапно Кристина усети нечие присъствие зад гърба си и рязко се обърна, убедена, че е той. Но за нейна изненада пред нея стоеше Амин и я гледаше срамежливо.

– Не исках да те плаша – каза плахо Амин.

– Не ме уплаши. Мислех, че е Абу.

– Шейх Абу бди над теб като орел. Мисля, че е много влюбен.

– Глупости. Той не ме обича. – Мисълта бе толкова нелепа, че Кристина не можа да сдържи смеха си. – Той просто ме желае.

– Не разбирам – каза Амин.

Изглеждаше объркана.

– Няма нищо, и аз не го разбирам.

– Мога ли да те попитам нещо? – Момичето очевидно бе смутено, но Кристина кимна усмихнато и то продължи, окуражено: – Вярно ли е, че се храните на една маса с шейх Абу?

Кристина се изненада.

– Разбира се, че се храня с него. Къде другаде да ям?

Тъмнокъфявите очи на Амин се ококориха.

– Не повярвах, когато Нура ми го каза, но сега, като ми го казваш и ти, трябва да повярвам.

– Защо това те смущава толкова? – попита заинтригувано Кристина.

– Забранено е жените да се хранят заедно с мъжете – отговори Амин и поклати глава. – Просто не се прави така.

Значи Филип нарушаваше правилата, като се хранеше с нея. Но това е нелепо, помисли си Кристина. Аз не съм една от тях и правилата им не се отнасят до мен. Не искаше обаче да обижда Амин.

– Амин, трябва да разбереш, че аз съм възпитана по друг начин. В моята страна мъжете и жените винаги се хранят заедно. Абу просто се опитва да ми помогне да се чувствам тук като у дома си.

– Сега разбирам – усмихна се Амин. – Много тактично от страна на шейх Абу. Ти си голяма щастливка, че е избрал теб.

Кристина едва се сдържа да не избухне в смях. Щастливка! Та тя беше похитена и обезчестена против волята си! Но Амин очевидно бе романтично момиче – трябваше ли да разбива красивите ѝ илюзии?

– Абу е хубав млад мъж. Всяка жена би била щастлива да е негова избраница – заяви тя. – Но къде са децата ти. Амин?

– При Майди. Това са единствените ѝ внуци и тя душа дава за тях. Тук рядко общуваме с други хора и е много трудно да се омъжиш.

– Тогава как се запознахте ти и Саид?

– Саид ме открадна от моето племе – каза гордо Амин.

– Откраднал те е! – възкликна Кристина. Нима всички мъже тук бяха от един дол дренки?

– Преди да станат врагове, нашите племена имаха общи пасища. Познавам Саид от дете и го обичам откакто се помня. Когато станах на възраст за женене, той трябваше да ме открадне, защото баща ми никога нямаше да се съгласи на този брак.

– Но защо двете племена станаха врагове? – попита Кристина заинтригувана.

– Не знам, защото мъжете не казват такива неща на жените. Знам само, че шейх Али Хейаз от моето племе има зъб на Язир Алхамар. Нещо свързано с майката на Рашид, която беше сестра на Али Хейаз.

Точно в този момент се зададе Филип, яхнал коня си, с дълга сабя на кръста и пушка на рамо.

– Трябва да тръгвам – прошепна Амин, когато го видя.

– Радвам се, че си поговорих с теб, Амин. Моля те, ела ми на гости в шатрата. Ще бъдеш добре дошла. Доведи и децата си.

– Ще го сторя с радост – каза стеснително момичето и забърза към шатрата си.

Филип спря пред Кристина и скочи от коня.

– Защо Амин си отиде толкова бързо? – попита той. На слънчевата светлина жълтите точкици в очите му изглеждаха златни.

– Мисля, че се бои от теб – отговори Кристина и по устните ѝ премина лека усмивка.

– Какво? – Той я погледна недоверчиво. – Няма защо да се бои от мен.

– Тук грешеш, господарю мой. Присъствието ти определено предизвиква страх – подразни го тя. – Не виждаш ли, че цялата треперя?

Филип и се ухили дяволито.

– Ти, сладка моя, има от какво да се боиш – каза той и прокара пръст по ръката ѝ.

Кристина се изчерви. Много добре знаеше какво има предвид. Наистина имаше защо да се страхува от него. А и приближаваше онази част от денонощието, от която се опасяваше най-много.

Ядوخа вкусна вечеря, приготвена от сръчните ръце на Майди. После Филип се облегна на дивана и зачете една от книгите, които бе донесъл за Кристина. До него стоеше мях с вино. Кристина седна на срещуположния диван и се зае да реже парчета коприна. Беше решила да прибави дълги ръкави на роклята, която си бе ушила. Времето се застудяваше, а тя не искаше да взема назаем някоя от робите на Филип, за да се стопли.

Може би щеше да си направи собствена роба – тежка кадифена роба, заедно с куфия в подходящ цвят. Засмя се на глас, като си се представи облечена като бедуин.

– Какво те забавлява, съкровище?

– Просто си представих как ще изглеждам в кадифената роба, която смятам да си уشيا. Забелязах, че времето захладнява – отговори тя.

– Много мъдро, че се подготвяш за това време, но не виждам кое е смешното – отбеляза Филип, като остави книгата си на масата.

– Е, добре, представих си не само робата, но и куфия в съответен цвят. Далеч не е нещо, което добре облечената англичанка носи в днешно време.

Филип се усмихна. Очите му бяха меки и топли.

– Искаш ли да донеса багажа ти от Кайро? Може да се уреди.

Кристина се замисли за минута.

– Не, ако багажът ми изчезне внезапно, това само ще разстрои Джон. Не искам да се тревожи. Донесъл си ми достатъчно платове. Ще се оправя с тях.

Тя се взря сляпо в ножицата, която държеше. Горкият Джон! Надяваше се, че той я смята за мъртва и че скоро ще се примири със смъртта ѝ, вместо да се измъчва от тревоги къде се намира и какво преживява. О, колко мразеше мъжа, чиито похотливи желания бяха направили живота ѝ на пух и прах!

– Кристина! – извика Филип и я изтръгна от мислите ѝ. – Попитах те дали предпочиташ брат ти да смята, че си умряла.

– Да! – изкрещя му в отговор тя. Тялото ѝ трепереше от гняв. – Брат ми и аз бяхме много близки. Джон би разбрал колко страдам под властта на дивак като теб. Ще му бъде по-леко, ако ме мисли за умряла.

Филип се изправи, изненадан от внезапната ѝ ярост.

– Страдаш ли тук, Тина? – попита той тихо. – Нима те бия или се държа с теб като с робиня?

– Държиш ме тук в плен! – отвърна Кристина. Тъмносините ѝ очи мятаха мълнии. – Изнасилваш ме всяка нощ! Смяташ ли, че ми е приятно да ме любиш против волята ми?

– Отричаш ли? – попита Филип. Очите му ѝ се присмиваха.

Тя сведе глава, за да избегне погледа му.

– За какво говориш? Какво да отричам?

– Отричаш ли, че ти харесва да правим любов? Можеш ли да отречеш, че ти доставям толкова удоволствие, колкото и ти на мен? Наистина ли страдаш от ласките ми, Тина?

Гневът ѝ се претопи в унизително безсилие и тя сведе смирено поглед, защото беше победена. Защо Филип винаги успяваше да размени ролите? Защо трябваше да ѝ задава такива въпроси?

Мътните да го вземат! Беше го направил нарочно, защото знаеше, че Кристина не би могла да отрече. Бе стъпнал гордостта ѝ. Но тя никога нямаше да му достави удоволствието да си признае.

– Нямам какво повече да ти кажа – отговори ледено Кристина. – Сега, ако ме извиниш, ще се оттегля.

– Не отговори на въпроса ми – каза тихо Филип.

– И нямам намерение – заяви тя надменно и стана, за да се отправи към спалнята, но Филип я дръпна обратно и я обърна с лице към себе си.

Кристина замахна към рамото му с все сила, за да го отблъсне, напълно забравила за ножиците, които държеше в ръката си, и блестящата стомана се заби дълбоко в плътта му. От устните ѝ се изтръгна ужасен писък.

Без да издава с нищо болката, която със сигурност изпитваше, Филип изтръгна ножиците от рамото си. От раната бликна ярко червена кръв.

– Филип, съжалявам. Аз... аз не исках да направя това – прошепна тя. – Забравих, че ножиците са в ръката ми, трябва да ми повярваш! Не се опитвах да те убия. Кълна се!

Той отиде до скрина, без да каже и дума. Отвори чекмеджето и измъкна малък вързоп. После бавно се върна при нея, хвана я за ръка и я повлече към спалнята. Какво ли възнамеряваше да прави?

Въпреки уплахата си, Кристина го съблече гол до кръста и го накара да легне, като притисна робата към рамото му, за да спре кръвта.

После изскочи от шатрата, за да намери Майди. Без да каже и дума, тя взе от нея вода и чисти кърпи и тичешком се върна при Филип. Ръцете ѝ трепереха неудържимо, но все пак успя да почисти раната, да я намаже с мехлема и да я превърже с бинта, който откри във вързопа.

Съзнаваше, че Филип наблюдава всяко нейно движение и се страхуваше до смърт от реакцията му. Дали смяташе, че тя преднамерено се е опитала да го убие? Защо не кажеше нещо, каквото и да е? Очите ѝ упорито избягваха неговите, защото се страхуваше от гнева, който щеше да открие в тях.

Когато рамото му беше превързано, Филип внезапно я сграбчи за китките и дръпна върху себе си.

– Ти си полудял! – възкликна тя и започна да дърпа. – Раната ти още не се е затворила. Отново ще започнеш да кървиш.

– Тогави ми кажи това, което искам да чуя, Тина – прошепна той. – Кажи ми, че ти харесва да правим любов, иначе още сега ще ти докажа, че е така.

Зелените му очи блестяха от загубата на кръв, но лицето му изразяваше такава непоколебимост, че без съмнение щеше да изпълни закана си.

Значи това щеше да бъде наказанието ѝ! Трябваше да признае, че той ѝ доставя удоволствие. Но тя нямаше да го признае, не можеше!

– Бъди проклет, Филип! Вече знаеш отговора! Трябва ли да го чуеш от устата ми?

– Кажи го! – настоя грубо Филип.

Никога досега не бе го виждала толкова жесток и безмилостен. Той улови китките ѝ с една ръка и започна да вдига полата ѝ с другата. Кристина разбра, че ще изпълни заплахата си, а това означаваше кръвта му да изтече. Язир със сигурност щеше да я убие, ако синът му умреше.

– Добре – проплака тя. – Признавам. Признавам всичко. Сега доволен ли си, дяволите да те вземат?

Филип я пусна. Кристина се сви в ъгъла на леглото и тихо заплака, заровила лице във възглавницата.

– Предаде се твърде лесно, любов моя – засмя се той. – Нямаше да те любя, независимо колко би ми било приятно да го сторя. Предпочитам да се наслажда на всички прекрасни нощи, които ни очакват, отколкото да умра тази нощ в нежните ти прегръдки.

– О, мразя те, Филип Какстън! Мразя те, мразя те, мразя те! – изви ка тя.

Филип само се засмя и не след дълго заспа.

Проклет да е, проклет да е, повтаряше си наум Кристина, стиснала зъби, за да не го изкрещи на глас. Толкова лесно я принуждаваше да потъпче всичките си „непоколебими“ решения. Толкова лесно се бе преда-ла. Трябваше да остави кръвта му да изтече! Но какво щеше да стане с нея тогава? Наистина ли искаше да го види мъртъв?

Бе изпитала невъобразим ужас, когато видя как ножиците пронизват рамото му и си помисли, че го е убила. Но защо? За Филип ли се бе уплашила или за себе си? Не знаеше, но се закле, че той никога повече няма да успее да я измами толкова лесно.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Филип прекара по-голямата част от следващата седмица в шатрата, за да се възстанови по-бързо. Кристина постепенно се примири с мисълта, че се налага да бъде с него постоянно. Компанията му дори започна да ѝ харесва, тъй като сега той не искаше нищо от нея. Държеше се съвсем нормално, разговаряше с нея, смееше се и даже я научи да играе на карти. Тя съвсем лесно усвои покера и скоро дори взе да го побеждава.

Започна да се чувства спокойна в присъствието на Филип, сякаш го познаваше откакто се помни. Той ѝ разказа как е дошъл в Египет да търси баща си, а също и за живота си с племето. Разказа ѝ как са се скитали от оазис на оазис в пустинята в търсене на пасища за стадата си и как от време на време нападали някой керван или друго скитническо племе. Тя го попита защо предпочита този начин на живот, но Филип каза само:

– Баща ми е тук.

Но принудителното бездействие в тясната шатра го правеше раздразнителен. Някъде към четвъртия ден след инцидента той започна да се сопва на Кристина и за най-дребното нещо. Тя обаче не обръщаше внимание на гневните му изблици. Беше се чувствала по същия начин в началото, когато стоеше затворена в шатрата. Щом Филип изпаднаше в мрачно настроение, Кристина просто излизаше и отиваше да види Язир.

Язир Алхамар винаги се радваше на нейните посещения. Още с влизането ѝ в шатрата кадифените му очи светваха и около тях се образуваша гънки от смях. Присъствието ѝ сякаш вдъхваше живот в немощния старец. Беше толкова различен от собствения ѝ баща, починал в разцвета на силите си. Но тя знаеше, че Язир не е толкова възрастен, колкото изглеждаше. Жаркият климат на Египет и негодите на пустинния живот го бяха състарили рано.

Бащата на Филип умираше. Беше блед, по-слаб, отколкото при първата им среща и трудно съсредоточаваше вниманието си.

Кристина му четеше от „Хиляда и една нощ“, книга, която той много харесваше. Но след не повече от час Язир заспиваше или просто зарейваше поглед в пространството, сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ.

Когато тя спомена на Филип за състоянието на Язир, той само каза:

– Знам.

Но Кристина видя скръбта в тъмнозелените му очи. Филип знаеше,

че баща му няма да живее още дълго.

В утрото на седмия ден след инцидента Кристина усети в съня си ръката на Филип, която дръзко я галеше. Тя се обърна в просънница, прегърна го, изви тялото си към него и с готовност посрещна целувката му. Едва тогава осъзна, че не сънува, и ужасено изпищя:

– Не! – Опита се да го отблъсне, но Филип безцеремонно стисна ръцете ѝ.

– Защо не? – попита той. – Раната ми вече зарасна достатъчно. Не съм забравил с каква страст ми се отдаде миналата седмица, преди да ме направиш инвалид. Сега, за мое щастие, се оправих и те желая. – Устните му гладко се впиха в нейните и я оставиха без дъх.

– Филип, престани – замоли го Кристина. – Преди седмица си имах причина да се държа така, но това няма да се повтори. Пусни ме! – Тя се помъчи да освободи ръцете си, но напразно. Силата на Филип се беше възвърнала.

– Значи просто си си играела с мен в онази прекрасна нощ? Е, аз пък няма да те пусна, сладка моя. Щом толкова настояваш да се дърпаш, прави го. Съпротивлявай се, докато умреш от удоволствие!

Същия следобед Кристина чу отвън сърдити гласове. Тя изтича до входа на шатрата и видя Филип и Рашид, които спореха разгорещено. На земята до тях седяха три жени. Филип внезапно обърна гръб на Рашид и закрачи към шатрата си. Красивото му лице беше потъмняло като буреносен облак.

– Прибирай се, Кристина – изръмжа той, отиде право до скрина, напълни чашата си с вино и я пресуши.

– Какво става, Филип? – попита Кристина. Беше любопитна какво го е разсърдило толкова и се надяваше причината да не е у нея. – Виждам, че имаме посетители.

– Посетители, ха! – изсумтя Филип и закрачи напред-назад. – Тези жени не са посетители. Те са робини, които Рашид е отвлякъл от някакъв керван за роби снощи. Възнамерява утре да ги закара на север и да ги продаде.

– Робини?! – възкликна ужасено тя, изтича към Филип и го завъртя с лице към себе си. – Ти си израснал в Англия. Не можеш да позволиш продажбата на човешки същества. Каж ми, че не можеш!

– Аз не позволявам, но това е без значение.

– Ще ги освободиш, нали? – извика Кристина и потърси потвърждение в очите му. Но Филип се отдръпна от нея.

– Не – отговори рязко той. – По дяволите, знаех си, че това ще се случи.

Ако Филип позволи на Рашид да продаде тези жени, какво щеше да го спре да продаде и нея? Всичките ѝ надежди отново угаснаха.

– Защо няма да ги пуснеш да си отидат? – попита тихо тя.

– Защо винаги трябва да ме разпитваш, жено? Робините са собственост на Рашид. Той ги е откраднал. Както вече ти казах веднъж, аз му позволявам да задържи онова, което е откраднал. Не ми задавай повече въпроси, свързани с него, разбра ли?

– Всичко разбрах – избухна Кристина. – Ти си жесток, безмилостен варварин. Ако още веднъж се осмелиш да ме докоснеш, ще те пробода пак, и то наистина смъртоносно!

Тя избяга в шатрата на Язир с надеждата, че Филип няма да я последва. Но там живееше и Рашид и Кристина налетя право в ръцете му.

– Ти! – изсъска тя злостно. – Ти си по-лош и от Филип! Всички сте банда зверове!

Рашид я пусна и отстъпи назад. На лицето му се изписа престорено недоумение.

– С какво съм те обидил, Кристина? – попита той.

– Нямах ли капчица уважение към другите човешки същества? – изкрещя тя с ръце на хълбоците. – Защо трябва да продаваш тези жени?

– Няма да ги продам – каза Рашид, като я огледа жадно от глава до пети. – Презрението на една толкова красива жена е последното нещо, което бих желал. Ако искаш да пусна тези робини, ще го направя.

Кристина го изгледа изпитателно. Значи Рашид не беше толкова алчен, колкото Филип се опитваше да го изкара.

– Благодаря ти, Рашид. Съжалявам, че избухнах така. Изглежда съм грешала в преценката си за теб. – Тя се усмихна. – Ще вечеряш ли с нас довечера? Боя се, че не бих искала да оставам насаме с Филип.

– О, нима не си щастлива тук? – попита той меко. – Не се ли разбирате с Абу?

– Защо смяташ, че някога сме се разбирали? – засмя се тя.

Може би бе намерила приятел в лицето на Рашид.

– Това е много лошо, Кристина – каза той, преди да се разделят.

Тази вечер Кристина играеше ролята на добрата домакиня. Тя изпълняваше всички желания на Рашид, усмихваше му се и го развличаше с разкази за Англия и за своето детство.

Рашид не сваляше очи от нея, без да го е грижа, че показва желанието си толкова открито. В целия свят няма жена, която да може да се сравни с красотата ѝ, мислеше си той. Беше облечена в бледозелена копринена пола и блуза, а върху гладките ѝ бели рамене бе праметнат красив шал. Косата ѝ бе завързана на тила и златните къдри се спускаха като буйна река по гърба ѝ. Рашид усещаше как при вида на тази неземна хубост решимостта му да осъществи плановете, кроени толкова време, започва да се разколебава. Но, не биваше да се поддава на тази слабост. Бе чакал прекалено дълго.

Брат му също гледаше Кристина, но поради друга причина. Откровеният ѝ флирт с Рашид го изпълваше с дива ярост. С всяка следваща чаша вино Филип измисляше нов, по-жесток и префинен начин да убие и двамата. Още при излизането на Кристина от шатрата този следобед се беше ядосал, а сега вече чувстваше, че е в състояние да извие хубавата ѝ шия. Бе посрещнал новината, че Рашид ще освободи робините с ледено мълчание. Но гневът му нарастваше с всяка минута. Тази жена си играеше с огъня!

Кристина напълно пренебрегваше Филип – както по време на вечерята, така и след това. Знаеше, че потъмнелите му от ярост очи следят всяко нейно движение и бе доволна, защото копнееше да го накара да се чувства зле. Гневът му я забавляваше и я правеше все по-самоуверена и дръзка.

След като Рашид си замина, тя седна срещу Филип, наля си чай и зачака реакцията му. Той обаче продължаваше да я гледа безмълвно и по гърба ѝ пропълзя тръпка на безпокойство.

– Приятно ли ти беше да ме правиш на глупак, Кристина?

Кристина се сепна и го погледна напрегнато, сетне попита с престо-рена невинност:

– Какво съм направила?

Страховитият му глас я накара да потрепери.

– Не разбираш ли, че този път прекали, жено?

– Боя се, че тази вечер ще прекаля още повече – прошепна тя.

Когато той се надигна, Кристина бързо потърси ножиците, които бе скрила под полата си. Но Филип предугади нейните намерения и стисна здраво ръцете ѝ, за да ѝ попречи. После грубо я изправи на крака, развърза полата ѝ и захвърли ножиците в другия край на стаята.

– Наистина ли можеш да ме убиеш, Тина? – попита той с каменно лице.

Беше подценил тази жена.

– Да, мога да те убия! – просъска тя. Колко унизително бе да стои полугола и безпомощна пред него! – Мразя те!

Филип стисна челюст и затегна хватката си.

– Това вече съм го чувал, и то неведнъж. Този път ти наистина отиде твърде далеч, Кристина, и заслужаваш да бъдеш наказана. – Той седна и я преметна през коленете си. Изражението му бе непроницаемо.

– Филип, не! – извика Кристина, ала в същия миг ръката му се стовари с все сила върху оголената ѝ плът. Тя изкрещя от болка, но Филип отново я удари с огромната си ръка, този път още по-силно, като остави втори яркочервен отпечатък върху бялата ѝ кожа. – Моля те, Филип. Не бих могла да те убия. Знаеш го!

Той не ѝ обърна внимание и я удари за трети път.

– Филип, кълна се, че това няма да се случи никога повече! – По бузите ѝ се стичаха сълзи. Молеше го, но всъщност вече ѝ беше все едно. – Кълна се, Филип. Моля те, престани!

Филип я обърна и нежно я залюля в прегръдките си. Тялото ѝ се разтърсваше от ридания. Чувстваше се като малко дете. Досега никой не бе я удрял, дори родителите ѝ. Беше унижена, смазана, но Филип бе прав – тя си го заслужаваше. Трябваше да се досети, че той ще разбере нейната измама. Никога не би могла да го прободее. Никога не би събрала толкова смелост.

Накрая Кристина спря да плаче и положи глава върху широката гръд на Филип. Продължаваше да трепери, но нямаше сили да протестира, когато той се изправи и я отнесе в спалнята. Беше ѝ все едно какво ще прави с нея. Филип я положи върху леглото и свали блузата ѝ и парчето плат, което бе увила около крака си, за да закрепил ножиците. После придърпа завивките върху треперещото ѝ тяло и отметна златната коса от лицето ѝ. Накрая се наведе, целуна я нежно по челото и излезе. Но Кристина не помръдна, само се взираше пред себе си с пълно равнодушие.

Филип прекоси стаята с големи крачки, отиде право при виното си и пресуши чашата, опитвайки се да забрави събитията от деня. Сетне легна на дивана и се замисли за жената, която спеше в леглото му.

Цяла вечер си бе представял с какво удоволствие ще я накара да страда заради флирта ѝ с Рашид, да крещи и да го моли за милост. Но след като Кристина действително му бе дала повод да я накаже, той се почувства засрамен. Срамуваше се, че ѝ бе причинил болка. Но, по

дяволите, тя го бе заслепила от гняв и си заслужаваше боя! А и беше готова да го прободe! Тези нейни глупави игри, които... Все едно, сега той бе този, който страдаше. За пръв път в живота си посягаше на жена и това никак не го изпълваше с гордост. Дявол да го вземе, тази проклета жена наистина го побъркваше!

Ами онова хлапе Рашид? Той пък каква ли игра играеше сега? Филип го бе помолил или да освободи робините, или да ги изведе от стана, но Рашид бе отказал категорично. Защо след това се бе подчинил на молбата на Кристина?

Филип знаеше, че брат му е заплепен от нея и не можеше да го види за това. Кристина бе толкова красива, че едва ли съществуваше мъж, който не би я пожелал. Може би Рашид се опитваше да спечели обичта ѝ – нещо, в което Филип се бе провалил. Не трябваше да изпуска младоката от очи. Кристина бе негова. Въпреки нейната омраза, той нямаше да позволи на никого да му я отнеме.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Когато Кристина най-сетне се размърда под завивките, навън вече бе станало горещо. Стаята беше празна и тя се зачуди дали Филип изобщо си е легнал през нощта. Не можеше да му се сърди, че я е оставил сама, защото отново му бе дала повод за съмнения и недоверие. Сега той сигурно я мразеше, но може би така бе по-добре. Може би дори щеше да я пусне да си отиде.

Кристина внимателно разтърка с ръка хълбоците си, но не почувства болка. Всъщност наранена бе гордостта ѝ. Как ли щеше да се отнася Филип с нея днес? Снощи не бе казал и дума, след като я напердаши. Дано поне не я наказва повече.

Малко преди обед дойде Амин, заедно с най-голямото си дете. Малкият Саид беше на около две години и не спираше да тича из стаята и да тършува навсякъде. Кристина се забавляваше да го гледа, но изпитваше смущение от присъствието на другото момиче, защото знаеше, че Амин не може да не е чула виковете ѝ през нощта.

Амин ѝ се усмихна разбиращо.

– Ще ти кажа нещо, Кристина, защото знам какво те притеснява. Няма защо да се срамуваш от това, което ти стори шейх Абу снощи. То само показва, че наистина те обича, иначе не би го направил. Нура позеленя от ревност, защото тя също знае това.

– Сигурно целият стан ме е чул – възкликна Кристина. – Никога повече няма да мога да си покажа очите пред хората.

– Повечето от тях бяха заспали. Но все едно, няма от какво да се срамуваш.

– Не се чувствам много горда – каза Кристина. – Но знам, че снощи си заслужавах наказанието.

Двете жени се стреснаха, защото точно в този момент влезе Филип. Но той отиде в спалнята, без да каже и дума. Кристина се надяваше да не е дочул разговора им.

– Тръгвам си – каза Амин и взе малкия Саид. – Сигурна съм, че шейх Абу иска да бъде сам.

– Не е нужно да си тръгваш, Амин – прошепна неспокойно Кристина.

– Пак ще дойда.

– Радвам се, че си поговорихме – каза Кристина. Тя изпрати Амин

до входа, стисна ръката ѝ и прошепна: – Благодаря ти, Амин. Сега се чувствам много по-добре.

Амин отвърна на усмивката ѝ и бързо се отдалечи. Колко щастлива изглежда, въпреки че и тя е била открадната от семейството си, помисли си Кристина.

Внезапно усети присъствието на Филип зад себе си, но преди още да се е обърнала, той обви ръце около нея и я придърпа към себе си. Сетне плъзна длани по гърдите ѝ и тя усети как ѝ прималява от възбуда. Трябваше да се пребори с тази слабост, преди да се е предала на удоволствието, което ѝ доставяше неговото докосване.

– Спри, Филип. Пусни ме веднага! – умолително каза Кристина, като отчаяно се опитваше да отмести ръцете му. Но Филип само я стисна по-силно. – Причиняваш ми болка – простена тя.

– Не това е намерението ми, Тина – прошепна той в ухото ѝ и започна нежно да си играе със зърната на гърдите ѝ през тънката материя на блузата. Те набъгнаха и се втвърдиха в трепетно очакване.

Но Кристина не можеше да му позволи да продължи. Беше се заклела никога повече да не му се отдава.

– О, моля те, Филип, спри – простена тя, когато той плъзна пламтящите си устни надолу по шията ѝ. Изведнъж някъде дълбоко в нея се надигна огромна вълна от неудържимо желание, толкова могъща, че тялото ѝ потрепери.

– Защо трябва да спирам? Ти си моя, Тина, и аз мога да те имам когато и където ми харесва.

Думите му я раздразниха.

– Не съм твоя. Принадлежа само на себе си! – Тя се освободи от прегръдката му и се обърна към него с гордо изправена глава и поглед, вперен в тъмнозелените му очи. Собствените ѝ очи святкаха предизвикателно.

– Тук грешиш, Тина. – Той взе лицето ѝ в шепи, за да ѝ попречи да избегне пронизващия му поглед. – Аз те откраднах. Ето защо ти принадлежиш на мен и само на мен. Ако беше поне малко по-привързана към мен, щеше да се чувстваш много по-добре.

– Как можеш да говориш за привързаност, Филип, когато ти си причината за моите неприятности! Знаеш, че искам да си отида у дома, но ме държиш тук като затворничка!

– Аз искам да си тук и това е единственото, което има значение. Просто си помислих, че ще бъдеш по-щастлива, ако сърцето ти поомекне към мен. – Филип я пусна и се отправи към изхода.

– А какво ще кажеш за себе си, Филип? – попита тя. – Какви са твоите чувства към мен? Обичаш ли ме?

– Да те обичам? – Той се обърна с лице към нея и тихо се засмя. – Не, не те обичам. Никога не съм обичал жена, освен може би майка си. Желая те и това е достатъчно.

– Не, това не е достатъчно! Можеш да удовлетвориш страстта си с всяка жена. Защо трябва непременно да съм аз?

– Защото никоя друга жена не ми е доставяла такова удоволствие. – Погледът му дръзко обходи тялото ѝ. – Боя се, че си ме разглезила, Тина – ухили се той и излезе от шатрата.

Следобедът беше горещ и влажен. Откакто Филип се бе върнал в Египет, не беше валил дъжд и водата в малкото езерце, което използваха за къпане почти се бе изпарила. Но скоро трябваше да завали; винаги валише по това време на годината.

Филип обучаваше един тригодишен кон, когато видя Кристина да пресича стана и да влиза в шатрата на баща му. Той с усмивка си припомни собствената си среща с Язир преди няколко часа.

– Това момиче е мило и нежно, Абу – бе казал старецът укорително. – И трябва да се отнасяш с нея като с такава. Сърцето ме заболя, като я чух да крещи миналата нощ. Ако не бях толкова слаб, щях сам да дойда, за да те спра.

Филип бе пил цяла нощ и имаше дяволско главоболие. Затова думите на баща му го бяха раздразнили и той за малко не разказа на баща какъв е истинския нрав на Кристина. В крайна сметка бе променил намерението си. Виждаше, че баща му е очарован от нея и беше доволен. Тя бе като глътка свеж въздух за Язир. А и наистина можеше да бъде прекрасна, когато пожелаеше.

Измина час, преди Филип да я види отново. Вървеше бавно към него с лека усмивка на уста. Очите ѝ грееха нежно тюркоазени. Е, поне не ми е сърдита, помисли си той, като си спомни колко тъмни бяха те при последния им разговор.

– Филип...

Каза го плахо, като хапеше долната си устна. Малките ѝ ръце стиснаха ръба на една от каруците. Сигурно ще иска нещо, реши Филип, слезе от коня и тръгна към нея.

– Какво мога да направя за теб, сладка моя? – попита той.

– Чудех се дали имате коне, които още не са обучени.

– Да, но защо питаш?

– Искам да яздя – каза Кристина и смирено сведе очи.

Филип я изгледа подозрително.

– Искаш да ти се доверя и да ти дам кон след онова, което се случи снощи?

– О, моля те, Филип. Не издържам да не правя нищо. Свикнала съм да яздя всеки ден – примоли се тя.

Очите му потърсиха нейните.

– Откъде да зная дали можеш да яздиш? Имам само твоята дума, че си яздила и преди.

– Обиждаш ме! Яздя от дете и жребецът ми у дома е с две педи по-висок от всички коне тук.

– Много добре, Тина – засмя се той и посочи коня, с който работеше. – Този ще ти свърши ли работа?

– О, да – каза Кристина засияла. Красивият арабски кон бе гарвановочерен на цвят и ѝ напомняше за Дакс, само дето не беше толкова голям. Имаше горда извивка на шията, широк гръден кош и дълги, тънки крака. Не можеше да повярва, че е неин, че може да го язди. – Ще се преоблека само за минутка – възкликна тя и хукна към шатрата.

– Ще трябва да яздиш без седло – извика след нея Филип, – защото тук нямаме такива неща.

– Добре – извика Кристина през рамо. – Ще се справя.

Тя влетя в спалнята и извади широките бричове, които тъкмо беше довършила. Слава богу, че бе решила да си ушие първо роба, вместо планираната рокля.

Захвърли полата си на леглото и бързо навлече черните копринени бричове. Главата си уви в парче от съшия плат, за да скрие златната си коса. Пъкна се в робата от надиплено черно кадифе, завърза я около кръста си с широк колан, после постави черната копринена куфия на главата си, като я завърза със здрава черна връв.

Засмя се, като си представи как ще реагира Филип, когато я види да язди в тази екипировка. Всъщност, това изобщо не я интересуваше. Беше безкрайно щастлива.

Филип зяпна от изненада, когато я видя да излиза от шатрата. Тя изглеждаше досущ като младо момче. Едва когато се приближи, той видя чувствените извивки на тялото ѝ, подчертани от кадифето.

– Готова съм. – Кристина се обърна към коня, потърка го по носа и прошепна на ухото му: – Ще станем добри приятели, прелест моя, и аз ще те обичам така, сякаш наистина си мой. Има ли си име? – попита тя

Филип, когато той я вдигна върху черния гръб на коня и ѝ връчи юздите.

– Не.

– Ще те наричам Гарван – каза Кристина весело, като се наведе така, че конят да може да я чуе. – И двамата с теб ще се носим волно с вятъра, точно както прави гарванът.

Филип яхна Виктъри и бавно препусна след нея надолу по склона. Не можеше да повярва, че конят, с който самият той бе имал толкова проблеми, с Кристина беше кротък и покорен.

Кристина бързо свикна да язди без седло. Когато стигнаха до края на подножието на планината, тя пришпори Гарван в лек, а после в бърз галоп, като остави Филип зад гърба си. Яздеше навътре в безкрайната пустиня, без посока и се чувстваше като свободен дух, литнал с вятъра. Тревогите ѝ постепенно се изпариха. Забрави къде се намира и си представи, че е у дома в Холстед и препуска из имението. Но точно тогава Филип я настигна и улови юздите ѝ.

– Ако настояваш да се надпреварваш с мен, Тина, може би трябва да се обзаложим кой ще бъде победителят.

– Но аз нямам какво да заложа – отговори тя, въпреки че много ѝ се искаше да го победи. Поне в ездата.

– Тогава да се обзаложим на това, което всеки иска от другия – предложи той. Тъмнозелените му очи пронизваха нейните. – Ще се надпреварваме до подножието на планината и ако аз спечеля, от сега нататък ти ще ми се отдаваш доброволно.

Кристина за миг обмисли залога.

– А ако аз спечеля, ще ме върнеш на брат ми.

Филип я изгледа замислено. Тя яздеше добре. Можеше да го победи, а той не можеше да рискува толкова много.

– Искаш твърде много, Тина.

– Ти също, Филип – отговори рязко Кристина, обърна коня си и се отправи към стана.

Филип се усмихна и поклати глава, докато я гледаше как се отдалечава. Беше го направила нарочно, защото прекрасно знаеше, че не би приел такъв залог. Е, поне си струваше да опита. Той смушка с пети Виктъри, настигна Кристина и двамата продължиха мълчаливо към стана.

Облаците се появиха изневиделица и донесоха порой, който отми

горещината. Докато се приберат в стана. Кристина и Филип се измокриха до кости. Завариха мъжете от племето усилено да покриват палатките с платнища, за да ги предпазят от водата.

Когато влязоха в шатрата, Филип се обърна към Кристина.

– Съблечи тези мокри дрехи и свърши каквото имаш да вършиш още сега. Скоро ще се стъмни, а тази нощ няма да има огън. – После нежно добави: – Трябва да се погрижа за конете, но ще се върна скоро.

След като Филип тръгна, се появи Амин. Носеше вечерята им и няколко чисти кърпи.

– Трябва да се преоблечеш бързо, Кристина. Дъждът донася студ и ако не облечеш нещо топло, ще се разболееш.

– Тъкмо се чудех какво да правя с тези мокри дрехи – отговори усмихнато Кристина. – Не мога да ги провеся на някое дърво, за да изсъхнат.

– Ела – каза Амин и я поведе към спалнята. – Имаш ли игли за шиене?

– Да.

– Добре. С тях ще закача дрехите ти от вътрешната страна на шатрата. Ще отнеме няколко дни, но ще изсъхнат.

Когато Кристина свали робата си, Амин се взря в бричовете ѝ със запнала уста. Кристина се засмя на изуменото ѝ изражение.

– Направих ги за езда. Доста по-удобно е, отколкото да ти се развява пола в лицето.

– Но на шейх Абу сигурно не му се нравят – закикоти се Амин, като пое бричовете, а после и полата и блузата.

– Той още не ги е виждал, но предполагам, че наистина няма да му харесат – каза усмихнато Кристина.

Когато Амин отиде да закачи дрехите ѝ, тя взе кърпата и енергично затърка тялото си. В шатрата ставаше течение и бе доста студено, затова Кристина реши да облече една от робите на Филип, защото самата тя нямаше по-топли дрехи. Тя разпусна косата си, която бе само леко влажна и тъкмо разресваше златните кичури, когато влезе Амин.

– Трябва да се връщам, за да нахраня децата си.

– Благодаря ти, Амин. Не зная какво бих правила без твоето приятелство – каза искрено Кристина.

Амин се усмихна срамежливо на комплимента и излезе от шатрата. Кристина остави гребена на сандъка и отиде в голямата стая, за да се навечеря преди да е станало толкова тъмно, че да не вижда какво яде. Хапвайки бавно от ориза и овнешката пържола, тя се замисли за

невероятната промяна у Филип, настъпила след предишната нощ. Не бе очаквала, че ще ѝ позволи да язди. А ето че той се бе съгласил – за нейно огромно щастие. Гарван беше толкова красиво животно. Дали утре пак щеше да може да го поязди? Много ѝ се искаше, но Филип вероятно нямаше да разреши.

– Ще направиш нещо с тях, нали, сладка моя?

Думите му накараха Кристина да подскочи и да изтърве храната в чинията си. Изобщо не бе разбрала кога е влязъл, а той вече дори се беше преоблякъл и сушеше косата си с една кърпа. В другата му ръка бяха мокрите му дрехи.

– Не те видях да влизаш – каза тя, като взе дрехите и отиде да вземе още игли.

– Скоро изобщо няма да можеш да ме виждаш – извика Филип след нея и се усмихна при мисълта за остатъка от нощта, който щеше да прекара в топлото легло.

Кристина закачи дрехите му до завесата редом със своите и се върна при него, за да довърши вечерята си.

– Как са конете? – попита тя. Тревожеше се за Гарван.

– Младите жребчета са леко неспокойни, но старите коне са свикнали с внезапните бури.

Изведнъж се чу силен гръм, придружен от светкавица, която освети шатрата. Кристина трепна уплашено.

– Често ли вали така?

– Само в планините – засмя се Филип. – Но тази буря е по-лоша от обичайните – сигурно защото дълго време се кани да дойде. Плашиш ли се от гръмотевиците, Кристина? – попита той, след като довърши пържолата си. Почти не я виждаше.

– Разбира се, че не – отвърна тя надменно и пресуши чашата с вино, която си бе наляла, за да се стопли. – Страхувам се от много малко неща.

– Добре – каза усмихнато Филип и разтвори широко ръце. – Тогавя предлагам да си лягаме, защото вече не се вижда нищо.

– Ако нямаш нищо против, ще постоя тук още малко. – Кристина посегна към меха с вино, но той спря ръката ѝ.

– Имам нещо против.

Изправи я на крака и я задържа към спалнята, без да обръща внимание на протестите ѝ. Но виното беше дало кураж на Кристина. Тя впи зъби в ръката му, освободи се и избяга зад завесата.

– Проклетя жена! Няма ли край на номерата ти? – извика гневно

Филип. Но Кристина не се уплаши. Знаеше, че в тъмнината той не може да я види.

Точно тогава обаче отново блесна светкавица и дребният силует на Кристина се очерта върху завесите. В следващия момент тя се озова по гръб на пода, притисната под тежестта на Филип.

Той се засмя жестоко и грубо разтвори робата ѝ без да си прави труда да я развързва. Устните му болезнено хапеха нейните и заглушаваха виковете, които ожесточените му тласъци изтръгваха от гърдите ѝ. Но тя вече беше престанала да разсъждава. Тялото ѝ отново я бе предало, беше се превърнала в диво животно и болката бързо преля в огромни вълни на шеметна наслада.

– Съжалявам, Тина – каза по-късно той. – Но непрекъснато се изненадвам на упоритостта, с която се опитваш да избегнеш неизбежното. Още повече че самата ти копнееш за него не по малко мен!

– Не е вярно! – извика Кристина, отблъсна го от себе си и избяга в спалнята. Хвърли се на леглото и даде воля на сълзите си.

Когато усети, че Филип ляга до нея, тя се обърна с лице към него и изхлипа умолително:

– Филип, искам да си отида у дома. Искам да се върна при брат си.

– Не – отговори той рязко. – И повече не искам да чувам за това!

Тя дълго плака, заровила лице във възглавницата, но Филип беше привикнал към плача ѝ и не след дълго заспа.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Бързо измина месец, после още един. Въпреки че беше зима, дните бяха топли, с лек източен вятър. Но нощем беше дяволски студено. Колкото и да не и се искаше да го признава, Кристина се нуждаеше от тялото на Филип, за да се топли в дългите студени нощи. Всяка сутрин тя се събуждаше свита на кълбо до него или притисната в неговите обятия.

Явно дори времето беше против нея. Близкият досег на телата им, търсеци топлина, разпалваше желанието на Филип още по-силно. А ако той се събудеше пръв, Кристина нямаше никакъв шанс да избяга.

Филип харесваше сутрешните лудории в леглото, защото не се налагаше да преследва Кристина из шатрата, нито да се справя със съпротивата ѝ. Сутрин той я приковаваше към леглото преди още да се е разбудила напълно и да е разбрала какво става. Така само след няколко слаби протеста тя се предаваше.

Дните си Филип прекарваше в ловуване – нещо, което владееше до съвършенство. Той рядко пропускаше целта и често донасяше на хората от стана така необходимото месо.

Кристина, от своя страна, прекарваше утрините в шатрата, като четеше или шиеше. Амин я посещаваше често. Кристина обичаше децата и обожаваше да си играе с хлапетата на Амин, особено с бебето.

Понякога, като гледаше техните лудории, тя се питаше какво ли ще се случи, ако забременее. Искаше ѝ се да има свое дете. Но не желаше то да е от Филип – твърде много го мразеше.

И как ли би реагирал Филип? Дали нямаше да я отпрати, ако фигурата ѝ се развали и ако не може повече да задоволява страстта му? Беше ѝ казал, че не я е довел тук, за да ражда деца. Може би не обичаше децата. Но ако тя го дареше със син, дали не би пожелал да задържи детето? Все едно, тези въпроси бяха безпочвени и затова Кристина не разсъждаваше дълго върху тях.

Всеки ден, след като се наобядваха, тя отиваше да види Язир. Здравето му се бе подобрило значително. Сега той можеше да се съсредоточава за по-продължително време и говореше повече. Любимата му тема, естествено, бе Филип. Почнеш ли веднъж да говори за сина си, нищо не можеше да го спре. Разказа ѝ за ранното детство на Филип, прекарано в пустинята. Разказа ѝ как го е учил да говори и да ходи.

– Първото изречение на Абу беше полу на арабски, полу на

английски – смееше се старецът. – Той въобще не правеше разлика!

Кристина изпитваше известно съжаление към Рашид. Струваше ѝ се, че цялата любов на Язир се е насочила към Филип. Може би Филип също го съжаляваше и затова винаги му отстъпваше.

След посещенията при Язир Кристина отиваше да пояде. Това бе любимият ѝ момент от деня. Ако Филип го нямаше, тя излизаше на езда с Ахмад или Саади, а понякога дори с Рашид, стига той да бе в стана – а това не ставаше често.

Единствено докато препускаше през пустинята с Гарван, Кристина успяваше да забрави къде е и да си представи, че е у дома в Холстед, спокойна и безгрижна. Никакъв Филип, никакви тревоги, нищо, което да я изпълва с болезнен копнеж за отминалото щастие. Само Дакс под нея, Томи или Джон редом с нея, зелени хълмисти поля, и хладен вятър, които гали лицето ѝ. Но сухият дъх на пустинята винаги разбиваше илюзиите ѝ и ѝ напомняше за действителността.

Кристина отчаяно се молеше Филип скоро да се отегчи от нея. Но желанието му към нея изглеждаше неутолимо. Тя прекарваше вечерите си в измисляне на всевъзможни начини да избегне неминуемото, но бързо изчерпа идеите си, а и изглежда, че нищо не можеше да ѝ свърши работа. Беше язвителна и заядлива. Правеше се, че ѝ се спи или че я боли глава. Ала той винаги прозираше плановете ѝ.

Ако го ядосаше, Филип само я обладаваше още по-настъргено. Една нощ бе облякла бричовете в леглото, но после горчиво съжали за постъпката си, защото те се озоваха на пода, нахъсани на парчета. Намираше покой единствено в редките случаи, когато Филип заспиваше веднага, изтощен от дневната работа, но той обикновено си наваксваше на следващата сутрин.

Кристина не беше виждала Филип цял ден. Предишната вечер бяха вечеряли с Рашид, който ѝ бе донесъл красиво, ръчно инкрустирано огледало. За благодарност тя го бе дарила с нежна целувка по бузата. През останалата част от вечерта Филип беше мрачен и мълчалив.

Потънала в мисли относно необяснимото му поведение и забързана към каруците, където я очакваше Саади, за да я придружи на обичайната езда, Кристина не забеляза седящата до огъня Нура, която тъкмо се изправяше, и неволно се сблъска с нея. Смуглото момиче падна на земята.

– Съжалявам – възкликна Кристина и протегна ръка. – Нека да ти

помогна.

– Не ме докосвай! – просъска Нура, докато се надигаше. Гласът ѝ бе изпълнен с омраза. – Проклетница! Направила си магия на Абу, за да го накараш да те иска. Но аз ще разваля магията. Абу не те обича. Скоро ще те изхвърли и ще се ожени за мен. Не си желана тук. Защо стоиш при нас?

Кристина занемя. В очите на Нура имаше толкова омраза, че тя почувства неудържим импулс да избяга от нея. Никога не бе предполагала, че ревността може да причини такава ненавист. Саади, който бе съвсем наблизко, също изглеждаше слисан от думите на сестра си. Той понечи да каже нещо на Кристина, но тя бързо се метна върху Гарван и препусна лудешки извън стана.

Саади яхна коня си и го смуща с все сила в отчаян опит да я настигне. Знаеше, че ако с тази жена се случи нещо, шейх Абу ще го одере жив. А тя летеше надолу по склона с такава скорост, че лесно би могла да падне от коня и да се нарани. И тогава цялата вина щеше да понесе той, нищо, че истинската виновница бе Нура, която я бе разстроила с приказките си.

Ах, тази Нура! Хубавичко щеше да си плати за това. Трябваше да я накара да разбере, че шейх Абу е щастлив с чуждоземната си жена, макар че още не се бе оженил за нея. Нура трябваше да се откаже от напразните си надежди.

Погледът на Кристина беше замъглен от сълзи. Не плачеше заради думите на момичето, защото не я интересуваше дали Филип я обича или не. Плачеше, защото Нура я мразеше, а вината за това не бе нейна. С радост би оставила Филип на Нура, би си отишла, ако можеше. Не го бе молила да я отвлича!

Тя спря коня в края на пътеката, за да изтрие сълзите си, преди да продължи. Копнееше да препусне колкото може по-навътре в пустинята, да остави Гарван да я отведе където иска. Не я беше грижа какво ще стане с нея.

Внезапно Кристина забеляза в далечината двама ездачи, които стояха неподвижно на едно възвишение. Докато се чудеше дали да обърне коня си към тях, по-високият ездач се отправи към нея. От всички мъже в племето с такъв ръст бяха единствено Филип и Рашид, но тя не можеше да каже кой от двамата е, тъй като мъжът все още бе твърде далеч от нея, а и куфията криеше лицето му.

В този момент зад гърба ѝ се чу конски тропот – Саади най-после я бе настигнал. Кристина се обърна и видя смутеното му изражение.

– Искам да се извиня заради сестра ми – каза той, докато дишаше тежко. – Тя няма право да ти говори по такъв начин и аз ще я накажа за това.

– Всичко е наред, Саади. Не искам да наказваш Нура заради мен. Разбирам как се чувства.

Кристина се обърна отново към хълма, където беше видяла двамата мъже, но те бяха изчезнали. Тя сви рамене и продължи ездата си със Саади както обикновено. Прибраха се в стана малко преди смрачаване.

Когато влезе в шатрата, Филип я чакаше, за да я заведе до езерото. Той изглеждаше в добро настроение и дори я шляпна по задника, когато тя мина покрай него, за да вземе кърпите и сапуна. Не го попита дали той е бил единия от мъжете, които бе видяла в пустинята. Беше й казал съвсем ясно, че не обича да бъде разпитван.

В късните часове на следващата сутрин Кристина оправяше подгъва на една от полите си, когато Амин влезе много бавно и застана пред Кристина, кършейки ръце.

Силна болка пропълзя в сърцето на Кристина. Усещаше, че е станало нещо ужасно, но нямаше представа какво е то, нито пък защо ѝ бе така премаяло.

– Какво има, Амин? – прошепна тя. – Нещо с Абу ли се е случило?

– Не – отговори Амин. По бузата ѝ се стече сълза. – Баща му, шейх Язир Алхамар, е мъртъв.

– Но... не може да бъде! – извика Кристина и скочи на крака. – Вчера Язир беше добре, а и здравето му се бе подобрило толкова много през последните месеци. Не, не вярвам!

Тя изскочи от шатрата, глуха за виковете на Амин. Но още преди да влезе в шатрата на Язир и да я намери празна, тя знаеше, че е вярно. Той наистина беше мъртъв. От очите ѝ бликнаха горестни сълзи. Паднала на колене пред дебелиите овчи кожи по пода, които до вчера му бяха служили за легло, Кристина се разрида безутешно. Беше се привързала към Язир, беше го обикнала, а сега той си бе отишъл.

Почувства как ръцете на Амин я обгръщат и ѝ помагат да се изправи на крака.

– Ела, Кристина, не е хубаво да стоиш тук. – Тя я отведе обратно в шатрата ѝ и седна до нея на дивана, без да я пуска от нежната си, успокояваща прегръдка. Остана безмълвна, докато сълзите на Кристина не пресъхнаха. – Шейх Язир е починал в съня си през нощта. Рашид го

открил рано тази сутрин и двамата с шейх Абу го отнесоха в пустинята, за да го погребат.

– Но защо не ми казахте по-рано?

– Шейх Абу не искаше да те безпокои.

– Къде е сега Абу? – попита Кристина. Знаеше как се чувства Филип, защото добре помнеше колко бе страдала при загубата на своите родители. Искаше й се да го успокои, да го прегърне, да сподели скръбта му.

– Когато Рашид се върна в стана, каза, че шейх Абу е отишъл да язди в пустинята, а после – после Рашид също замина.

Кристина търпеливо зачака Филип да се върне. Опита се да си намери работа, за да не мисли за Язир, но беше невъзможно. Продължаваше да вижда лицето му, което греиваше всеки път щом тя влезеше в шатрата. Продължаваше да чува гласа му, който й говореше за Филип с толкова обич.

Луната плаваше високо над облаците и меката сивкава светлина се процеждаше през хвойновите дървета, обграждащи стана. Филип седеше унило до огъня и топлеше изтощените си крайници.

През по-голямата част от деня беше препускал вихрено из пустинята, за да потърси покой, да заглуши мъката си. В крайна сметка, може би беше по-добре, че смъртта най-после се бе смилила над баща му. Дългите месеци на боледуването го бяха превърнали в инвалид, а Язир, който винаги бе водил бурен живот, презираше слабостта и се измъчваше от нея.

Щеше му се да бе прекарал повече време с баща си, но беше благодарен и за годините, които бяха преживели заедно. Хиляди прекрасни спомени щяха да топят Филип през идващите години, защото двамата с Язир бяха по-близки от повечето бащи и синове; бяха добри приятели и бяха споделяли всичко – и радостите, и бедите.

След като се нахрани и почисти Виктъри, той забърза през заспалия стан към шатрата си. Беше изтощен физически и психически и нямаше търпение да усети Кристина до себе си.

Отиде направо в спалнята, но я откри празна. Множество емоции – мъка, гняв, съжаление – се изписаха на лицето му, докато се питаше огорчено защо е избрала точно този момент, за да избяга.

По дяволите, какво още трябва да изстрадам до края на този ден, помисли си той. Обърна се бързо и тръгна обратно към входа, като се

чудеше колко ли време е успяла да спечели Кристина. Но миг преди да излезе, го спря тих глас:

– Филип, ти ли си?

Сякаш огромен товар се смъкна от плещите му. Кристина лежеше на дивана, подпряла глава на лакът, а краката ѝ бяха свити под тежка завивка от овча кожа. Красивото ѝ лице имаше загрижено изражение.

Филип седна до нея и видя, че очите ѝ са зачервени от плач. Тя нежно хвана ръката му и каза меко:

– Съжалявам, Филип.

– Вече съм добре, Тина. Ще потъгувам известно време, но най-лошото мина и сега трябва да продължа да живея.

Той потърси очите ѝ и разбра, че тя също скърби. Не бе предполагал, че Кристина се е привързала толкова към Язир. Трогнат, Филип я взе в обятията си и я прегърна нежно, а тя отново се разплака.

След смъртта на Язир в стана се възцари необичайно униние. Всички весели викове и гръмогласни разговори изчезнаха.

Амин се опитваше всячески да повдигне духа на Кристина и тя бе благодарна, че има приятелка, с която да си говори. Ако не бяха Амин и децата ѝ, щеше да се чувства дяволски самотна.

Филип бе обзет от скърбно настроение, от което Кристина не успяваше да го избави, въпреки всичките си усилия. Когато бе край него, тя бърбореше за какво ли не, но той просто седеше и се взираше пред себе си с празен поглед, сякаш не я забелязваше. Отговаряше на въпросите ѝ и я поздравяваше, но това бе всичко. Кристина помнеше, че след смъртта на родителите си беше изпаднала в същото състояние. Но Джон ѝ бе помогнал да го преодолее, а тя нямаше представа как да помогне на Филип.

Нощем, когато си легнеха, Филип я вземаше в прегръдките си, но нищо повече. Това започна да я изнервя. Постоянно се питаше кога той ще я пожелае отново. Казваше си, че би трябвало да е доволна от необичайната промяна у него, но не беше. Опитваше се да намери начин да го извади от депресията му, но не можеше. Някога бе пожелала да види как Филип страда, но вече не искаше. Болеше я за него, а не знаеше защо.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Изминаха пет дни от смъртта на Язир и нервите на Кристина вече бяха опънати до краен предел. Филип беше излязъл на лов и тя нямаше представа кога ще се върне. През последните дни не бе напускала шатрата, но вече просто не можеше да издържа.

Тя намери Ахмад и му каза да пригответи Гарван за езда. После бързо облече робата и бричовете си. Когато стигна до каруците, Ахмад вече беше готов за тръгване.

– Добре е, че се връщаш към обичайните си занимания – каза той с широка усмивка и ѝ помогна да се качи на коня.

– Да, така е – отвърна Кристина. Но не към *всичките*, добави наум тя, като се сети за спокойните нощи, които прекарваше напоследък.

Спуснаха се бавно по склона, но когато стигнаха до пясъците, Кристина пришпори Гарван в галоп. Ахмад, който беше свикнал с начина ѝ на езда, успя бързо да я догони и двамата запрепусаха един до друг.

Яздеха вече поне от половин час и бяха навлезли далеч навътре в пустинята, когато иззад едно възвишение изникнаха четирима ездачи и препуснаха право срещу тях.

Кристина спря Гарван и се обърна към Ахмад, който тъкмо вдигаше пушката си. Но преди пръстът му да успее да натисне спусъка, прозвуча изстрел и той бавно се свлече от коня си, а от гърдите му бликна кръв.

– О, боже, не! – извика Кристина, но Ахмад лежеше върху горещия пясък напълно неподвижен.

Тя веднага обърна Гарван и препусна в галоп. Искате ѝ се да види как е Ахмад, но сега бе по-важно да помисли за собствения си живот. Ала преследвачите ѝ я настигаха. Изведнъж нечия ръка я сграбчи през кръста, вдигна я от гърба на Гарван, сякаш беше перце и я метна върху друг кон. Кристина започна да се мята ожесточено и усилията ѝ се увенчаха с успех – тя съумя да се освободи от ръката, която я притискаше, и падна по гръб върху твърдия пясък.

Мъжът, който я беше сграбчил, скочи от коня си и бавно се приближи до нея. Брадатото му лице беше намръщено и свирепо.

С разгуптяно до пръсване сърце, Кристина се изправи на крака и се турна да бяга, но преди да направи и десетина крачки, мъжът я хвана,

извъртя я, удари я брутално през лицето и я събори на земята. После я вдигна, като я улови за предницата на робата ѝ, удари я още два пъти и я пусна, сякаш беше мръсен парцал. Кристина се разплака истерично, като зарови лице в пясъка, за да се предпази от нови удари.

Дочуваше гласове, които се караха, но те звучаха някак далечни и смътни. Беше зашеметена и първоначално дори не знаеше къде се намира и защо плаче. Но когато внимателно надигна глава и видя безжизненото тяло на Ахмад, проснато на известно разстояние от нея, тя в миг си припомни всичко.

О, боже, защо трябваше да го убиват, простена наум Кристина. Само на няколко крачки от нея бяха другите трима мъже. Единият от тях говореше сърдито на онзи, който я бе ударил.

Амаир Абдала слезе от коня и се приближи до жената, която лежеше на пясъка. Когато я обърна и видя лицето ѝ – пребледняло и подуто – сърцето му се сви от съжаление. Бяха му казали, че тази жена е голяма красавица, но сега тя далеч не приличаше на такава. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а сълзите дълбаеха бели бразди по пясъка, полепнал по бузите ѝ.

Това копеле Касим! Всичко бе станало толкова бързо, че Амаир не успя да го спре. Ако не трябваше да тръгват веднага, щеше да накаже още сега този звяр. Касим беше жесток човек. Горката му жена на два пъти едва не бе умряла от свирепите му побои.

Шейх Али Хейаз щеше страшно да се ядоса, когато видеше, че жената е бита. Кристина Уейкфийлд бе много необходима на шейх Али и той бе дал строги заповеди да не ѝ причиняват нищо лошо. Е, в стана Касим щеше да си получи заслуженото. Но сега трябваше да побързат. Планът им не предвиждаше битка на територията на шейх Абу, а и Амаир не искаше да се изправя срещу такъв грамаден и силен мъж, защото това щеше да е равностойно на сигурна смърт.

Кристина се взря в младия мъж, който я бе обърнал по гръб, и прочете съжалението в кафявите му очи. Какво щеше да стане сега? Може би нямаше да я нараняват повече, поне не сега. Тя инстинктивно се дръпна, когато мъжът се наведе към нея, но той я изправи внимателно, отведе я при конете, вдигна я на дребния си арабски жребец и се качи зад нея. Другите трима мъже вече бяха яхнали конете си и ги чакаха. После всички потеглиха в галоп.

Когато минаха покрай тялото на Ахмад, Кристина затвори очи.

Бедният Ахмад! Беше почти на нейната възраст, а животът му бе свършил.

За нейна изненада четиримата ѝ похитители оставиха Гарван и коня на Ахмад. Ако бяха крадци, защо не вземаха и конете?

Кои бяха тези мъже? Не биха могли да разберат, че е жена, не и от начина, по който беше облечена. Тогава защо не бяха простреляли и нея? Не можеше да са дошли да я спасят от пленничеството ѝ, защото никой не знаеше къде се намира. Освен това, ако смятаха да я върнат на брат ѝ, нямаше да я бият. Не, обяснението вероятно бе друго.

Сигурно мъжете бяха от съседното племе, за което Филип я беше предупредил. Значи сега всички те щяха да се възползват от тялото ѝ и после да я продадат в робство? И Филип никога нямаше да може да я открие!

Филип, къде си? Трябва да ме намериш!

Но какво ми става? Нима не исках точно това – да се отърва от Филип?

Ако не друго, новият ми господар поне няма да има такава власт над мен. Докосването му няма да ме прави слаба, да прекършава волята ми. Никой друг мъж няма да може да разпали желанието ми като Филип.

Внезапно тя осъзна какво бе казала наум току-що.

Аз го обичам! Обичала съм го през цялото това време и дори не съм го знаела! Кристина, ти си глупачка, кръгла глупачка! През всичките тези месеци упорито воюваше с Филип и го молеше да те изпрати у дома, а всъщност си го обичала. Той още смята, че го мразиш, а ти може би няма да го видиш никога повече.

Ами ако Филип не дойде? Ако той се радва, че съм си отишла и не тръгне да ме търси? Мога ли да го виня – след начина, по който се отнасях с него? О, не, той трябва да дойде, трябва да ме спаси, за да мога да му кажа колко много го обичам. И трябва да ме намери бързо, преди да е станало твърде късно! Толкова много исках да го утеша, когато умря Язир. Още тогава трябваше да разбере, че го обичам. Отне ми цяла вечност, изпълнена с кошмари, за да прозра истината, а сега може би е прекалено късно. О, господи, дай ми още една възможност!

Вече се стъмваше, а те още язدهа усилено, сякаш ги преследваше самият дявол. Това отново ѝ се стори необяснимо. Ако тези четирима мъже бяха от съседното племе, за което ѝ бе говорил Филип, трябваше да се върнат в планината и вече да са стигнали до стана им.

Сигурно грешеше. Бяха яздили покрай планината, но сега, когато

луната се показа и освети пътя, те се обърнаха и се отправиха към пустинята. Къде я водеха? И какво щеше да ѝ се случи, когато пристигнеха?

Кристина си спомни отдавна отминалото време, когато я бяха измъчвали същите въпроси. Само че тогава Филип бе нейният похитител. През първите седмици тя наистина го мразеше. Той я бе откъснал от всичко, което обичаше. Беше си послужил с измама, за да я доведе в тази страна. Но нима една млада жена не се разделя с всичко познато, когато се омъжва? Нима не ѝ трябва време, за да свикне с новия живот?

Е, тя беше свикнала; всъщност, прекалено много беше свикнала. И усещаше страх и празнота в сърцето си при мисълта, че няма да види Филип повече. Това бе по-лошо от болката, която пронизваше подутото ѝ лице и натъртеното ѝ тяло при всяка стъпка на коня. Изтощена до смърт от тези тревожни и печални мисли, Кристина затвори очи и накрая заспа.

Събудиха я силни гласове. В първия момент тя не осъзна какво става, но после видя непознатите лица наоколо, почувства болката в раненото си лице и си припомни всичко. Бяха я свалили от коня. Беше падне и жегата бе непоносима. Пясъкът блестеше ослепително под палещото слънце и Кристина трябваше да заслони очи, за да може да вижда.

Докато я водеха към една малка шатра, тя успя да се огледа наоколо. Беше попаднала в малък стан сред в пустинен оазис. Под две големи палми бяха опънати около шест шатри, зад които пасяха овце, кози и камили.

Трябваше ѝ около минута, за да привикне с мрака, който цареше в шатрата, и да различи в ъгъла ѝ фигурата на някакъв старец, който седеше върху една възглавница зад ниска масичка, покрита със съдове с храна.

Старецът ядеше бавно, без да си направи труда дори да погледне към Кристина. Тя се възползва от възможността да разучи обстановката в шатрата, но нямаше кой знае какво за гледане. Подът бе съвсем гол. Вместо мебели имаше няколко пръснати по земята възглавници и един голям сандък.

Когато Кристина погледна отново към стареца, той вече се бе нахранил и миеше пръстите си в малка купичка с вода – навик, който самата тя бе усвоила, откакто живееше с Филип. Едва сега старецът вдигна поглед към нея. При вида на раненото ѝ лице в кафявите му очи блесна гневен огън, а юмрукът му се стовари върху масата с такава сила, че

всички съдове подскочиха.

Беше облечен в пъстра роба и куфия, а нозете му бяха боси. Когато се изправи, старецът се оказа не по-висок от Кристина. Но осанката му бе властна, а гласът – заповеднически, затова тя предположи, че това е шейхът на племето.

Той заговори строго на младия мъж, който я беше довел. Двамата си размениха разгорещени реплики, които Кристина не разбра, след което мъжът я поведе към завесата в дъното на шатрата.

Пространството зад завесата беше съвсем малко и едва стигаше дори за дребна жена като нея. На пясъка имаше овча кожа. Мъжът кимна на Кристина да седне върху нея и си тръгна.

След няколко минути се появи възрастна жена, която носеше поднос с голяма купа храна и чаша вино. Жената остави подноса долу на пясъка, връчи на Кристина мокра кърпа, като посочи лицето ѝ и отново я остави сама.

Кристина избърса лицето си с кърпата, но не успя да изчисти цялата мръсотия заради болката, която изпитваше при допира с наранените места. Трудно ѝ бе и да дъвче, ала храната, макар и мазна, беше мека и тя успя да похапне. Виното имаше великолепен вкус, но след като го изпи, по тялото ѝ се разля странна умора. Въпреки усилията ѝ да стои будна, клепачите ѝ натежаха и тя скоро заспа дълбоко.

След като остави Кристина в шатрата на шейх Али Хейаз, Амаир Абдала се отби при Касим, за да му каже, че Шейх Али иска да го види, и пое към шатрата на баща си. Не изпитваше съжаление към Касим, защото си бе заслужил наказанието, все едно какво щеше да бъде то. Шейх Али се беше ядосал дори повече, отколкото Амаир бе очаквал. Нищо чудно Касим да умре заради постъпката си, каза си той.

– Добре ли мина всичко? – попита баща му, Когия Абдала, когато Амаир влезе в шатрата.

– Да, татко, всичко се разви според плана ни – отговори унило Амаир. Седна върху овчата кожа, която му служеше за легло и придърпа меха с вино към себе си. – Но ще ти кажа нещо: не одобрявам това, което ми бе заповядано да направя. Тази жена не е сторила нищо лошо и не е редно да бъде използвана като залог за едно безсмислено отмъщение. На всичко отгоре тя вече пострада, защото Касим я удари, преди да успее да го спра.

– Какво? Това не е хубаво...

– Не разбираш ли, татко? – прекъсна го Амаир. – Всичко това изобщо не биваше да се случва. Касим простреля човека, с когото яздеше Кристина Уейкфийлд. Моля се да го открият, преди да умре, защото това беше Ахмад – братът на мъжа на Амин. Ако Ахмад умре, Саид ще ни намрази и ние никога повече няма да видим сестра ми.

– Трябваше да се досетя, че този план няма да ни донесе нищо хубаво. – Когия печално поклати глава. – Не трябваше да ти позволявам да участваш в него. Но моето единствено желание беше да се сложи край на тази вражда, за да мога отново да видя дъщеря си. Амин трябва вече да има деца, а аз никога не съм ги виждал. Може никога са не видя внуците си!

– Въпреки всичко не биваше да се съгласяваш с този план, татко. Шейх Абу няма нищо общо с онова, което се е случило преди толкова много години. Тогава той е бил от другата страна на морето. Не мисля, че след като шейх Язир е мъртъв, шейх Али трябва да превръща него в мишена за отмъщението си.

– Знам, сине, но какво можем да направим сега? Може би шейх Абу няма да дойде – каза Когия. Входът на шатрата беше отворен и през него се виждаха три хлапета, които весело играеха с едно малко агне. Погледът на Когия се навлажни. Как копнееше да види дъщеря си и нейните деца!

– Ще дойде – отговори Амаир. – А ако доведе хората от племето си, ще се пролее много невинна кръв – и то заради нещо, случило се преди двадесет и пет години, с което нито един от нас няма нищо общо.

И Филип дойде – след по-малко от час. Дойде сам и се прокле за това, когато разбра срещу каква опасност се изправя.

Когато му казаха, че Кристина е излязла да язди с Ахмад, той се зарадва на решението ѝ да възобнови всекидневната си езда и осъзна, че е време да излезе от собствената си депресия. Язир беше мъртъв, но му оставаше Кристина.

Обзет от такива мисли, Филип крачеше напред-назад из шатрата в очакване на нейното завръщане. Но когато слънцето залезе, а от нея все още нямаше и следа, той бе завладян от сковаващ страх. Изскочи от шатрата като обезумял, яхна Виктъри и нареди на Саид да го следва.

Докато галопираха надолу по склона, Филип почувства как цялото му тяло се облива в студена пот. Препуснаха в посоката, в която обикновено поемаше Кристина и не след дълго откриха двата коня,

застанали плътно един до друг. После видяха и тялото, което лежеше на пясъка.

С преbledняло от ужас лице, Филип скочи от коня си и се спусна към Ахмад. Раната бе в долната част на гърдите на момъка; бе загубил много кръв, но беше жив. Когато наляха малко вода в гърлото му, той отвори очи и бавно премести поглед от Филип към Саид. После опита да се надигне, но беше прекалено отпаднал от загубата на кръв.

– Можеш ли да говориш, Ахмад? – попита го Филип. – Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

Ахмад го погледна с премрежени очи.

– Четирима мъже от пустинята... Идваха право към нас. Аз вдигнах пушката си, за да стрелям, но те ме изпревариха. Това е всичко, което си спомням. – Той с усилие вдигна глава и се огледа. Но когато видя коня на Кристина, се отпусна на пясъка обезсърчено. – Значи са я отвлекли?

– Така изглежда – отговори Филип. Тялото му се беше изопнало, готово за битка. – Саид, ти ще върнеш Ахмад обратно в стана. Майди ще се заеме него. Не знам колко ще се забавя, но не идвай след мен. Ще открия Кристина, а мъжът, който е прострелял брат ти, ще умре.

– Аллах да е с теб – отговори Саид.

Нямаше вятър и следите от конете на похитителите по пясъка още личаха. Филип препусна напред с главоломна скорост. Непрекъснато си представяше уплашеното лице на Кристина и се молеше да я открие навреме, преди мъжете да я изнасят и да я продадат в робство.

Не биваше да й позволява да язди в пустинята. Ако я беше ограничил само до стана, сега тя щеше да бъде там. И той нямаше да се бои за живота ѝ. Моля те, господи, нека да я открия навреме!

Сърцето му се сви, когато се опита да си представи живота си без Кристина. Представи си празното легло, което бе споделял с нея, празната шатра, в която бе прекарал толкова прекрасни мигове с нея, красивото ѝ, крехко тяло, което го възбуждаше тъй лесно. Нима друга жена би могла да заеме мястото на Кристина? Не, нямаше да понесе да не я види никога повече.

Но... това означаваше, че я обича! Какъв глупак е бил! Да вярва, че никога не би могъл да се влюби! Ами ако не успееше да я намери? Или по-лошо – ако тя не искаше да бъде намерена? По дяволите, щеше да я открие, трябваше да я открие и да я принуди да се върне при него. Предпочиташе да живее с омразата на Кристина, отколкото без Кристина. Може би някой ден тя щеше да се научи да го обича.

Слава богу, имаше пълна луна, която осветяваше пътя му

достатъчно, за да не изпуска следата. Часовете се нижеха мъчително бавно, но той не спираше. Едва след като слънцето изгря и се издигна високо над хоризонта, в далечината изникнаха шатрите на пустинно племе. *Още малко, Кристина. Ще те намеря и ще те отведа у дома.*

Филип спря Виктъри в средата на стана и веднага бе заобиколен от няколко мъже.

– Гърся четирима мъже и една жена – каза той на арабски. – Минали са отгук, нали?

– Дошъл си където трябва, Абу Алхамар. Слез от коня и ела с мен.

Преди Филип да успее да се обърне, за да види кому принадлежи гласът, долетял иззад него, някой опря в гърба му пушка и го принуди да не мърда.

– Откъде знаеш кои съм?

– Очаквахме те. Ела с мен.

Той слезе от Виктъри и мъжът го побутна с пушката към входа на една от шатрите. Следваха ги други въоръжени до зъби мъже. Откъде, по дяволите, знаят кой съм, чудеше се Филип.

В дъното на шатрата седеше възрастен мъж, който се надигна от възглавницата си и го огледа изпитателно.

– Не ти отне много време, за да стигнеш до тук, шейх Абу. Отдавна чакам този момент.

– Защо е всичко това, мътните да го вземат? – попита Филип. – Откъде знаеш кой съм? Аз никога не съм те виждал.

– Виждал си ме, но няма как да си спомняш. Може би си чувал за мен. Аз съм Али Хейаз – шейх на това племе и чичо на природения ти брат Рашид. Сега вече разбираш ли защо си тук?

– Чувал съм името ти, но това е всичко. Защо ме очакваш?

– А, виждам, че баща ти е скрил истината от теб. Значи ще трябва аз да ти разкажа цялата история, за да разбереш защо ще те убия.

– Трябва да си луд – засмя се Филип. – Нищо не съм ти направил. Защо искаш да умра?

– Не съм луд, Абу Алхамар. – Али Хейаз говореше бавно, наслаждавайки се на всеки миг от своя триумф. – Скоро ще научиш защо трябва да умреш. Знаех си, че ще паднеш в моя капан. Идеята да отвлечем жена ти беше великолепа.

– Къде е тя? – избухна Филип. – Ако си я наранил...

– Всичко с времето си, Абу – прекъсна го Али Хейаз. – По-късно ще можеш да я видиш за последен път. Не се бой за нея, защото в моя стан никой няма да ѝ навреди. Признателен съм на Кристина

Уейкфийлд, защото благодарение на нея ти си тук и аз ще мога да си отмъстя. После възнамерявам да я върна на брат й, за да получи наградата.

– Откъде знаеш за нея? – попита Филип.

– Задаваш твърде много въпроси! Брат ти Рашид ме посещава от време на време. Той спомена, че си се върнал от Англия и че си довел чужденка, която държиш като своя наложница въпреки волята й. Така че аз просто спасих Кристина Уейкфийлд от нейния похитител. – Али замълча. Когато заговори отново, гласът му беше изпълнен с гняв. – Освен това, наскоро научих за смъртта на Язир. Почувствах се измамен, защото исках сам да го убия. Но сега ти, обичният му син, ще заемеш мястото му!

– В какво обвиняваш баща ми? – попита Филип.

Али Хейаз наля две чаши с вино и му предложи едната. Той отказа, но старецът само се усмихна.

– Ще ти бъде за последно, затова ти предлагам да го изпиеш. Не е отровно, уверявам те. Приготвил съм ти по-бавна и жестока смърт.

– Продължавай с обясненията си, Хейаз. Искам да видя Кристина – отговори Филип, взе виното и присмехулно вдигна чашата си като за наздравница.

– Виждам, че все още не ме възприемаш сериозно. Но нещата ще се променят, когато животът ти започне бавно да угасва. Както и да е, заслужаваш да знаеш защо ще умреш. – Али спря и отпи от чашата, която държеше. – Преди много години аз и баща ти бяхме близки приятели. За него бях готов на всичко. Познавах и твоята майка, и бях с Язир, когато се роди ти. В онези дни се радвах за баща ти. Той имаше двама хубави сина и жена, която обичаше повече от всичко на света. Помня как те държах на коленете си и ти разказвах приказки, когато беше само на три години. Спомняш ли си?

– Не.

– Не съм се и надявал да си спомниш. Бяха щастливи години – докато майка ти не си тръгна. Беше добра жена, но унищожи Язир. Той така и не се съвзе след заминаването й. Съпругата му си беше отишла, синовете му си бяха отишли, той нямаше за какво да живее. Страдах три години с него, защото го обичах като брат. Надявах се, че ще забрави майка ти и отново ще открие щастието. Имах сестра на име Маргиана – красиво момиче, което обожаваше Язир. Така че му предложих да се ожени за нея.

– Но майка ми и баща ми все още са били женени. Как е можел да се ожени за сестра ти? – прекъсна го Филип.

– Майка ти си беше отишла и нямаше да се върне. Все едно, че беше умряла. Язир бе свободен да се ожени отново. Можеше да си изгради нов живот и да създаде синове, които да израснат при него. В крайна сметка той се съгласи да се ожени за сестра ми. Тогава ми се наложи да замина надалеч и аз помолих Маргиана да не се омъжва, докато не се върна. Но тя отказа да чака. Случи се така, че докато бях далеч от нея, ме раниха и бях прикован на легло с месеци. После ми трябваша почти две години, за да открия Маргиана и племето на Язир. Тогава Рашид, синът на сестра ми, беше на една година. Времето минаваше и аз си мислех, че всичко със сестра ми е наред. Язир още беше нещастен. Не обичаше Рашид толкова, колкото теб. Но когато ги посещавах, Маргиана изглеждаше щастлива. Едва преди няколко години тя дойде при мен и ми разкри истината за така наречения свой брак. Оказа се, че точно в деня на сватбата Язир отказал да се ожени за нея. Но същата нощ се напил и я изнасиллил. Когато месеци по-късно сестра ми открила, че ще има дете, тя помолила Язир да се ожени за нея, но той отново отказал. Не можел да забрави майка ти. Маргиана се срамувала, че не е омъжена, така че ме излъгала и ме накарала да повярвам, че е щастлива. Язир никога повече не я пожелал, но позволил на нея и на Рашид да живеят с племето му. Тя го обичала, а той се държал с нея като с боклук. След като ми каза истината, Маргиана се самоуби. Все едно, че Язир бе забил ножа в сърцето ѝ. Да, той уби сестра ми и в този ден аз се заклех да отмъстя. Чаках, но Язир знаеше за заклетата ми омраза и никога не посмя да излезе сам от стана си. Никога не забрави, че аз го чакам. Но чаках твърде дълго и той ми се изплъзна. Умря в покой, без да страда, както е страдала сестра ми.

– Но всичко това няма нищо общо с мен. Защо искаш да умра? – попита Филип. Не се съмняваше, че старецът говори истината. Язир бе живял със спомена за първата си и единствена жена чак до деня на своята смърт. Може би изобщо не бе разбрал, че Маргиана го е обичала и че е страдала от пренебрежението му.

– Ти ще заемеш мястото на Язир – каза Али Хейаз. – Ти, любимият му син, който за него беше всичко, както сестра ми бе всичко за мен. Ти, който достави радост на Язир в последните му години, когато той не биваше да се радва. Ти, синът на жената, която е виновна за смъртта на сестра ми. Ти, който досущ като баща си вземаш жените без да се жениш за тях и ги караш да страдат. Ще умреш и аз най-накрая ще си отмъстя. – Али се засмя с кратък, сатанински смях. – О, отмъщението е сладко. Да можеше Язир да е тук и да гледа как умираш, аз щях да съм

най-щастливият човек на земята. Дори ще ти позволя последно желание, стига да е разумно.

– Много си мил – подметна саркастично Филип. – Сега искам да видя Кристина Уейкфийлд.

– Ах, да, жената. Казах, че можеш да я видиш и ще я видиш. Но първо трябва да те предупредя, че преди да дойде тук, ѝ се е случил малък инцидент.

– Инцидент? Къде е тя? – скочи Филип.

Али Хейаз даде знак на един от мъжете и той разтвори завесата в задната част на шатрата. Кристина лежеше на пясъка, свита на кълбо.

– О, господи! – изстена Филип.

Наведе се, за да я докосне, но тя не помръдна.

– Реших, че ще е най-добре да я упоая за няколко дни, докато подутината спадне – обади се Али иззад гърба.

Филип се изправи и много бавно се обърна с лице към стареца. Мускулите на лицето му трептяха от дива ярост.

– Кой го направи? – попита той тихо, с напълно овладян глас. – Кой ѝ причини това?

– Мъжът, който я е наранил, винаги е бил груб с жените. Когато се е отскубнала от него, той побеснял и я ударил преди хората ми да успеят да го спрат. Той, разбира се, ще умре. Дадох строга нареждания да не се наранява жената, а той не се е подчинил. Още не съм решил как ще умре, но и това ще стане.

– Дай го на мен – каза мрачно Филип.

– Какво?

– Дай ми този мъж. Ти ми позволи едно последно желание. Дай ми мъжа, който я е ударил.

Али го изгледа подозрително, после старческите му очи блеснаха.

– Разбира се! Справедливо е да получи наказанието си от теб. Не се съмнявам, че ти ще победиш, но това ще бъде една честна битка. Ще се биете с ножове. Веднага, в центъра на стана. След като убиеш Касим, ти също ще умреш.

С тези думи старецът излезе от шатрата. Филип го последва. Мислеше само за това как ще убие човека, посямал да нарани Кристина.

– Доведете Касим и му кажете какво го очаква – нареди Али. Сетне измъкна от пояса си своя собствен нож и го връчи на Филип. – Когато боят свърши, ще хвърлиш ножа на земята и няма да оказваш никаква съпротива. В противен случай Кристина Уейкфийлд няма да бъде върната при брат си, а продадена в робство. Разбра ли?

Филип кимна, свали робата и ризата си и стисна ножа в дясната си ръка. В този момент изведоха Касим от близката шатра. Лицето му бе посивяло от страх. Избутах го напред срещу Филип.

– Няма да се бия с този човек – закрещя Касим. – Ако трябва да умра, застреляйте ме.

– Ставай и се бори като мъж. Или ще изтръгна сърцето ти с голи ръце! – извика Али.

Филип не изпитваше съжаление към треперещия мъж пред себе си. Единственото, което си представяше, бе подутото лице на Кристина.

– Пригответи се да умреш, негоднико!

Пуснаха Касим и той политна назад, после се хвърли отчаяно напред. Но Филип го очакваше. Отскочи встрани, за да избегне удара, и ножът му улучи Касим в дясната ръка, под рамото. Двамата започнаха предпазливо да се дебнат. Внезапно Касим замахна към гърдите на противника си. Но Филип се стрелна напред, бърз като мълния, и проряза протегнатата ръка на Касим чак до кокала. Касим пусна ножа на земята и се вторачи в раната. Филип го удари с опакото на ръката си и го събори.

Той позволи на Касим да си вземе ножа, после отново го нападна. Беше усвоил от баща си всички тънкости на боя, но сега не се нуждаеше от тях. Касим беше лесен противник – неумел и скован от страх.

Филип го прободe в гърдите, после още веднъж, и още веднъж, заслепен от ожесточение. Накрая му преряза гърлото. Касим падна по очи на пясъка в локва алена кръв.

Изведнъж Филип се почувства отвратен от себе си. Никога не бе предполагал, че е способен на подобно насилие. Да убие човек, и то толкова безжалостно! Касим без друго щеше да умре, а и заслужаваше да страда, задето бе наранил Кристина. Но трябваше ли точно той да го екзекутира?

Хвърли ножа до тялото и отиде при Али Хейаз.

– Не изглеждаш доволен, Абу. Може би ще се почувстваш по-добре, като ти кажа, че мъжът от твоето племе също бе застрелян от Касим.

– Няма начин да се чувстваш добре, след като си убил човек – отговори Филип.

– Когато си чакал толкова години, за да убиеш някого, колкото чака аз, тогава отмъщението може да ти достави удоволствие – каза Али. – Сега върви с моите хора. Помни, че държиш бъдещето на Кристина Уейкфийлд в ръцете си. Освен това съм наредил на хората си да стрелят, ако се опиташ да избягаш. Една рана в крака или ръката само ще

направи смъртта ти още по-мъчителна.

Мъжете хванаха Филип и го отведоха зад шатрата на Али Хейаз. В пясъка бяха забити четири колчета и към всяко от тях бе прикрепено въже. Тогава той разбра как ще умре.

Не оказа съпротива. Мъжете го проснаха по гръб и вързаха ръцете и краката му за колчетата. Преди да си тръгне, единият от мъжете прошепна „прости ми“, другият седна под сянката на шатрата, за да го наблюдава.

Защо ли изобщо си правеха труда да го пазят? Филип не можеше да избяга. Беше късен следобед, но слънцето щеше да пече още поне два часа. Днес не можеше да му се случи нищо кой знае колко лошо, но утре страданията му щяха да започнат. Щеше ли да издържи? Как можеше да се застави да умре по-бързо?

Единственият начин бе тази нощ да остане буден. След две безсънни денонощия, на сутринта щеше да заспи дълбоко и нямаше да усети палещото слънце, което щеше да изгори тялото му.

Но как да издържи буден цяла нощ, след като клепачите му вече належаха за сън?

Нечия сянка падна над лицето му и той отвори, очи.

Беше Али Хейаз.

– Каква ирония, нали? Да умреш по такъв начин! Ти искаше да живееш под нашето слънце и да направиш Язир щастлив – затова е редно да умреш под това слънце. Смъртта ти никак няма да е приятна. Езикът ти ще се подуе, но аз не искам да се задушиш и да умреш прекалено бързо. Ще ти дават достатъчно вода, за да избегнем това. Слънцето ще те опече жив. И ако смяташ да стоиш буден тази нощ, а да спиш по време на страданието си утре, ще те разочаровам. Сложих във виното ти малко приспивателно, така че тази нощ ще спиш. – Али се засмя. Беше отнел и последната надежда на Филип. – Изглеждаш изненадан, Абу. Но, както виждаш, помислил съм за всичко. Ще се събудиш утре, след като слънцето изгрее. Лека нощ, Абу. Тя ще ти е последната.

Филип дръпна въжетата с все сила, но напрасно. Нямаше никаква възможност за бягство. Тогава той се предаде и потъна в сън.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Събуди се от дяволска болка в очите. Опита се да ги отвори, но слънцето вече се беше издигнало високо в небето и го заслепи. За миг Филип се почуди защо е спал навън, но когато понечи да се изправи и усети болката в раменете си, си припомни всичко.

Значи слънцето вече си върши работата, помисли си той, свел поглед към почервенелите си гърди и ръце. Поне за едно Али Хейаз се беше оказал прав – не се бе събудил да види изгрева.

Сега слънцето бе точно над него. Филип лежеше напълно неподвижен под палещите му лъчи. Чувстваше езика в устата си като чужд, като парче сух плат. Дори потта, която се стичаше по изгорялата му кожа, му причиняваше болка. Колко време щеше да продължи това?

Кога щеше да умре?

Трябваше да мисли за приятни неща. В съзнанието му като сияйно видение изплува образът на Кристина и Филип, забравил за болката, се унесе.

Някакъв далечен глас го викаше по име. После гласът стана по-силен и го върна в реалността. Той с усилие отвори очи и видя Али Хейаз, изправен до него. Опита се да проговори, но устата му бе пресъхнала, а устните му – напукани и подути.

– Значи още си жив. Явно имаш силна воля за живот. – Али се обърна към пазача до себе си. – Дай му няколко капки вода, но не повече.

Когато пазачът изпълни нареждането му, Али каза:

– До утре сутринта трябва да си мъртъв. Ако още си жив, ще накарам един от хората си да те убие, защото при изгрев слънце трябва да разтурим стана и да отпътуваме. Водата тук намалява. Бих те взел с мен и бих те разпънал отново, но хората от племето ти скоро ще тръгнат да те търсят. Така че утре ще умреш, независимо как. Приятни сънища, Абу.

Слънцето се скри, но Филип продължаваше да гори в огън. Водата, която му бяха дали, само бе изострила сетивата му. Мислеше за Кристина, която лежеше в шатрата на Хейаз, само на няколко крачки от него. Тя поне щеше да проспи този кошмар. Кошмар ли? Не и за нея. Кристина вероятно би се зарадвала да го види опечен жив. В края на краищата, тя го мразеше. Е, скоро щеше да се върне при своя брат, както винаги бе

искала.

Луната се бе вдигнала високо, когато Филип усети до себе си нечие присъствие.

– Най-сетне станът заспа, но трябва да сме тихи, за да не предизвикаме тревога – прошепна някакъв мъж, като се приведе над него. – Аз съм Амаир Абдала, брат на Амин, която живее в твоя стан. Моля те да простиш на баща ми и на мен, че участвахме в този план. Баща ми е стар човек. Единственото му желание бе да се сложи край на омразата на нашия шейх и отново да види дъщеря си. Но сега той разбира, че не беше правилно да отвлечаме твоята жена. Тя не заслужава да страда, нито пък ти. Сега ще втрия мехлем в кожата ти. Недей да викаш.

Тялото на Филип се сгърчи, когато хладният балсам докосна кожата му, но той успя да сподави виковете си и човекът намаза с мехлема гърдите и лицето му.

– Шях да те освободя още миналата нощ, но ти беше упоен прекалено силно. Скоро мехлемът ще подейства и ще смекчи болката – каза Амаир, като избърса ръцете си. Сетне срязва въжетата, изправи Филип на крака и му подаде манерка с вода. Филип отпи няколко глътки. – Конят ти чака ей там. Жената все още е упоена и няма да може да язди сама. Ще я доведе след малко. Можеш ли да говориш?

Филип отпи още малко вода и успя дрезгаво да прошепне:

– Какво ще стане...

– Утре сутринта, преди шейх Али да се е събудил, баща ми ще се срещне със старейшините. Те ще вразумят Али, ще му попречат да те преследва и ще ме защитят от него. Моля те да разбереш, че ми бе наредено да отвлека жената. Не исках да го правя, но нямах избор. Можеш ли са ми простиш?

– Винаги си добре дошъл в моя стан – отговори му Филип.

– Сега ще доведе твоята жена. Имаш пет часа, докато изгрее слънцето. Дотогава ще можеш да си облечеш робата.

Амаир пристъпи към шатрата, разряза я с ножа си, пропълзя вътре и след минута се появи с Кристина на ръце. Постави я внимателно до Филип и отиде да доведе коня.

С помощта на Амаир Филип възседна Виктъри. После младежът качи Кристина пред него.

– Ще можеш ли да яздиш?

– Ще трябва – каза Филип.

Амаир безшумно поведе коня през заспалия стан.

– Желяя ти дълъг и плодотворен живот, шейх Абу. Аллах да е с теб.

– Сбогом, приятелю мой. Дълга ти живота си – прошепна Филип. Сетне смушка Виктъри с пети и препусна в галоп към дома.

Всяко движение му причиняваше мъчителна болка, но скоро мехлемът започна да действа. Странно, но не изпитваше лоши чувства към Али Хейаз. Съжаляваше го, защото бе живял толкова години с отровна омраза в сърцето.

Филип благодари на бога, че още е жив. Скоро щеше да се излекува, а си бе върнал и Кристина. Да, имаше за какво да бъде благодарен.

Единственото, което не му достигаше, за да бъде най-щастливия мъж на света, бе любовта на Кристина. Но той не можеше да я насилва. Ако ѝ признаеше, че я обича, тя само щеше да се изсмее. Не, трябваше да спечели постепенно любовта ѝ. Сега, когато тя отново беше с него, щеше да бъде търпелив.

Съзнанието на Кристина постепенно се проясни и тя с почуда установи, че е възседнала кон, който се движи.

Беше светло. Пред очите ѝ бяха само шията на коня и пустинята. Спомняше си някакъв оазис с разпънати шатри, спомняше си, че бе пила вино, но нищо повече. Как се бе качила на този кон? Къде я водеха сега?

Трябваше да избяга. Трябваше да се върне при Филип. Кристина блъсна с лакът мъжа зад себе си, праметна крак през врата на коня и падна върху пясъка. Мъжът изръмжа, но това не я интересуваше. Тя се изправи, залитайки, и хукна да бяга.

– Кристина!

Кристина се закова на място. Не можеше да повярва. Филип беше дошъл да я спаси и сега я водеше у дома. Тя извика името му и се обърна. Но радостта и се смени с ужас, когато видя лицето му, покрито с рани.

– О, господи!

– Същото казах и аз, когато те видях, но не искам да ти обяснявам сега. Моля те, качи се обратно на коня, Тина. Нямам търпение да стигнем у дома.

– Но, Филип, лицето ти е...

– Мога да си представя как изглеждат – прекъсна я той. – А ти виждала ли си собственото си лице? Никой от нас не е... не прилича на себе си, но ще се излекуваме. Хайде, Тина.

Макар и трудно, Кристина успя да се качи върху Виктъри без помощта на Филип. Беше объркана и загрижена. Как ли бе изгорял

толкова лошо? Е, поне бяха отново заедно и тя благодари на бога за това.

Час по-късно двамата влязоха в стана, където веднага им помогнаха да слязат от коня. По лицата на всички, които бяха излезли да ги посрещнат, се четеше изумление и тревога. Плачеща, Амин се втурна към Кристина и нежно я прегърна.

– Мислех, че си мъртва... Всички мислехме така. А когато шейх Абу също не се върна, решихме, че са го убили, когато се е опитвал да те спаси. Но лицето ти... О, Кристина, много ли те боли? Как се случи това? – Тя стисна ръцете на приятелката си. – Ами шейх Абу? Как е изгорял толкова лошо?

– Удари ме един арабин от някакво пустинно племе, после ме заведоха в стана си, но не зная защо. Това е всичко, което си спомням. Дори не знам как Филип ме е спасил и защо е изгорял толкова. – Кристина се обърна и видя, че Филип е тръгнал към шатрата, подкрепян от Саид. После отново погледна Амин.

– Амин, толкова съжалявам за Ахмад.

– Ахмад ще се оправи, но аз трябва да помогна на Майди да се погрижи за шейх Абу.

– Ахмад е жив! – възкликна щастливо Кристина.

– Да, до ден-два ще бъде добре. Куршумът се е спрял в едно ребро и раната му заздравява бързо. Извинявай, но сега трябва да повикам Майди.

– Разбира се. Ще поговорим по-късно – каза Кристина и се отправи към шатрата.

Когато влезе в спалнята, Саид тъкмо сваляше робата на Филип. При вида на изгорената му кожа тя замръзна на място.

– О, Филип! И гърдите ти ли?

– Боя се, че да, Тина. Но не се страхувай. Не е толкова зле, колкото изглежда. След около седмица болката ще утихне, а кожата ми ще се обели. Не възнамерявам завинаги да си остана двуцветен.

– О, Филип! Как можеш да се шегуваш с подобно нещо? – Кристина пристъпи напред и огледа отблизо гърдите и ръцете му. Имаха ужасяващ тъмночервен цвят. – Боли ли те много? Как се случи това? – попита тя, сбърчила чело.

– Успокой се, сладка моя. В случая няма за какво да ме упрекваш, нито пък да се гневиш. Нараненият съм аз. – Стенейки от болка, Филип бавно легна на леглото.

– Но как се случи това, Филип? – повтори Кристина, напълно

объркана.

– Това е дълга история, Тина, а гърлото ми е още прекалено сухо, за да ти я разкажа сега. Уморен съм, наранен съм и умирам от глад. Защо не потърсиш нещо за хапване?

– О, дяволите да те вземат! – извика тя и изскочи от шатрата.

Амин беше до огъня и пълнеше две купи с вкусно миришеща яхния. Кристина отиде при нея, почервеняла от ярост.

– Той е невъзможен! Не отговаря на нито един от въпросите ми. Мисли само за стомаха си!

– Шейх Абу изпитва ужасни болки, Кристина. Сигурно не иска да разбереш колко зле е пострадал.

– Права си. Той страда, а аз мисля само за себе си. Трябваше да преживея целия този кошмар, за да разбера колко много го обичам.

– Очевидно е, че той те обича – каза Амин. – Имай търпение, Кристина. Като си почине, Шейх Абу ще ти каже какво се е случило. Но на първо време и двамата се нуждаете от храна.

– Права си. Чувствам се така, сякаш не съм яла от векове.

– Нямахте ви три дни и три нощи.

– Три дни! Не е възможно! – възкликна Кристина. – Как може да ми се губи толкова много време?

– Шейх Абу ще знае отговора. Всички сме нетърпеливи да узнаем какво се е случило. Но сега ела, трябва да се нахраниш.

Амин я заведе обратно в шатрата и занесе храната на Филип в спалнята, където Майди още се грижеше за раните му.

Толкова се срамувам, мислеше си Кристина, докато ядеше. Филип вероятно изпитва изключителна болка, а аз се нахвърлям върху него и искам отговори, когато той не е в състояние да ми ги даде. Трябва да престана да го разпитвам и да сторя всичко възможно, за да му помогна да се оправи. Когато се почувства по-добре, Филип сам ще ми обясни всичко. А може би няма? Нали толкова мрази да му се задават въпроси? Да, но на тези въпроси ще трябва да отговори. Те засягат и мен!

Кристина вече бе забравила за собствените си наранявания. Очите и бузите ѝ още бяха отекли и подпухнали, но това не ѝ пречеше да говори и да се храни. Робата ѝ приличаше на парцал. Чувстваше се дяволски мръсна, но как можеше да се изкъпе, след като Филип бе прикован към леглото? Беше прекалено опасно да отиде до езерото сама.

Точно когато приключваше с яденето, в шатрата влезе Саид и внесе две ведра с вода.

– Шейх Абу поръча водата за теб. Каза, че за известно време ще

трябва да се къпеш тук – изстреля бързо той и остави ведрата. Очевидно беше смутен и Кристина за малко не се разсмя.

– Благодаря ти, Саид. Много си мил.

Скоро Майди също си тръгна и Кристина най-сетне остана сама с Филип. Реши, че е по-добре да се измие в спалнята. Някой можеше да надникне в шатрата и да я види гола, а освен това искаше да бъде близо до Филип. Тя взе от скрина кърпи и сапун и занесе ведрата в другата стая.

– Филип, спиш ли?

– Не.

– Исках да се изкъпя тук, защото е по-скътано, но ако те притеснявам, ще изляза.

– Разбира се, че не ме притесняваш. И моето желание беше да се изкъпеш тук. Всъщност, очаквах с нетърпение този момент.

– Ах, ти! – възкликна ядосано Кристина, но само след миг избухна в смях, защото видя мехлема, намазан дебело върху горната половина на тялото му.

– Какво е толкова забавно, по дяволите? – попита той.

– Съжалявам – изкикоти се Кристина. – Изглеждаш толкова смешно. Видя ли се вече?

– Не, не съм. А ти?

– Какво значи това? – попита тя.

– Предлагам ти да погледнеш собственото си лице, преди да се смееш на моето.

Кристина взе огледалото си и зяпна слисано.

– О, боже, това не съм аз! Изглеждам толкова ужасно! Бих нашибала с камшик копелето, което ме удари!

– По дяволите, Тина, трябва ли да ругаеш така? Не мисля, че този език подобава на една дама.

– Дама! Погледни лицето ми, Филип. Може ли лицето на една дама да е така подуто и натъртено? Обикновено дамите не ги бият, но мен ме удариха.

– Като се замисля, освен че не говориш като дама, ти и не изглеждаш като такава в тази роба и с тези бричове – ухили се Филип.

– Вече прекали, Филип. Преди да обиждаш външния ми вид, защо не погледнеш своя собствен? – отговори тя надменно и му хвърли огледалото. – Кажи ми сега кой от двамата ни изглежда по-зле?

– Печелиш, сладка моя. Този рунд беше за теб. Защо не започнеш да се къпеш, за да престанем с тези смешни спорове и да си починем?

– Както кажете, господарю. Но щом като вече не изглеждам като дама, не виждам причина да се държа като такава. – Кристина развърза робата си и я остави да падне на пода. Останалите дрехи бавно я последваха.

– Какво, по дяволите, трябваше да означава тази забележка? – попита Филип.

– О, нищо – невъзмутимо отвърна тя и започна да търка тялото си. Знаеше, че Филип я гледа. И, изненадващо, това не я смущаваше ни най-малко. Преди се бе стеснявала да се съблича пред него, но сега мисълта какво му причинява гледката на голото ѝ тяло ѝ доставяше удоволствие.

– Кристина, може би е по-добре да се измиеш в другата стая.

Звучеше раздражено и Кристина се досещаше за причината.

– Но защо, Филип? – попита тя невинно. – Почти свърших, а и след като не понасяш да ме гледаш, можеш просто да затвориш очи.

Той изпъшка и Кристина внезапно се ядоса на себе си. Защо го дразнеш? Да, в момента Филип бе беззащитен. Можеше да прави с него каквото си поиска и само преди месец, преди седмица дори, с радост би се възползвала от тази възможност. Но сега просто искаше той да се чувства добре. Копнееше отново да усети нежните му ласки.

След като се изсуши, тя спусна косата си и се приготви за лягане.

– Кристина, почакай. Мисля, че ще е по-добре да спя няколко дни на дивана, докато тази проклетата болка отmine.

В първия миг Кристина се почувства засегната, но после на лицето ѝ се изписа решителност.

– Няма да правиш нищо подобно. Ако някой ще спи на дивана, това ще съм аз. Безсмислено е да се местиш, след като вече се чувстваш удобно там. – Тя отиде до сандъка и извади една от робите му, за да я използва вместо нощница.

– Кристина, не ти позволявам да спиш сама там навън.

– Не си в състояние да спориш с мен. – Кристина облече робата, завърза я на кръста си и започна да навива дългите ръкави. – Сега се отпусни и се наспи хубаво. Ще се видим на сутринта.

– Наистина ли?

Тя се обърна и го погледна нежно.

– Това ли те притеснява – че мога да избягам? Засрами се, Филип. Няма да е честно от моя страна да бягам сега, когато си ранен. Освен това се боя от проклетата ви пустиня. Давам ти дума, че утре сутринта ще бъда тук.

– Може ли да се разчита на думата ти?

– О, ти си невъзможен! Просто трябва да изчакаш до сутринта и ще лзнаеш отговора. Лека нощ.

С това Кристина излезе от спалнята и се сгуши на самотния диван. Е, поне беше удобен. По дяволите, не искаше да спи тук, искаше да е в леглото с Филип. Но той беше прав, разбира се. Можеше неволно да го нарани през нощта, а тя не искаше да му причинява повече страдания. Искеше Филип да се оправи възможно най-бързо.

Сега, когато знаеше, че го обича, всичко се бе променило. Вече не можеше да воюва с него или да му отказва каквото и да било. Но как щеше да му обясни промяната в своето отношение към него, без да му признае любовта си? Дали би повярвал, че просто му е благодарна, защото я е спасил? Да, трябваше да повярва на това. Звучеше напълно правдоподобно.

Но дали Филип нямаше бързо да се отегчи от нея, когато видеше, че е спечелил играта? Не, той не беше такъв. Сигурно не му бе напълно безразлична, иначе нямаше да рискува живота си, за да я спаси. Кристина внезапно осъзна, че не би понесла Филип да я отпрати. Не я интересуваше, че не са женени. Искеше само да остане с него.

Може би щяха да имат деца. Едно дете би ги свързало завинаги. Дете. Син! Тогава всичко щеше да бъде наред, защото Филип не можеше да прогони майката на сина си. Животът щеше да бъде прекрасен!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Струваше й се, че тича от цяла вечност. Бягаше, а не стигаше до никъде. Единственото, което виждаше край себе си, бе пясък – само пясък и чудовищно слънце, което я изгаряше. Но зад нея бе смъртта и тя трябваше да избяга. Краката я боляха ужасно, чувстваше ги като отделени от тялото си. При всяко поемане на въздух гърдите й свистяха, но смъртта продължаваше да я преследва. Трябваше да тича по-бързо, трябваше да избяга! Чу, че смъртта я вика по име, погледна назад и изтръпна от ужас: той я настигаше. Студена пот се стичаше по тялото й. Той извика името й отново, но Кристина не спря. Молеше се някакво чудо да я спаси. Мъжът продължаваше да вика името й и гласът му ставаше все по-силен и по-силен. Тя отново погледна назад. Господи, той бе точно зад нея, протягаше ръце. Тогава видя лицето му. Беше ужасният мъж, който я удари, а сега щеше да я убие. Филип! Къде си?

– Кристина!

Тя стреснато отвори очи, но веднага се успокои, когато видя познатата обстановка на шатрата. Било е само сън, само един глупав сън. Челото й бе мокро от пот. По дяволите, денят явно щеше да бъде горещ.

– Нещастен глупак! Не трябваше да й се доверяваш.

С кого ли говореше Филип? Кристина бързо стана и се отправи към спалнята. Когато разтвори завесите, видя че той е седнал на леглото и с огромни усилия се опитва да си обуе панталоните.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Филип? Все още не бива да ставаш – скара му се тя. Сетне се огледа. В стаята нямаше никой друг. – И на кого говореше преди малко?

Филип я гледаше объркано, после объркването му се смени с гняв.

– Къде беше?

– Какво?

– Къде беше, по дяволите? Виках те поне десет минути. Къде беше? – изрева той.

– Значи преди малко си си говорел сам. Е, явно наистина си нещастен глупак, след като ми нямаш поне малко доверие. Спях на дивана. Казах ти, че няма да си отида, а моята дума струва поне колкото твоята.

– Тогава защо не ми отговори?

– Сънувах кошмар, Филип. Сънувах, че мъжът, който ме удари, ме преследва из пустинята. Всичко беше толкова истинско. Мислех си, че

той вика името ми. А когато се събудих, чух как си мърмориш на себе си.

– Добре, съжалявам, че си направих погрешен извод.

Филип стана от леглото и се опита да си върже панталоните.

– Филип, не трябва да ставаш – каза бързо тя, като видя болката, изписана на лицето му.

– Знам, Тина, и възнамерявам да стоя в леглото, но умирам от жегата в тази шатра и под тази тежка завивка. А в интерес на истината искам и нещо друго.

Кристина отиде до него, завърза панталоните му, после му помогна да легне.

– Да ти донеса ли малко храна, Филип?

– За това най-вече те виках. Гладен съм като вълк.

Тя тръгна към завесата, но преди да излезе спря и се обърна.

– След като те нахраня, ще ми кажеш ли как си изгорял?

– Ще ти кажа нещо сега. Няма защо да сънуваш кошмари с онзи мъж. Той е мъртъв.

– Мъртъв! – възкликна Кристина. – Но... мак така?

– Аз го убих.

– Филип! Защо е трябвало да го убиваш? Заради мен?

– Мислех, че искаш да умре!

– Бих се радвала да го видя набит с камшик, но не и убит.

Зави й се свят. Значи той можеше да убие човек заради нея!

– Освен това същият мъж простреля Ахмад, а аз обещах на Саид, че той ще си плати. Сега не се чувствам особено доволен от постъпката си, но онзи човек така или иначе щеше да умре, защото бе нарушил заповедите на своя шейх. Когато пристигнах в стана, го чакаше екзекуция. Поне се бихме честно, Тина. И двамата бяхме въоръжени.

– Но защо ти е трябвало да направиш това?

– По дяволите, Тина. Полуях от ярост, когато видях какво ти е сторил. И когато открих, че това е същият човек, който е прострелял Ахмад... Трябваше да го направя. Той без друго щеше да умре, при това без да му се даде шанс да се бори за живота си. Освен това вече ми бяха казали, че ще умра от бавна смърт, така че ако Касим бе победил, щеше да ми я спести.

– Какво искаш да кажеш с това, че си щял да умреш? Затова ли си изгорял? Трябвало е да се опечеш жив?

– Да.

– Но защо?

– Както ти обясних снощи, Тина, това е дълга история. Може ли първо да получа малко храна, ако обичаш?

Тя кимна и без да каже нищо повече излезе от стаята. Но не ѝ се наложи да напуска шатрата, защото на масата я чакаше голям поднос с храна. Тази Амин! Винаги успяваше да я изпревари.

Кристина внесе храната в спалнята и настоя сама да нахрани Филип. Знаеше, че всяко движение му причинява болка.

Главата ѝ бе пълна с хиляди въпроси, които чакаха отговор. Защо някой ще иска да убива Филип? И как е възможно да не си спомня нищо? Какво е правила през цялото това време?

Когато се нахраниха, тя изнесе подноса, после се върна и се преоблече с пола и блуза. Филип я гледаше безмълвно. Когато приключи, Кристина седна на леглото до него.

– Готов ли си вече? – попита тя.

Той кимна и ѝ разказа цялата история. Така Кристина с ужас разбра, че е била използвана като примамка, за да отведе Филип към смъртта. Първоначално това я ядоса. Но после тя изпита съжаление към Али Хейаз, който бе живял през всичките тези години, изпълнен с омраза. Слава богу, че я бяха упоили, че не бе разбрала какво става извън шатрата на дребния старец. Знаеше какво е изстрадал Филип под жестокото пустинно слънце, въпреки че той не спомена и дума за това. И знаеше, че не би понесла да го гледа как умира.

Когато ѝ разказа как е избягал, Кристина благодари на бога, че Амаир е имал куража да му помогне. Бедата бе там, че сега, когато знаеше за намеренията на похитителите и да я върнат при Джон, тя не можеше да благодари на Филип, че я е спасил от ръцете им. Това бе все едно да признае, че иска да остане при него. А гордостта не ѝ позволяваше да признае, че го обича, след като той не я обичаше.

Кристина го погледна, изпълнена с нежност. Беше изстрадал толкова много, за да я спаси. Внезапно я осени надежда – може би той също я обичаше!

– Филип, защо тръгна да ме търсиш? – попита тя.

– Ти си моя, Тина. Никой не може да ми отнеме това, което е мое.

Дълбоко наранена, Кристина стана и бавно напусна стаята. Значи това бе всичко, което представляваше за Филип – просто една вещ, над която той бдеше с ревнивостта на собственик и която щеше да използва, докато не му омръзне. Беше се държала като глупачка. Какво бе очаквала да ѝ каже – че е тръгнал след нея, защото я обича? Че не би понесъл да я загуби?

После тя се спря. Нямаше никакво право да се ядосва на отговора му. Ако не друго, Филип поне държеше да я има при себе си. А Кристина искаше да бъде негова. Трябваше й само време – време да спечели любовта му, време да го дари с дете, което да ги свърже завинаги.

Трябваше да прави нещо, което да откъсне мислите й от Филип. Тя извади от скрина една от книгите, които той й бе донесъл, и седна на дивана да почете.

След няколко минути в шатрата влезе Рашид. Когато видя Кристина, той се закова на място с ококорени от изненада очи. Кристина бе изненадана не по-малко от него, защото след строгото предупреждение на Филип, Рашид се бе научил първо да пита дали може да влезе, вместо да нахлува неканен в шатрата.

– Какво... какво правиш тук? – попита той след необичайно дълга пауза.

– Живея тук, къде другаде да бъда? – засмя се тя.

– Но ти беше... Как стигна до тук?

– Какво ти става, Рашид? Никой ли не ти е казал какво се случи? Бях отвлечена, а Филип за малко не бе убит от чичо ти. Но той успя да избяга и да ме върне обратно тук.

– Той тук ли е?

– Разбира се, че е тук. Държиш се много странно, Рашид. Да не би да ти е зле?

– Рашид! – извика Филип от спалнята.

– Ето, виждаш ли? – каза Кристина, защото имаше абсурдното усещане, че Рашид не й вярва. – По-добре ти влез вътре, защото той не може да излезе.

– Какво му има?

– Изгорял е зле, затова трябва да прекара известно време на легло – обясни тя.

Рашид се поколеба за момент, после влезе в спалнята. Кристина го последва и седна на ръба на леглото.

– Къде беше, Рашид? – попита спокойно Филип.

– Ами... прегърсвах пустинята за Кристина. Върнах се в нощта след отвлечането й и Саид ми каза какво е станало.

– Стори ми се, че Кристина бе тази, която току-що ти разказа какво е станало.

– Тя спомена чичо ми.

– Каж ми нещо, Рашид. Знаеше ли за омразата на своя чичо към баща ни?

– Да, но чичо ми е стар човек. Не съм предполагал, че ще се опита да направи нещо – отговори Рашид малко нервно.

– Казал си на Али Хейаз, че баща ни е умрял. И тогава той е решил да насочи омразата си към мен!

– Не знаех – прошепна Рашид.

– И понеже не можеш да си държиш езика зад зъбите, Кристина беше използвана като примамка, за да отида в стана на чичо ти. Един от хората му я преби, а Али Хейаз почти успя да ме убие. – Филип млькна и съсредоточено погледна брат си. – Ще съм ти благодарен, ако за в бъдеще се въздържаш да споменаваш името ми и да говориш за мен пред чичо си. Както и пред когото и да било друг, между впрочем. Ако по твоя вина отново се случи нещо, което да застраши живота ми, ще си имаш неприятности. Ясно ли е?

– Да.

– Тогава можеш да си вървиш. Имам нужда от почивка.

Рашид излезе. Кристина го проследи с поглед, после обърна към Филип.

– Не мислиш ли, че беше малко груб с него? Той няма вина за това, което се случи.

– Трябва ли винаги да защитаваш Рашид? Много хора могат да бъдат обвинени – Амаир, който те отвлече, бащата на Амаир, който се е съгласил с отвлечането, Хейаз – заради омразата му, а Рашид – заради това, че „невинно“ разпространява информация за мен. Не ме интересува кой е виновен, стига вече да не се случва нищо подобно. Не си ли съгласна, Тина?

– Да – усмихна се Кристина.

– Добре, нека не говорим повече за това. Сега би ли била така любезна да ми донесеш два пълни меха с вино? След като изпадна в пиянски унес, направи ми услугата да махнеш този мехлем.

– Но ти имаш нужда от него, за да смекчава болката ти.

– Сещам се за доста неща, от които имам нужда, и този мехлем не е сред тях. Болката вече не е толкова силна, но мехлемът ме побърква.

– О, добре, ще го махна веднага, щом искаш – каза тя.

– Не. Първо ще изпия виното. Болката намалю, но не е изчезнала.

– Да, господарю, както обичате – смирено кимна Кристина.

Е, добре, поне състоянието му се подобрява, каза си тя и излезе да изпълни заръката му.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Изминаха десет дни от завръщането на Филип и Кристина в стана. Десет дни, изпълнени с болка, недоволство и безсилие. Десет нещастни нощи в самотното легло. Но болката вече беше изчезнала. Остана само пласт тъмнокафява кожа, която след няколко дни щеше да започне да се бели. Филип се надяваше, че скоро ще изглежда както преди. А тази вечер... Тази вечер трябваше да убеди Кристина да се върне при него в леглото. Тази вечер отново щеше да я има, след като бе копнял толкова дълго.

Чувстваше се като дете в навечерието на Коледа. Всъщност, Бъдни Вечер наистина беше след няколко дни, но той щеше да получи своя подарък още сега. Изгаряше от нетърпение да грабне Кристина в обятията си и да я люби до забрава. За малко да го стори още на сутринта, но се въздържа. Искаше да ѝ покаже, че е напълно оздравял, за да не се опита да се измъкне под претекст, че е загрижена за състоянието му. Затова днес бе възобновил обичайния си режим, дори заведе Кристина на баня при езерото, въпреки че гледката на голото ѝ тяло сред водата беше поставила волята му на почти непосилно изпитание. Но ето че вечерта най-после бе дошла.

Кристина се бе свила на дивана срещу Филип и шиеше роба за малкия Саид. Но умът ѝ бе другаде. Не спираше да се пита какво става с Филип. Вече беше оздравял, а тя продължаваше да спи на дивана. В главата ѝ натрапчиво се въртеше една нежелана мисъл. Ами ако той вече не ме иска?

Е, добре, скоро щеше да разбере, защото бе решила тази вечер да спи при него.

– Филип, лягам си – каза тя, като се изправи. Отиде в спалнята, както бе правила през последните десет вечери – за да сваля дрехите си и да облече една от робите на Филип. Но днес нямаше да носи негова роба. Нито пък щеше да се върне в другата стая.

Когато Кристина съблече блузата си и я постави върху сандъка за дрехи, почувства течение – завесата се бе разтворила. Но тя не се обърна. Започна да разплита косата си. Правеше го бавно, защото пръстите ѝ нервно трепереха.

Това бе мигът, който беше очаквала. Знаеше, че Филип е в стаята, но не знаеше какво ще направи. Можеше просто да си легне в леглото и

да не поиска нищо от нея, а можеше да дойде и да я прегърне. О, господи, нека да дойде!

Внезапно Кристина усети присъствието му зад гърба си и бавно се обърна. Очите ѝ бяха нежни и любящи, неговите – изпълнени със силен копнеж.

– Кристина...

Тя пристъпи към него, обви ръце около шията му и го целуна нежно. Филип я притисна в объятията си и я отнесе в леглото. *Господи, нали не сънувам?*

След като се любиха, Кристина облегна глава върху рамото на Филип и зарови пръсти в косъмчетата на гърдите му. В едно поне се бе уверила – Филип още я желаше. А докато я желаше, нямаше да я отпрати.

Беше прекалено щастлива, за да заспи. Странно, но не изпитваше никаква вина, задето се бе отдала доброволно на Филип. Пък и защо да се чувства виновна? Тя го обичаше и искаше да го направи щастлив. Искеше да му принадлежи изцяло, защото в замяна получаваше върховно удоволствие.

В края на краищата, какво бе бракът? Договор за пред цивилизованото общество. Е, Кристина не живееше в цивилизацията и значение имаха единствено нейните чувства. По дяволите цивилизования свят! Той не беше тук, за да я съди, а и тя не възнамеряваше да се връща в него.

Но трябваше да помисли за Джон.

– Филип, буден ли си?

– Как бих могъл да заспя, когато пръстите ти ме гъделичкат? – попита усмихнато той.

Кристина се надигна и се обърна към него.

– Филип, мога ли да пиша на брат си, за да му кажа, че съм добре?

– Това ще те направи ли щастлива? – попита той.

– Да.

– Тогава му пиши. Ще накарам Саади да предаде писмото ти. Но не казвай на брат си къде се намиращ, сладка моя. Не мисля, че бих искал тази хубава планина да бъде атакувана от цялата британска армия.

– О, Филип, благодаря ти – извика тя, наведе се и нежно го целуна.

Но Филип бързо склучи ръце около нея.

– Ако знаех какъв ефект ще има това, щях по-рано да ти позволя да пишеш на брат си – засмя се той.

Сетне я притисна към себе си и телата им отново се сплетоха в танца на страстта.

На следващата сутрин Кристина се събуди със съзнанието, че трябва да свърши нещо важно и неотложно. Щеше да пише на Джон! Развълнувана, тя започна да се надига от леглото, но усети ръката на Филип, която небрежно лежеше върху гърдите ѝ, и я обзе трепетна възбуда.

Писмото можеше да почака. Кристина се отпусна до спящия Филип и тъкмо се колебаеше дали е редно да го буди, когато очите му бавно се отвориха.

– Мислех, че вече пишеш писмото си – каза той сънливо, а ръката му леко погали заоблената ѝ гърд.

– Ти спеше толкова спокойно, че не исках да те притеснявам – излъга Кристина. – Гладен ли си?

– Само за теб, сладка моя. – Усмихна ѝ се и целуна жадно другата ѝ гърда.

Цялото ѝ тяло пламна.

– Не бих отказала храна на гладен човек – прошепна тя и се притисна към него, готова да го приеме в себе си.

По-късно, точно когато Кристина и Филип излизаха от спалнята, се появи Амин със закуската. На устните ѝ засия радостна усмивка, когато видя доволството, изписано на лицето на приятелката ѝ.

– Мисля, че денят ще бъде хубав – отбеляза приветливо тя и остави подноса с храната на масата.

– Да, денят е прекрасен – въздъхна доволно Кристина, но в същия миг се изчерви, защото видя насмешливия поглед на Филип и осъзна, че още не беше излизала от шатрата и нямаше представа какъв е денят. – Ъ-ъ... как е малкият Саид? – измънка тя в опит да прикрие смущението си.

– Добре е – усмихна се разбиращо Амин. – Не се отделя от баща си, а и Саид обожава да се занимава с него.

– Радвам се – отговори Кристина, като си възвърна самообладанието. – Така и трябва да бъде. О, почти довърших робата за малкия Саид. Ще ти я донеса по-късно.

– Колко си мила, Кристина – усмихна се срамежливо Амин. Никога досега не бе имала приятелка, която да бъде толкова добра с нея и така великодушно да ѝ отделя от времето си. Много я обичаше и би направила всичко за нея. – Ще се видим по-късно.

По време на закуската Филип не сваляше очи от Кристина и това я

смушаваше и объркваше. Когато приключиха да се хранят, той най-накрая й проговори:

– Преди да се върна в Англия често пишех на Пол, така че в сандъка ми ще намериш всичко, от което се нуждаеш за писмото си. Аз отивам да кажа на Саади какво трябва да направи. Ще се върна след малко.

Веднага щом Филип излезе от шатрата, Кристина се втурна в спалнята, окрилена от мисълта, че най-после ще може да съобщи на Джон, че е добре. Намери кутията с принадлежностите за писане, върна се с нея в голямата стая и веднага започна да пише.

Обични ми братко.

Прости ми, Джон, че не ти писах досега, но едва наскоро ми се удаде възможност да го сторя. Бързам да те успокоя, че съм добре и че съм истински щастлива.

Сигурно си ме смятал за мъртва, защото вече минаха три месеца, откакто ме няма. Съжалявам, ако съм ти причинила страдание, но аз исках да мислиш, че съм умряла. Първоначално няхах представа какво ще се случи с мен, затова беше по-добре да не знаеш, че съм жива. Но сега вече всичко се промени.

Не си мисли нищо лошо за мен, като ти кажа, че живея с мъж. Не искам да споменавам името му, защото то няма значение. Това, което е от значение, е че го обичам и че искам да остана с него. Не сме женени, но това също няма значение. Докато знам, че ме желае, ще бъда щастлива.

Мъжът, когото обичам, е същият, който ме отвлече, и отначало го мразех. Но месеците, които прекарах с него, неусетно превърнаха омразата ми в любов. Самата аз не съзнавах това допреди две седмици, когато едва не го изгубих. Но след това разбрах, че искам да остана с него завинаги. Не знам дали той ме обича или не, но се моля с времето да ме обикне.

Може би един ден той ще се ожени за мен, но дори ако не го направи, аз ще остана с него, докато вече не ме иска. Бих ти казала къде съм, но той не би одобрил. Сърцето ми подсказва, че някой ден отново ще те видя, Джон. Но дотогава, моля те, не се тревожи за мен. Тук съм щастлива и нямам нужда от нищо.

Моля те, Джон, не ме съди строго, защото не мога да заглуша порива на сърцето си. Бих направила всичко за този мъж. Моля те да разбереш това и да ми простиш, ако съм ти причинила болка. Знаеш, че не бих го сторила нарочно. Той ме желаше и ме

плени. Така е в неговата страна, както той казва. Сега аз го обичам и го искам повече от всичко. Надявам се да ме разбереш.

Обичам те.

Криси

Кристина се изправи, запечата плика и реши потърси Саади. На входа на шатрата обаче се сблъска с Филип.

– Ако си готова с писмото, сладка моя, ще го дам на Саади. Той чак навън.

– Не – каза Кристина припряно. Не можеше да му позволи да види писмото. – Аз ще му го дам.

Той я погледна намръщено.

– Не си казала на брат си къде си, нали?

– Филип, молбата ти беше да не му казвам и аз я изпълних. Давам ти честната си дума. Ако не ми повярваш сега, никога няма да ми вярваш.

– Добре. Можеш да дадеш писмото на Саади – кимна Филип и разтвори завесата на входа.

Саади чакаше на коня си. Кристина му връчи писмото и прошепна:

– Бог да те пази.

Той ѝ се усмихна топло, сетне смушка коня с колене, препусна надолу по склона и скоро се изгуби от поглед. Кристина се обърна към Филип, който стоеше до нея, и стисна ръката му.

– Благодаря ти още веднъж, Филип. Сега, когато знам, че Джон няма да се тревожи за мен, се чувствам много по-добре.

– Не заслужавам ли още една целувка, сладка моя?

– Наистина заслужавах – отвърна тя и се надигна на пръсти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Кристина се беше сгушила на дивана, взираше се с отсъстващ поглед в чашата със сутрешното си кафе и отчаяно се опитваше да си спомни какво ѝ бе казал Филип тази сутрин, преди да тръгне. Помнеше, че беше излязъл много рано, че тя бе полузаспала и че не бе чула почти нищо от обясненията му.

Не беше ли казал, че отива да подпише договор с шейх Ямаид Алхабал за ползването на водата, която дележа? Че ще организира среща между племената, за да отпразнуват подновеното си приятелство? Че ще отсъства цял ден, а може би и през нощта?

Всичко ѝ се струваше така смътно, че Кристина се чудеше дали не е било сън. Но ако е било така, къде беше Филип? Когато се събуди, леглото до нея бе празно. По-късно Амин ѝ каза, че го е видяла да говори с Рашид много рано и че после е излязъл от стана с Виктъри.

Внезапно тя се почувства много самотна. Никога досега Филип не беше отсъствал цял ден, освен по времето, когато я бяха отвлели от него. Още бе ранна утрин, а той вече ѝ липсваше. Какво, по дяволите, щеше да прави днес?

Може би сред книгите, които ѝ бе донесъл, имаше някоя, която е пропуснала да прочете. Кристина отиде до скрина, където ги държеше и започна да се рови из тях. Но преди да успее да ги прегледа, отвън се чу гласът на Рашид, който питаше дали може да влезе.

Тя се изправи и приглади полата си, преди да го покани. Радваше се, че има с кого да си поговори, но когато видя печалното изражение на Рашид, усмивката ѝ се стопи.

– Какво има, Рашид? Какво се е случило?

– Имам нещо за теб, Кристина. От Абу е.

Кристина изтича и грабна парчето хартия от ръцете му. Но се боеше да го отвори. Защо Рашид изглеждаше така неспокоен и защо Филип ѝ бе оставил бележка?

Стига глупости, каза си тя. Вероятно това беше някаква изненада или може би извинение, задето я бе изоставил толкова рано сутринта.

Тя седна на дивана, отвори бавно бележката и започна да чете.

Кристина,

Помолих Рашид да те върне при брат ти. Не мислех, че това ще се случи, но огънят загасна и няма смисъл да продължаваме. Освобождавам те – нещо, за което винаги си копняла. Искам да заминеш преди да се върна. Така ще бъде по-добре.

Филип

Кристина се взря невярващо в бележката и бавно поклати глава. Не, това не беше вярно. Беше някаква жестока шега. Но защо изведнъж така ѝ прималя? В очите ѝ се появиха сълзи, ала тя не ги усети. Усещаше само някаква грамадна буца, заседнала в гърлото ѝ, и стягане в гърдите. Ръцете ѝ, студени и влажни, смачкаха парчето хартия и го стиснаха здраво.

– Божичко, защо, защо ми причинява това? – прошепна дрезгаво.

Сълзите безпрепятствено се стичаха по бузите ѝ, а ноктите ѝ се забиваха дълбоко в дланта, стиснала парчето хартия, което бе разбило живота ѝ. Но тя не усещаше нищо друго, освен отчаяние и болка.

Рашид пристъпи към нея и нежно постави ръка на рамото ѝ.

– Кристина, трябва вече да тръгваме.

– Какво?

Кристина го погледна така, сякаш изобщо не го познаваше. Постепенно разумът и се възвърна и в гърдите ѝ се надигна прилив на гняв към Филип. Как можеше да я захвърля така нехайно, сякаш бе непотребна вещ?

– Не! – каза тя с треперещ глас. – Няма да тръгна. Няма да му позволя да ме изхвърли като мръсен парцал. Ще остана тук и ще разговарям с него. Нека сам ми каже, че иска да си отида. Няма да го улеснявам.

Рашид я погледна изненадано.

– Но аз мислех, че искаш да се върнеш при брат си. Ти самата ми каза, че нещата между теб и Абу не вървят добре.

– Но това беше отдавна. После всичко се промени. Рашид, аз го обичам.

– И не си му го казала?

– Не – прошепна Кристина. – Как бих могла да му го кажа, когато не знаех какво чувства той. Е, сега поне знам.

– Съжалявам, Кристина, но не можеш да останеш тук. Той ми нареди да те отведа преди да се е върнал.

– Не ме интересува. Нека да ми каже в лицето, че не ме иска.

Рашид изглеждаше отчаян.

– Кристина, трябва да тръгваме! Не исках да ти го казвам, но ти ме принуждаваш. Абу вече не те желае. Той иска да се освободи от теб, за да може да се ожени за Нура, когато се върне.

– Той ли ти каза това?

– Да – каза тихо Рашид, свел поглед.

– Кога?

– Тази сутрин, преди да тръгне. Но е говорил за това и преди. Винаги се е знаело, че един ден ще се ожени за Нура. Хайде, сега трябва да тръгваме. Ще ти помогна да си събереш нещата.

Нямаше защо да стои и да се мъчи повече. Кристина стана и разтвори завесите към спалнята. Искаше да хвърли последен поглед върху стаята, в която бе прекарала толкова прекрасни нощи. Защо трябваше да се чувства по този начин? Защо се бе влюбила във Филип? Ако бе продължила да го мрази, в този момент щеше да бъде щастлива. Вместо това изпитваше усещането, че животът ѝ е свършил.

После се сети, че не би могла да язди през пустинята с пола и блуза, затова извади от сандъка черната си кадифена роба и куфията и бързо се преоблече.

Не искаше да вземе нищо друго, освен дрехите върху себе си. Дори и красивият, осеян с рубини гребен, който Филип ѝ бе подарил за Коледа. Тя го измъкна от косите си и го захвърли на леглото. Не желаше нищо, което да ѝ напомня за него. Но когато видя огледалото, което ѝ бе дал Рашид, Кристина се сети за Амин, взе го и излезе от спалнята.

– Кристина, трябва да съберем багажа ти – пресрещна я Рашид.

– Няма да взема нищо от Филип. Просто искам да се сбогувам с Амин и да ѝ дам това – каза тя, като посочи огледалото. – Не желая нищо, което би ми напомняло за това място. Но Амин ми беше добра приятелка и бих искала да ѝ подаря нещо за спомен. Разбираш, нали?

– Да.

Тя още веднъж огледа стаята, после забързано отиде до шатрата на Амин и я повика. След миг момичето се появи. Като я видя, Кристина не успя да се сдържи и отново се разплака.

– Какво има? – попита Амин разтревожено.

Кристина взе ръката ѝ и сложи огледалото в нея.

– Искам да ти дам това за спомен. Помни, че те обичам като сестра. Заминавам и дойдох да се сбогувам с теб.

– Къде отиваш? Ще се върнеш ли скоро? – попита Амин, макар вече да се досещаше, че никога повече няма да види своята приятелка.

– Връщам се при брат си и няма да дойда тук никога повече. Ще ми

липсваш, Амин. Ти беше истинска приятелка.

– Но защо, Кристина?

– Няма значение. Просто не мога да остана тук повече. Кажи на Саид и братята му, че съм заминала и им пожелай всичко добро от мое име. Целуни от мен малкия Саид и бебето. Ще се разплача неудържимо, ако ги целуна сама. – Тя се усмихна леко на Амин, после я прегърна. – Често ще си мисля за теб. Сбогом.

Просълзена, Кристина се спусна тичешком към каруците. Рашид вече беше приготвил конете. Той ѝ помогна да възседне Гарван, яхна собствения си жребец, след което двамата потеглиха надолу по склона. Някъде по средата на пътеката Кристина спря и се обърна назад към стана. През замъглени от сълзи очи тя видя Амин, която стоеше на върха на хълма и махаше с огледалото в ръка.

Кристина хвърли последен поглед назад, после заби пети в хълбоците на Гарван и препусна в самоубийствен галоп. Рашид викаше след нея, но тя не спря. Не ѝ бе останало нищо, заради което да живее, и искаше да умре. Да умре в планината на Филип. Така поне щеше да тежи на неговата съвест до края на дните му.

Но защо трябваше да му показва, че не може да живее без него? Филип не бе виновен за това, че желанието му към нея бе угаснало. А и тя още го обичаше. Надяваше се да бъде щастлив с Нура.

Кристина забави хода на Гарван. Щеше да измисли друг начин, за да свърши със себе си, без Филип да разбере. Тя си помисли за Маргиана, която се бе самоубила заради Язир. Сега наистина разбираше болката и страданието на отхвърлената жена.

Вече язدهа през пустинята. Горещината ставаше все по-непоносима, но тя не я забелязваше. Беше толкова нещастна, че не усещаше нищо. Не можеше да повярва, че всичко не е само един лош сън.

Падна нощта, после отмина и слънцето отново се показа, но Кристина не намираще покой.

Измъчвах я безброй въпроси, чиито отговори така и не успяваше да открие. Защо, защо Филип не я искаше вече? Тя си беше същата като преди четири месеца. Изглеждаше по същия начин, само чувствата ѝ се бяха променили. Защо той ѝ причиняваше такава болка?

Дали защото се беше предала? Дали я бе отхвърлил, защото вече нямаше предизвикателство? Но това не беше честно, а и ако причината бе тази, Филип би я отпратил още преди месец.

Ами този последен месец, изпълнен с толкова споделено щастие, с толкова прелестни мигове? Това бяха най-прекрасните дни в целия ѝ

живот, а и Филип изглеждаше не по-малко щастлив от нея. Прекарваше с Кристина по-голямата част от времето си. Водеше я всеки ден на езда. Разказваше ѝ за миналото си, споделяше с нея най-съкровените си мисли, обграждаше я с внимание и нежност. Тогава защо сега съм тук, питаше се отчаяно тя. Защо Филип се промени? Защо? Защо?

Въпросите не ѝ даваха покой. Докато почиваха през най-горещите часове на деня, Кристина лежеше будна, разкъсвана от хиляди мисли, спомени, предположения. Приемаше хляба и водата, които ѝ даваше Рашид, но се хранеше автоматично, докато умът ѝ продължаваше да премисля всичко отново и отново, в отчаян опит да открие обяснение. После неизменно се спускаше здрач и те отново потегляха на път.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

По дяволите, денят пак ще бъде влажен, мислеше си раздражено Джон Уейкфийлд, докато седеше на бюрото си и преглеждаше сутрешната кореспонденция. Беше зима. Не бе толкова горещо, колкото през първите му месеци в тази проклета страна, но от седмица не беше вляло и дните бяха влажни и задушни. Климатът в Египет бе просто ужасен.

Слава богу, довечера поне щеше да види Карин Хендрикс. Чаровната, красива Карин. Добре, че миналата седмица се бе оставял Уилям Досуън да го замъкне на опера, иначе може би никога нямаше да срещне Карин.

Тръпка премина през тялото му, когато се сети за ада на първите си три месеца в Египет. Но от писмото от Криси насам всичко се бе променило.

Настойчиво чукане по вратата прекъсна блуждаещите му мисли.

– Кой е? – извика той.

Вратата се отвори и в задушната кутийка, която служеше за офис на Джон, влезе сержант Таунисън. Той беше едър мъж, около два пъти по-възрастен от Джон. Имаше къдрава червена коса и рунтави мустаци със същия ярък цвят.

– Навън има един арабин, който иска да ви види, лейтенант. Казва, че е за нещо важно – предаде сержантът.

– Та те всички казват така, сержант. Разбирам, че сме тук, за да поддържаме мира, но няма ли към кого друг да се обърнат с безкрайните си разправии?

– Трябва да има, сър. Тези проклети хора не разбират, че ние сме тук главно за да държим французите вън от страната им. Да кажа ли на този да влезе?

– Да, сержант. По дяволите, ще се радвам да напусна тази страна.

– Взехте ми го от устата, сър – каза сержант Таунисън и отиде да повика арабина.

Минута по-късно Джон чу, че вратата тихо се затиря и вдигна поглед. Това със сигурност беше най-високият арабин, когото бе виждал. Беше по-висок дори от него.

– Вие ли сте Джон Уейкфийлд? – попита младежът, като пристъпи надменно към бюрото.

– Лейтенант Уейкфийлд – поправи го Джон. – А мога ли да узная вашето име?

– Името ми няма значение. Дойдох за наградата, която сте обещали за връщането на сестра ви.

Ето пак, помисли си раздразнено Джон. Докога щяха да го тормозят тези алчни негодници? Отдавна бе престанал да брои хората, които пристигаха при него с лъжлива информация за Кристина, с надеждата да получат наградата. Беше организирил много щателни претърсвания из града и из пустинята, но всички те се оказаха безплодни.

А той още не се бе отказал от намерението си да намери Криси, въпреки писмото ѝ. Искаше му се да вярва, че тя е щастлива там, където е, но трябваше сам да се увери в това. Все пак, възможно бе да са я принудили да напише писмото. Копнееше да се добере до мъжа, който бе похитил Криси и който я държеше като наложница, вместо да я направи своя съпруга. Щеше да принуди този мерзавец да се ожени за нея!

– Не искате ли сестра ви да се върне?

– Съжалявам – каза Джон. – Замислих се. Знаете ли къде е сестра ми?

– Да.

– И можете да ме заведете при нея?

– Да.

Този човек беше различен. Не се колебаеше в отговорите си като останалите. В сърцето на Джон трепна искрица надежда.

– Как да съм сигурен, че ми говорите истината? Мамили са ме много пъти.

– Мога ли да ви попитам нещо?

– Разбира се.

– Как да съм сигурен, че ще ми дадете парите, след като ви заведе при сестра ви?

– Добър въпрос – каза мрачно Джон. После отключи долното чекмедже на бюрото си и извади оттам малка, но тежка кесия. – Приготвих тези пари веднага след като отвлякоха Кристина. Ако желаете, можете да ги преброите, но тук е цялата сума, която обещах, и ако казвате истината, тя е ваша. Парите нямат значение за мен. Просто искам Кристина да се върне. – Той замълча за момент, изучавайки младия мъж. – Кажете ми, откъде знаете къде е сестра ми?

– Тя живееше в моя стан.

Джон се изправи толкова бързо, че столът му падна зад него.

– Вие ли сте човекът, който я отвлече?

– Не – отговори просто младият мъж, без да трепне от яростния син пламък в погледа на англичанина.

Като видя, че не се налага да води битка, Джон се успокои.

– Колко е далеч вашия стан?

– Няма да се наложи да ходим до там.

– Добре, тогава...

– Сестра ви е отвън.

– Отвън!

– Пътувахме много дни. Тя спи на коня си. Можете да я видите през прозореца.

Джон се втурна към прозореца и огледа улицата. След миг се обърна към арабина. Загорялото му лице беше ядосано.

– Излъгахте ме! Вън няма никой, освен някакво арабско момче на кон. Какво целите с този номер?

– О, вие англичаните сте толкова тъпи. Нима очаквате сестра ви да носи дрехи, каквито е носила в Англия? Тя живееше при моите хора и е облечена като тях. Ако излезете, ще видите, че казвам истината – отговори арабинът, после се завъртя на пети и излезе от стаята.

Твърде просто е, за да бъде номер, помисли си Джон. От него се изискваше само да излезе навън и да се увери с очите си. Защо още стоеше тук? Той взе кесията с парите и последва арабина. Трябваше да е върно.

Улицата бе пуста и обляна в слънце. Джон се втурна към двата коня, вързани пред сградата и се спря до гарвановочерния арабски кон, върху който клюмаше дребна, потънала в прах фигура в черна роба. Трябваше само да махне черната куфия, която покриваше главата ѝ. Беше толкова просто.

Точно тогава конят помръдна и черната фигура започна бавно да се свлича от него. Джон се протегна и я хвана, преди да падне на земята. При движението куфията се смъкна назад и разкри мръсно, набраздено от сълзи лице, което въпреки това той не можеше да не разпознае.

– Криси! О, боже, Криси!

Кристина отвори за миг очи и прошепна името на Джон, после се сгуши в ръцете му и отпусна глава на рамото му.

– Както ви казах, яздохме без почивка два дни и две нощи. Всичко, от което се нуждае, е един хубав сън.

Джон се обърна към младия мъж, който бе върнал сестра му.

– Дълга ви извинение, задето се усъмних във вас. Вечно ще ви бъда признателен за това, което направихте. Вземете тези пари, те са

ваши.

– Повече от щастлив съм, че можах да ви направя тази услуга. Когато Кристина се събуди, кажете ѝ, че ѝ желая всичко хубаво.

Той взе юздите на черния жребец, качи се на собствения си кон и препусна надолу по улицата.

Джон сведе поглед към Кристина, която спеше спокойно в ръцете му, и благодари на бога за чудотворното ѝ завръщане. Молеше се само да успее да помогне на обичната си сестра да забрави час по-скоро онава, което бе изстрадала.

Той я внесе в сградата и седна на стола срещу бюрото на сержант Таунисън, без да я пуска от любящата си прегръдка.

– Лейтенант! Да не е припаднала на улицата? По-добре я оставете, сър. Прахта по робата ѝ ви цапа униформата.

– Спри да бърбориш, сержант. Не възнамерявам да правя нищо подобно. Но ще ти кажа какво да направиш ти. Първо, докарай каретата ми отпред. После можеш да уведомиш полковник Бигли, че дежурството ми за днес приключи.

– Отивате си? А ако полковникът попита защо?

– Кажй му, че съм намерил сестра си и съм я завел в квартирата си. Мислиш ли, че ще се справиш с това, сержант?

– Да, сър. Но нали не искате да кажете, че това момиче тук е сестра ви? – попита изумено сержантът, но веднага съжали за въпроса си, когато видя студения блясък в очите на лейтенант Уейкфийлд.

– Докарай веднага каретата ми, сержант! Това е заповед!

Приближаваше обяд, когато Джон стигна до дома си. Успя да отвори вратата на апартамента без да събуди Кристина, но когато се отправи към празната спалня, мисис Грийн – неговата икономка – го спря.

– За бога, какво правите у дома посред бял ден, Джон Уейкфийлд? И какво е това? – попита тя неодобрително.

– Това е сестра ми.

– Сестра ви? – Мисис Грийн беше потресена. – Искате да кажете, че това е момичето, което издирвахте под дърво и камък? Защо не казахте веднага? Не стойте там така, внесете сестра си в спалнята.

– Точно нагам се бях запътил, преди да ме спрете, мисис Грийн – каза Джон, влезе в стаята, в която държеше всички вещи на Кристина и нежно я положи на леглото.

– Наранена ли е? Как я открихте? Какво да сторя, за да ви помогна?

– Тя просто има нужда от сън, това е всичко – обясни Джон и погледна Кристина с любов. – Може би трябва да махнете робата ѝ, за да се чувства по-удобно. Но се опитайте да не я будите.

– Добре, щом не искате да се събуди, по-добре ми помогнете.

Джон забеляза смачканото парче хартия, което Кристина здраво стискаше в ръка. Той успя да разтвори пръстите ѝ и го хвърли на малката масичка до леглото. После с помощта на икономката свали робата и сандалите на сестра си. Кристина отвори веднъж очи, но веднага ги затвори отново и продължи да спи.

На излизане от стаята Джон тихо затвори вратата. Сетне отиде право при шкафа за напитки в гостната, наля си солидна чаша уиски и се отпусна на любимия си тапициран стол.

– Какво искате да направя с това, сър? Да я изхвърля ли? – попита мисис Грийн, като вдигна изпоцапаната роба на Кристина.

Джон вдигна очи към нея.

– Засега просто я оставете. Кристина ще реши.

Трябваше да върне Кристина в Англия колкото се може по-бързо. Египет им беше донесъл само страдания, но сега, когато Криси се бе върнала, отново щяха да бъдат щастливи.

Защо ли бе напуснала мъжа, когото твърдеше, че обича? Беше написала, че ще остане с него, докато той престане да я иска. Това ли се беше случило? Копелето я бе похитило, използвало и накрая я беше захвърлило, за да прибере парите от наградата. Криси бе казала, че го обича. Колко ли страдаше!

– Ще изляза за около час, мисис Грийн – каза той. – Сестра ми едва ли ще се събуди. А ако все пак се събуди, кажете ѝ, че трябва да отменя една среща, но скоро ще се върна. И ѝ дайте всичко, което поиска.

– Няма ли да обядвате?

– Ще ям, когато се върна – каза Джон и си взе ябълка от фруктиерата на масата. – Няма да се бавя.

Квартирата на майор Хендрикс не беше далече. Джон се надяваше да открие Карин в къщи, защото искаше лично да отмени вечерния си ангажимент.

Карин беше с година по-млада от него и бе на кратко гостуване при чичо си, майор Хендрикс. Живееше в Англия, а майка ѝ бе наполовина испанка. Но той не знаеше за нея нищо повече, освен че тя много го привличаше.

Карин изглеждаше като испанка с меката си черна коса и черни очи. Имаше крехка, но идеално заоблена фигура. Джон бе очаквал

вечерта с огромно нетърпение, но сега трябваше да отмени срещата. Надяваше се Карин да го разбере.

Той почука на вратата на скромния апартамент на майор Хендрикс. След миг тя се отвори и на прага се появи младо момиче, което приветливо му се усмихна. Джон беше шокиран, защото това момиче изглеждаше на шестнадесет или седемнадесет години и все пак...

– Карин?

Момичето се засмя на объркването му.

– Непрекъснато става така, лейтенант. Аз съм сестрата на Карин, Естел. Няма ли да влезете?

– Не знаех, че тя има сестра – каза той, като пристъпи във фойето. – Толкова си приличате.

– Знаем, като близначки. Но Карин е с пет години по-голяма от мен. Баща ми казва, че Карин и аз сме точни копия на майка ни, когато е била млада. Мама все още е красива жена и е много приятно да знаем как ще изглеждаме в бъдеще. – Тя се усмихна на Джон със сладка, извинителна усмивка. – Простете ми. Всички казват, че говоря прекалено много. Искате ли да видите Карин, лейтенант...

– Джон Уейкфийлд – отзова се той с кратък поклон. – Да, бих желал да говоря с нея, ако е възможно.

– Мисля, че може да се уреди. Тя почива в стаята си. Времето е толкова горещо. Жегата действа много уморително, а и ние все още не сме свикнали с нея. Значи вие сте Джон Уейкфийлд – каза Естел и го огледа от глава до пети. – Карин ми е говорила много за вас и виждам, че изобщо не е преувеличавала.

– Вие определено сте доста пряма, мис Естел.

– Смятам, че човек трябва да казва това, което мисли.

– Да, но това понякога може да му докара неприятности – каза Джон с усмивка.

– Знаем. Но аз обичам да шокирам хората. Въпреки че вас едва ли успях да ви шокирам. Трябва да сте свикнали на комплименти от страна на жените – продължи тя дяволито.

– Не съвсем. Свикнал съм да правя комплименти, не да ги получавам – засмя се той.

– Говорите като истински джентълмен. Но вие отново ми позволихте да се разприказвам. Ако почакате в гостната, ще отида да съобща на Карин, че сте тук.

– Благодаря. Приятно ми беше да се запозная с вас, мис Естел.

– Определено и аз мисля същото за запознанството си с вас,

лейтенант Уейкфийлд. Но ние отново ще се видим, сигурна съм – каза Естел и изчезна надолу по коридора.

След минута на прага се появи Карин.

– Мислех, че сестра ми се шегува, когато каза, че сте тук – възкликна тя. – Естел обича да прави такива номера. Но защо сте тук толкова рано, лейтенант Уейкфийлд?

– Карин, знам, че се виждаме едва за втори път, но бих ви помолил да ме наричате Джон – каза той, като вложи в молбата целия си момчешки чар.

– Добре, Джон – усмихна се Карин. – Какво те води насам?

– Не зная точно как да ти го кажа – отговори Джон и извърна поглед от питащите й очи. Отиде до отворения прозорец и се загледа навън, скръстил ръце на гърба си. – Ти си тук само от месец, Карин, но вероятно знаеш за изчезването на сестра ми.

– Да, чичо ми разказа, когато разбра, че съм се запознала с теб.

– Кристина беше отвлечена от стаята си още първата вечер от пребиваването ни в Кайро. Дватамата с нея бяхме много близки. Търсих я навсякъде и бях на границата на лудостта. Но днес, тази сутрин, тя се върна при мен.

– Джон! Това е прекрасно! Толкова се радвам за теб. Как е тя?

Той се обърна към нея и видя, че лицето й наистина е озарено от искрена радост.

– Тя е добре, но още не съм имал възможност да говоря с нея. Яздила е близо седмица и сега спи. Исках да го кажа първо на теб, за да разбереш защо не мога да те придружа в операта довечера. Трябва да съм до Криси, когато се събуди.

– Естествено, че разбирам, и ти благодаря, че дойде да ми обясниш. Мога ли да ти помогна с нещо?

– Много мило от твоя страна, че ми предлагаш помощта си, Карин. Може би ще е добре след ден-два да се обадиш на Кристина. Не зная дали ще й бъде лесно да свикне с мисълта, че отново си е у дома. Само се моля да успее да забрави ужасните си преживявания.

– Сигурна съм, че постепенно ще се оправи – отвърна Карин.

– Надявам се.

Кристина спеше вече дванадесет часа. Беше почти полунощ. Джон продължаваше да крачи неспокойно из гостната. Имаше да я пита за толкова много неща. Не искаше да се нахвърля върху нея в мига, в

който тя се събудеше, но трябваше да получи някои отговори. Дали Криси бе същата или тези няколко месеца я бяха променили?

Той отиде до вратата на спалнята и тихо я отвори. Но Криси още спеше, подпъхнала ръка под бузата си. Джон отиде на пръсти до леглото ѝ и за пореден път се взря в нея с тревожен, замислен поглед.

Не беше отслабнала и изглеждаше здрава, макар и мръсна. Носеше пола и блуза по обичая на хората от пустинята. Но те бяха направени от красиво зелено кадифе, украсено по ръбовете с пищна дантела. Изглеждаше като арабска принцеса.

В писмото си бе казала, че нищо не ѝ липсва. Онзи мъж очевидно се бе грижил добре за нея. И това само правеше нещата още по-странни. Джон не можеше да проумее как мъж, който е имал сестра му, би могъл да я пусне да си отиде. Красотата на Кристина беше толкова необикновена. В нея имаше нещо изумително, но и неопикуемо – нещо, което я отличаваше от всички други жени, които можеха да се нарекат красавици.

Внезапно тя отвори очи и премигна няколко пъти. Явно се чудеше къде се намира.

– Всичко е наред, Криси – каза Джон и приседна на леглото. – Вече си у дома.

Кристина го погледна с насълзени очи и в следващия миг се пристигна към него с все сила.

– Джон! О, Джон, прегърни ме. Каж ми, че всичко е било само сън, че никога не се е случвало – проплака тя.

– Съжалявам, Криси, но не мога да ти кажа подобно нещо. Иск ми се да бих могъл – каза той, като я прегърна силно. – Но всичко ще бъде наред, ще видиш.

Не каза нищо повече. Остави я да се наплаче. Когато Кристина се успокои, Джон я пусна и отметна кичурите, полепнали по мокрите ѝ бузи.

– По-добре ли се чувстваш?

– Не съвсем. – Тя се усмихна.

– Предлагам да си измиеш лицето, докато ти донеса нещо за ядене. После можем да поговорим.

– Единственото ми желание в момента е да кисна с часове в гореща вана. През последните няколко месеца съм се къпала само със студена вода.

– Ваната ще трябва да почака. Първо трябва да си поговорим.

– О, Джон, не искам да говоря за това. Искам просто да забравя.

– Разбирам те, Криси. Но има неща, които трябва да узная. Ще бъде по-добре, ако поговорим сега. Така и ти, и аз ще ги забравим час по-скоро.

– Добре, предполагам, че си прав. – Кристина стана от леглото и огледа стаята. – Дай ми една минута, за да... – Тя рязко спря, когато вадя смачканото парче хартия, което Джон беше хвърлил на масата. – Как се е озовало това тук? – В гласа ѝ се долавяше нотка на гняв.

– Какво ти става, Криси? Измъкнах го от ръката ти преди да те сложа в леглото.

– Но аз си мислех, че съм го изхвърлила... – Кристина се обърна към него, смръщила вежди. – Прочете ли го?

– Не. Защо тази хартийка те разстройва толкова?

– Тази хартийка, може да се каже, е моята заповед за уволнение – каза тя нехайно. Но очите ѝ бяха станали тъмносини. – Все едно, това е без значение. Какво стана с храната?

След вечеря Джон наля две чаши шери и занесе едната на Кристина в трапезарията. После седна срещу нея, простря крака под масата и заизучава лицето ѝ.

– Още ли го обичаш? – попита той.

– Не, сега го мразя! – отвърна тя, вперила поглед в чашата си.

– Но само преди месец...

Кристина рязко вдигна глава. Очите ѝ святкаха заплашително.

– Това беше преди да открия какъв жесток и себичен човек е той.

– Затова ли го напусна?

– Да съм го напуснала? Той ме отпрати! Остави ми тази бележка, в която казва, че вече не ме желае и че иска да съм си отишла, преди да се върнал. Дори не можа да ми го каже лично.

– Затова ли го мразиш сега? Защото те е отпратил?

– Да! Той не се интересуваше от мен и от чувствата ми. Мислех, че го обичам и се надявах и той да ме заобича. Но сега знам каква глупачка съм била. На него дори не му пука, че може би нося неговото дете!

– О, боже, Криси, значи те е изнасилвил!

– Изнасилвил? Не, всъщност никога не ме е изнасилвал. Сигурна бях, че съм изяснила това в писмото, което ти изпратих, Джон. Мислех, че ще разбереш. Аз му се отдадох по своя воля. Затова те молех да ми простиш.

– Предполагам, че не съм бил способен да го възприема. Не исках да повярвам. Но, Криси, ако не те е изнасилвил... Сигурно нямаш предвид, че си се предала още в началото?

– Борих се с него! – извика тя възмутено. – Борих се с него с все сила.

– Значи те е изнасилил?

Кристина засрамено наведе глава.

– Не, Джон, не му се наложи да ме изнасилва. Беше внимателен и всеки път търпеливо съживяваше тялото ми. Моля те да разбереш това, Джон – мразех го, но в същото време го желаех. Той разпалваше в мен огньовете, за чието съществуване не съм и подозирала. Той ме направи жена.

Тя отново започна да плаче. Джон се засрами от себе си. Нямахме никакво право да я осъжда заради чувствата, които е изпитвала. Но защо Криси защитаваше това копеле?

Той се наведе през масата и я погали по бузата.

– Всичко е наред. Вината не е твоя. Все едно, че си била изнасилена.

– Борих се и с него, и с желанието си, но всеки път беше едно и също. Опитах се да избягам, но той ме заплаши, че ако го направя пак, ще ме намери и ще ме набие. Отначало изпитвах смъртен страх от него, но с течение на времето това чувство постепенно се изпари. Веднъж дори му нанесох тежка рана, но той и тогава не ми стори нищо. После бях отвлечена от друго племе и той едва не умря, за да ме спаси и да ме върне обратно. Тогава разбрах, че съм влюбена в него. От този момент нататък престанах да се боря с него, Джон. Не можех да се боря с мъжа, когото обичах. Съжалявам, ако не си способен да ми простиш.

– Прощавам ти, Криси. В любовта няма правила. Но ти каза, че сега го мразиш. Защо продължаваш да го защитаваш?

– Не го защитавам!

– Тогава ми кажи името му, за да мога да го открия. Този човек заслужава да си плати за злините, които ти е сторил.

– Хората му го наричаха Абу.

– А фамилното му име?

– О, Джон, няма значение. Не искам да се разправяш с него.

– По дяволите, Криси! – извика Джон и удари с юмрук по масата. – Той се е възползвал от теб като от вещ. На всичко отгоре има наглостта да те върне при мен заради наградата!

– Наградата?

– Да. Мъжът, който те доведе тук, попита за парите и аз му ги дадох.

Кристина се облегна назад на стола си с лека усмивка.

– Трябваше да се досетя, че Рашид ще поиска наградата. Когато някъде има пари, той не пропуска да ги вземе. Може би Абу никога няма да научи, че Рашид е получил наградата. Не, Джон, Фи... Абу не ме върна заради това. Той е господар на племето си и няма нужда от пари. Веднъж дори отхвърли цяла кесия, пълна със скъпоценни камъни.

Веждите на Джон се извиха въпросително.

– Май се канеше да го наречеш по друг начин?

– Е, той има и друго име, но това не е важно. – Тя стана и допи остатъка от шерито си. – Хайде вече да забравим за това, Джон. Искам да го прогоня от съзнанието си завинаги.

– Можеш ли да направиш това, Криси? – Той я погледна скептично. – Още го обичаш, нали?

– Не! – извика Кристина, но после прехапа устни и очите ѝ отново се наляха със сълзи. – О, господи, да! Нищо не мога да направя. Защо трябваше да постъпи с мен така, Джон? Толкова го обичам, че искам да умра!

Усетил болката ѝ, Джон я притисна в обятията си. Не можеше да понесе да гледа как сестра му страда, как си къса сърцето заради мъж, който не заслужаваше любовта ѝ.

– Може би ще отнеме известно време, но ти *ще* го забравиш, Криси. Ще откриеш нова любов – някой, готов да ти осигури живота, който заслужаваш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Изминаха два месеца, откакто Филип я бе отпратил. Месеци, в които Кристина отчаяно се опитваше да го прогони от съзнанието си. Напразно. Мислеше за него непрекъснато. Всеки ден се молеше той да промени намеренията си и да дойде да я вземе. Но Филип не идваше. Кристина загуби съня си. Лежеше будна по цяла нощ и мечтаеше за нежните му ласки, копнееше за страстните му целувки, жадуваше да усети тежестта му върху себе си. Без него леглото ѝ се струваше празно.

Откакто се бе върнала, Кристина се виждаше единствено с Карин. Хареса я веднага, още когато Джон за пръв път я доведе в малката им квартира. Карин не ѝ досаждаше с неудобни въпроси и Кристина бързо се сприятели с нея. Знаеше, че Карин е влюбена в брат ѝ и се радваше, защото Джон също бе влюбен в нея. Двете прекарваха много време заедно и накрая Кристина ѝ призна всичко – всичко, освен истинското име на Филип.

Криеше от Джон, че е нещастна, но когато останеше сама в стаята си, тя се потапяше в спомени и плачеше неудържимо. Не излизаше, нито пък приемаше посетители. Извиняваше се с това, че не се чувства добре, което беше самата истина. В града бе много по-горещо, отколкото в планината. Лепкавата влага и лошата вентилация в малкия апартамент я задушаваха. Често ѝ се виеше свят и ѝ се гадеше.

Но Кристина съзнаваше, че трябва да продължи да живее, затова най-накрая отстъпи пред молбите на Джон и се съгласи да приеме на чай съпругите на офицерите.

В началото всичко потръгна нормално. Побъбриха учтиво за времето, за операта и за проблемите с прислугата. После обаче петте жени на средна възраст се впуснаха в клюки за хора, които Кристина нито познаеше, нито искаше да познава. Тя ги остави да говорят и се замисли за Филип, но вниманието ѝ се върна към тях, когато чу да споменават името ѝ.

– Казах, мис Уейкфийлд, че мъжът ми беше един от хората, които помагаша да ви търсят – каза едната.

Беше дребна и набита жена.

– Моят Джеймс също – обади се друга.

– Всички толкова се разтревожихме, когато не можаха да ви намерят. Оттогава мина ужасно много време. Мислехме, че сте умряла –

добави трета и изискано отхапа парче кекс.

– А после вие се появихте съвсем невредима и без да сте наранена. Беше истинско чудо.

– Кажете ни, мис Уейкфийлд, как успяхте да избягате? – попита многозначително набитата жена.

Кристина стана и отиде до камината. Тези жени бяха дошли просто за да я разпитват. Искаха да измъкнат от нея пикантна информация, за да я разнесат из целия град.

– Ако нямате нищо против, не бих желала да разисквам това – каза спокойно тя, като се обърна отново към тях.

– Но, скъпа, всички ние сме твои приятелки. Можеш да ни кажеш.

– Ако бях на ваше място, бих се самоубила – отбеляза с погнуса една от дамите.

– Аз също – каза друга.

– Явно оценявате живота си твърде евтино. Аз обаче предпочитам да продължа да живея – отбеляза студено Кристина. – Казвате, че сте ми приятелки, но не сте нищо друго освен клюкарки. Нямам намерение да ви казвам каквото и да било. Искам всички да напуснете тази къща. Веднага!

– Добре! Да послушаме госпожица Надменност. Ние дойдохме да ти предложим съчувствието си, а ти се държиш така, сякаш се гордееш с това, което ти се е случило, с това, че си била долна арабска наложница. Е, ти не си нищо друго, освен...

– Вън! Всички! – изкрещя Кристина.

– Отиваме си! Но нека ти кажа нещо, мис Уейкфийлд. Ти си употребена стока! Никой почтен мъж няма да поиска да се ожени за теб, след като си лягала с арабин. Помни ми думата!

Когато Джон се прибра, Кристина не му каза за инцидента. Но той вече знаеше.

– Разплакали са те, нали, Криси? – прошепна той нежно и взе лицето ѝ в ръце. – Не си го слагай на сърце. Те са просто едни завистливи свраки.

– Но това, което казаха, е вярно, Джон. Никой почтен мъж няма да се ожени за мен. Аз съм омърсена!

– Това са глупости. Да не съм чул повече такива приказки от устата ти – скара ѝ се Джон. – Подценяваш красотата си, Криси. Всеки мъж би дал дясната си ръка, за да се ожени за теб. Нима Уилям Доусън не настоява вече за около двадесети път да се срещне с теб? Ако просто започнеш да излизаш и да живееш отново, ще видиш, че ще бъдеш засипана

от предложения! Защо не дойдеш на опера с мен и Карин довечера?

– Не искам да преча на вечерта ти с Карин. – Кристина въздъхна дълбоко. – Ще почета някоя книга и вероятно ще си легна рано.

– Криси, вече не издържам да те гледам как съсипваш живота си – избухна той. – Всяка вечер се прибирам и те намирам със зачервени очи, точно както сега. Опитваш се да го скриеш, но аз знам, че още плачеш за този мъж. Той не заслужава сълзите ти! Господи, ако можех да се добера до него, щях да го убия!

– Не говори така, Джон! – извика тя, като сграбчи ръцете му и ги стисна с необикновена сила. – Никога повече не казвай това! Да, той ме накара да страдам, но проблемът си е изцяло мой. Не мога да обвинявам само него, защото той така и не узна, че го обичам. Мислел е, че ми дава това, което искам – свобода. Закълни ми се, че никога няма да му навредиш!

– Успокой се, Криси – каза Джон, стреснат от избухването ѝ. – Най-вероятно никога няма да попадна на този човек.

Тонът на Кристина беше настоятелен. В очите ѝ се появиха сълзи.

– Но някой ден може да го срещнеш. Трябва да имам думата ти, че няма да му навредиш!

Джон се поколеба, вперил поглед в умолителното изражение на сестра си. Така или иначе никога нямаше да срещне този Абу – значи спокойно можеше да даде дума на Криси, щом това щеше да я направи щастлива. Тогава му хрумна една идея.

– Ще ти дам дума, но при едно условие – че ще престанеш да се измъчваш заради този мъж. Излизай и се срещай с нови хора. Можеш да започнеш още тази вечер, като дойдеш с мен на опера!

Внезапно спокойствие се разля по лицето на Кристина. Тя си отдъхна и пусна ръката му.

– Добре, Джон, щом това ще гарантира думата ти. Но все пак мисля, че ще ти е по-забавно, ако ме няма.

– Остави ме сам да преценя това. – Джон погледна часовника на камината. – Имаш по-малко от час, за да се приготвиш. – Той се ухили, като видя ужаса ѝ. Един час, за да се приготви за първото си излизане от шест месеца насам! – Ще накарам мисис Грийн да стопли вода за ваната ти.

Кристина се втурна в спалнята и извади една от лондонските си рокли. Беше от тъмnozлатист сатен, а ръбовете на полата и бюстието бяха обточени с блестяща златна лента. От кутията с бижута избра сапфири, които подхождаха на очите ѝ. Боеше се да се покаже в обществото

толкова скоро. За сметка на това мисис Грийн бе много щастлива, че Кристина най-после ще види операта и нейното жизнерадостно бърборене постепенно заличи страховете ѝ.

След по-малко от час вече бяха на път към дома на майор Хендрикс. Щом стигнаха, Джон остави Кристина в каретата, изкачи стъпалата на белосаната къща и почука силно на вратата.

След миг Карин се появи, хвана Джон под ръка и двамата тръгнаха към каретата. Беше облечена в рокля от тъмночервено кадифе – цвят, който много подхождаше на копринената ѝ черна коса, вдигната на кок.

Кристина трепна, когато видя големия испански гребен на Карин, украсен с рубини. Спомни си как Филип ѝ бе подарил същия гребен и леката усмивка, с която беше обяснил: „Купен е честно, сладка моя. Накарах Саид да продаде един от конете миналия месец и да донесе най-красивия гребен, който може да намери“. Сега ѝ се искаше да бе задържала подаръка, вместо безразсъдно да зарязва всичко, което би ѝ напомняло за Филип. Така или иначе никога нямаше да го забрави, а някои от нещата, които бе оставила в шатрата, ѝ бяха скъп спомен. Е, поне още имаше онази ужасна бележка и арабските дрехи, с които бе облечена в деня, в който...

– Кристина, изглеждаш така, сякаш си на хиляди мили от тук. Добре ли си? – Беше гласът на Карин.

– Съжалявам, просто се бях замислила – отговори Кристина.

– Толкова се радвам, че се съгласи да дойдеш с нас. Сигурна съм, че операта ще ти хареса.

Скоро пристигнаха и Джон въведе дамите в сградата на операта. Много от мъжете и жените, изпълнили фойето, тутакси се обърнаха към тях, за да огледат Кристина с нескрито любопитство, след което зашепнаха на придружителите си. Жените ѝ хвърляха презрителни погледи и се извърщаха. Но мъжете се хилеха похотливо и я разсъбличаха с поглед. Неколцина младежи, които очевидно познаваха Джон и Карин, се осмелиха да ги приближат, за да се запознаят с Кристина. Обсипаха я с щедри комплименти, но очите им дръзко опипваха тялото ѝ и тя, раздразнена, отговаряше язвително на любезностите им.

– Мис Уейкфийлд!

Кристина рязко се обърна и видя Уилям Доусън, който вървеше към нея с широка усмивка. Беше съвсем същият, какъвто го помнеше – загорял и атлетичен. Спомни си интересните му разкази и истории и съжали, че досега не бе откликнала на многобройните му покани за среща.

– Толкова време мина – възкликна той, взе ръката ѝ и я доближи до

ушните си, – а вие сте все така красива. Надявам се, че сте се възстановила напълно от болестта си?

– Да. Аз бях... Склонила ме да се върна отново към нормалния живот – каза тя. – Радвам се, че ви виждам пак, мистър Доусън.

– Уилям – поправи я той. – Ние сме толкова стари приятели, Кристина! Подобна официалност ме обижда. Имаш ли придружител?

– Дойдох с Джон и Карин.

– Не те ли е срам, Джон? Да обсебиш двете най-красиви жени в Кайро!

– Хм, предполагам, че когато става въпрос за тези двете, съм склонен към известна себичност – засмя се Джон.

Меките сиви очи на Уилям Доусън се спряха на Кристина. Ръката ѝ все още беше в дланите му.

– Ще ме направиш най-щастливия мъж в Кайро, ако ми позволиш да седна до теб по време на представлението и да те придружа до къщи след това. С разрешението на брат ти, естествено.

– Ами, аз... – Кристина се обърна за помощ към Джон, но той ѝ хвърли предупредителен поглед, за да ѝ напомни за обещанието, което бе дала. Тя леко се усмихна. – С радост ще приема предложението ти, Уилям. Е, вече си имам собствен придружител, нали, Карин?

Карин ѝ кимна одобрително.

– Да, при това очарователен.

Тя знаеше, че приятелката ѝ не е готова за това. Беше повече от очевидно, че Кристина продължава да страда. Карин нямаше представа как Джон е успял да я придума да дойде тази вечер. Радваше се, че Кристина е решила да се среща с хора, но не бе сигурна доколко ще може да издържи на компанията на кавалер, явно възнамеряващ да я ухажда.

На връщане към къщи Кристина разсеяно слушаше разказа на Уилям за някакво приключение в дивия Тексас. От операта не си спомняше нищо, освен костюми в ярки цветове и силна музика, защото при всеки поглед към гребена в косите на Карин мислите ѝ се разпиляваха. Нима не можеше да забрави Филип поне за малко?

– Пристигнахме, Кристина.

Радваше се, че бе позволила на Уилям да я придружи до дома. Джон и Карин несъмнено искаха да останат поне за известно време насамоте. Щеше само да им пречи, ако бе отклонила предложението му.

– Ще влезеш ли за чаша шери, Уилям? – попита тя.

Нямаше желание да го кани, но от друга страна се чувстваше виновна за това, че толкова пъти бе отказвала да го приеме.

– Точно на такава покана се надявах.

Кристина отиде право при шкафа с напитките, но Уилям се приближи зад нея и протегна ръце през гърба ѝ. Наля две чаши с шери, после отстъпи назад и ѝ подаде едната.

– Искам да вдигна тост за този момент. Толкова съм мечтал за него – промълви той. Погледът му погали гърдите ѝ, едва прикрити от деколетето на роклята.

– Не мисля, че си заслужава тоста, Уилям – каза нервно тя.

После се отдръпна и седна на любимия стол на Джон, сякаш това щеше да ѝ осигури някаква закрила. Внезапно се сети, че мисис Грийн беше на гости у приятелки и вероятно щеше да пренощува там.

– Грешеш, Кристина – каза Уилям, като пое ръката ѝ я изправи. – Това ще бъде паметна вечер и за двама ни.

Внезапно той я придърпа в обятията си. Устните му намериха нейните и жадно се впиха в тях. Вълна от гняв и отвращение се надигна у Кристина. Тя успя да извърне глава, за да прекъсне целувката му, но ръцете му продължаваха да притискат тялото ѝ към неговото.

– Уилям, моля те, пусни ме. – Опитваше се да говори спокойно, но знаеше, че е сама с него и усещаше как я обзема растяща паника.

– Какво става, Кристина? – Той я отдалечи от себе си и сивите му очи дръзко се плъзнаха тялото ѝ. – Пред мен няма защо да се правиш на срамежлива девица.

– Твърде сте самонадеян, Уилям Доусън – отвърна Кристина хладно и се измъкна от хватката му. – Нямате право да си позволявате такива волности с мен.

– Все още не съм си позволил волностите, които възнамерявам да си позволя.

Той отново протегна ръце към нея, но Кристина избяга зад големия стол.

– Трябва да ви помоля да напуснете дома ми – каза тя рязко.

– Защо се държиш така, кукличке? Аз ще се грижа добре за теб. Не съм богат човек, но със сигурност мога да си позволя любовница. А ако си добро момиче, след време мога дори да се ожена за теб.

– Вие сте луд!

Уилям Доусън се засмя, отмести стола и тръгна към нея с протегнати ръце. Кристина се обърна, за да побегне, но беше твърде късно. Той я

сграбчи през кръста, притисна я отново към себе си, въпреки яростната ѝ съпротива, и заопипва гърдите и корема ѝ. Отблъскващият му смях кънтеше в ушите ѝ.

– Харесва ли ти да съм груб? Така ли си свикнала, кукличке? Един мъж в повече едва ли ще е от значение за теб след всички онези смрадливи пустинни разбойници, за които си разтваряла краката си. Каж ми, колко бяха? И кой ти направи копелето, което носиш? Сигурен съм, че малкото човече няма да има нищо против, ако опитам от прелестите на майка му.

При последните му думи Кристина застина напълно неподвижна. Престана дори да диша. Само думите продължаваха да ехтят в главата ѝ. *Копелето, което носиш... Копелето.* Бебе!

– Значи най-после се вразуми. Ще видиш, че ще ти хареса да бъдеш с истински мъж след всичката онази измет, с която си свикнала.

Внезапно Кристина започна да се смее. Господи, колко отдавна не беше чувала звука на собствения си смях! Стреснат, Уилям я хвана за раменете, завъртя я с лице към себе си грубо я разтърси.

– Кое е толкова смешно, по дяволите? – попита той. Но тя се смееше истерично и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Точно тогава отвън изтрополи карета. Джон се прибираще в къщи.

– Кучка! – прошепна свирепо Уилям и я отблъсна от себе си.

– Да – отвърна Кристина весело. – Със сигурност мога да бъда кучка, когато се налага.

– Още не съм свършил с теб. Скоро ще ми се удаде нова възможност – каза той хладно.

– О, съмнявам се, Уилям.

Джон влезе в стаята и изненадано погледна първо към развеселеното лице на сестра си, после към намръщеното изражение на госта ѝ. Какво ли се е случило, запита се той, но реши да не любопитства.

– Виждам, че още си тук, Уилям. Е, добре, още е рано. Ще пийнем ли по чашка?

– Ами, аз...

– О, давай, Уилям – намеси се усмихнато Кристина – аз и без това се оттеглям. Беше една необикновена вечер. Не съвсем приятна, но много поучителна. Лека нощ, Джон.

Тя се прибра в спалнята си, затвори вратата и се облегна на нея. До слуха ѝ достигнаха гласовете на двамата мъже в гостната.

– Какво искаше да каже тя с тази последна забележка? – попита Джон.

– Нямам представа.

Кристина се отдели от вратата и се завъртя, после отново и отново, както обичаше да прави като майка. Полата ѝ се бе издула като балон, фибите падаха от косата ѝ, но тя продължаваше да се върти все по-бързо и по-бързо.

Накрая стигна до леглото и се просна по гръб на него, като се смееше с искрено удоволствие. Ръцете ѝ бавно опипаха корема ѝ, за да потърсят доказателство за думите на Уилям.

Бе съвсем лекичко издут, а това изобщо не беше доказателство. Може би Уилям просто бе предположил, че е бременна, защото знаеше че бе живяла с мъж четири месеца?

Кристина скочи от леглото и бързо запали лампата. Изтича до прозореца, който гледаше към улицата и бързо дръпна пердетата. Сетне свали роклята и долната си риза и застана съвсем гола пред голямото огледало.

Започна внимателно да изучава тялото си, но не откри промяна. Обърна се в профил, пое дълбоко дъх и прибра корема си колкото можеше по-навътре. Но леката издутината остана. Ето го доказателството! И все пак, възможно бе просто да е напълняла. В края на краищата, през последния месец апетитът ѝ доста се бе подобрил. Хм, трябваше да се замисли за фигурата си.

Тя изгаси светлината и си легна, като метна върху голото си тяло само една тънка завивка. Каква ирония! Сега никой не ѝ забраняваше да носи нощница, но Кристина продължаваше да спи гола – навик от прекрасните нощи, прекарани с Филип, от който тя просто не желаше да се откаже.

Мислите ѝ се върнаха към думите на Уилям Доусън и към разкритията, които бе направила пред огледалото. Но ако наистина носеше дете, трябваше да има и други симптоми. Изведнъж Кристина рязко се надигна Ами да! Всички симптоми бяха налице, но тя им бе намирала всевъзможни извинения Виенето на свят. Гаденето, за което бе обвинила мръсната вода. Липсата на менструация, която си обясняваше с разбитите си нерви – защото това ѝ се бе случвало и преди, след смъртта на родителите ѝ.

Беше търсила извинения от страх дори да си помисли, че е бременна. Но сега бе преизпълнена с радост. Вече имаше причина да живее. Щеше да има бебе – бебе, което завинаги да ѝ напомня за Филип. Никой не можеше да ѝ отнеме това щастие.

Но в кой месец беше бременна? Цикълът ѝ закъсняваше вече за

трети път – значи ѝ оставаха само шест месеца. Шест красиви, изпълнени с радост месеци, докато роди сина на Филип. Беше уверена, че ще има момче и че то ще изглежда точно като баща си. С тази щастлива мисъл Кристина се отпусна на възглавницата и затвори очи. Заспа усмихнатата, обгърнала нежно с ръце корема, в който растеше детето на Филип.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

– Джон, мога ли да поговоря с теб, преди да излезеш? – попита Кристина, която седеше на масата в трапезарията и пиеше вече трета чаша чай.

– Не можем ли да отложим разговора за по-късно, Криси? Трябва да занеса на полковника тези писма рано, преди да е започнало събранието в щаба.

– Не, Джон, въпросът не търпи отлагане. Исках да говоря с теб още снощи, но ти се прибра много късно.

– Добре – въздъхна Джон, седна срещу нея и си наля чаша горещ чай. – Какъв е този толкова важен въпрос?

– Вчера следобед ходих на пазара. Там научих, че има някакъв кораб, който тръгва за Англия след четири дни. Възнамерявам да отплавам с него.

– Но защо, Криси? Разбирам, че искаш да си заминеш от тази страна колкото може по-скоро. Но защо не издържиш още пет месеца, за да се върнем заедно?

– Не мога да чакам.

– Естествено, че можеш. Няма причина да тръгваш сега. От месец насам изглеждаш истински щастлива – никакви сълзи, никакви тъжни физиономии. Откакто започна да излизаш, ти напълно се промени. Обичаш да ходиш на пазар, срещаш се с нови хора, забавляваш се. Защо да не можеш да останеш с мен още само пет месеца?

– Причината, поради която трябва да тръгна сега, е достатъчно сериозна. Ако остана тук още пет месеца, после ще трябва да остана поне още толкова. Не мога да карам моето... – Тя замлъкна. – ... моето бебе да пътува по море веднага след раждането му, нали?

Джон трепна, сякаш го бе зашлевила. Кристина извърна поглед от слисаното му изражение. Беше леко смутена, но същевременно изпитваше облекчение, задето най-после бе споделила тайната си с него.

– Бебе – промълви той и поклати глава. – Ще имаш бебе.

– Да, Джон, след пет месеца – каза гордо тя.

– Защо не ми каза досега?

– Самата аз не знаех до миналия месец, а дори тогава имах още съмнения.

– Как би могла да не разбереш такова нещо? – възкликна Джон.

– Спомни си колко бях разстроена, Джон. Бях прекалено отдадена на страданията на духа си, за да знам какво се случва с тялото ми.

– Заради бебето ли си толкова щастлива през последния месец?

– О, да! То ми дава основания отново да живея!

– Значи възнамеряваш да го задържиш и да го отгледаш сама?

– Разбира са! Как изобщо можеш да ми задаваш подобен въпрос? Това бебе е мое. То е заченато в любов. Никога няма да се откажа от него!

В зениците на Джон трепна гневен пламък.

– Всичко пак се свежда до онзи мъж! Искаш това дете, защото то е негово дете. Нима ще си тръгнеш, без да му кажеш за бебето? Може би сега той ще се ожени за теб.

– Ако смятах, че ще се ожени за мен, веднага бих отишла при него. Но няма никакъв шанс. Абу вече трябва да се е оженил за Нура. Той не иска това дете, но аз го искам. И искам да родя у дома, в Англия. Затова трябва да отплавам час по-скоро.

– А мислила ли си какво ще кажат хората? Ти не си омъжена, Кристи. За тях детето ти ще бъде копеле.

– Знам. Много мислих затова, но нищо не може да се направи. Поне ще бъде богато копеле – каза тя. – Но ако клюките те тревожат, няма да остана у дома. Винаги мога да живея някъде другаде с бебето си.

– Криси, нямах това предвид. Знаеш, че ще бъда до теб, каквото и да решиш. Единственото, което ме вълнува, са твоите чувства. Не помниш ли колко се разстрои от отвратителните подмятания на офицерските съпруги?

– Но тогава се чувствах нежелана и нещастна. Затова се почувствах още по-зле, когато ми заявиха, че оттук насетне никой мъж няма да ме поиска. Но сега съм щастлива. Вече не мога да бъда наранена от приказките на хората. Все ми е едно дали някога ще се ожени. Искам само своето бебе и спомените си.

– А аз искам само ти да си щастлива – каза Джон. Опитваше се да приеме факта, че Кристина ще става майка, без да е омъжена. Сестра му бе силна жена. Много му се искаше да вярва, че ще устои на негодите, които я очакваха. – Детето ти няма да има баща, но ще си има вуйчо. Ще ти помогна да го отгледаш, Криси.

– Благодаря ти, Джон! – извика Кристина, изтича при него и го прегърна. – Толкова си добър с мен и аз толкова те обичам!

– Хм, все пак не ми харесва идеята да отплавам съвсем сама.

– Ти винаги се тревожиш прекалено много. Убедена съм, че на

никого няма да му хрумне да ме притеснява в моето състояние. Както виждаш, бременността вече ми личи – каза тя, като се обърна в профил. – А докато стигна до Лондон, сигурно ще съм огромна като бик. Ще взема със себе си много платове и преди и ще прекарам цялото пътуване в каютата, правейки дрехи за бебето. А щом слеза в Лондон, ще си наема карета, която ще ме отведе право в Уейкфийлд. Ето, виждаш ли, че няма за какво да се безпокоиш?

– Добре, поне ми позволи да пиша на Хауърд Йейтс. Той може да те посрещне и да те придружи до къщи.

– Няма време за това, Джон. Единственият кораб, по който можеш да изпратиш писмото, е този, с които ще пътувам аз, така че Хауърд няма как да разбере, че пристигам, за да ме посрещне. Освен това той и Катрин сигурно ще настояват да остана при тях, а аз не искам. Искам да си отида у дома колкото може по-бързо. Искам да имам достатъчно време, за да превърна малката гостна до моята спалня в детска стая. Ще трябва да сменя тапетите, да сложа врата, която да свързва стаята ми с детската, да...

– Почакай малко, Криси – прекъсна я той. – Ами старата ни детска стая? Какво имаш против нея? Според мен си беше много хубава.

– Джон, знаеш ли колко е далеч тази детска стая от моята? Възнамерявам да се грижа за бебето си сама. Аз ще съм му и майка, и бавачка, и дойка. Нямам съпруг, на когото да отделям половината от времето си. Ще имам само моето бебе и цялото си време те посветя на него.

– Виждам, че си обмислила всичко – каза Джон, смаян от нейната целеустременост и решителност. – Добре, щом искаш бебето ти да е в съседната стая, нека бъде там. Но Джонси едва ли ще се зарадва на идеята да се грижиш за него съвсем сама.

– Джонси ще ме разбере, щом научи цялата история. А и аз все пак ще се нуждая от помощта ѝ – отвърна тя.

– Смяташ ли да разкажеш всичко и на Томи?

Кристина не беше и помисляла за Томи.

– Не, не всичко. Само това, което е нужно.

– Знаеш, че това ще го нарани. Томи искаше да се ожени за теб.

– Да, знам. Но аз никога не съм го обичала по този начин. Томи ще се оправи. Дори може вече да се е влюбил в друга.

Джон я погледна скептично. Беше се видял с Томи преди двамата с Криси да отпътуват за Лондон. Младежът му бе разкрил любовта си към Кристина. Беше казал, че никога не би могъл да бъде щастлив с друга жена.

– Надявам се сама съзнаваш, че говориш глупости, Криси. Томи те обича и мисля, че няма да сгреша, ако кажа, че той пак ще поиска да се ожени за теб, въпреки бебето.

– Но аз никога не съм изпитвала подобни чувства към Томи. Съмнявам се, че бих се омъжила за него, дори ако не бях срещнала Абу. Той е единственият мъж, когото съм обичала някога. Вярно е, че го загубих завинаги, но имам неговото дете и това е всичко, което е от значение за мен. Не искам да наранявам Томи, но не мога да се омъжа за него.

– Е, може би по-късно ще промениш решението си. Но аз вече ужасно закъснях, сестричке. Полковникът направо ще ме разкъса. Дано да приеме извинението ми и да ме освободи от дежурство след четири дни, за да те заведе до Александрия – каза Джон, като се изправи.

– Сигурна съм, че ще те освободи, Джон. А ако случайно откаже, просто ще поговоря с мисис Бигли.

– О, полковникът определено няма да остане възхити, ако вие двете се съюзите срещу него – засмя се той и нежно я целуна по бузата. – Довечера ще се опитам да прибера рано, за да можем да поговорим повече.

Веднага щом Джон тръгна, Кристина отиде в спалнята, за да прегледа гардероба си и да прецени какво ще ѝ бъде необходимо за пътуването. Дрехите ѝ щяха да се съберат в два сандъка, но трябваше да купи още един за дрешките, които възнамеряваше да направи за бебето.

Внезапно се сети, че само след няколко седмици всичките ѝ притегнати в кръста рокли ще бъдат напълно безполезни. Как бе могла да забрави нещо толкова важно! Значи се налагаше да купи много повече платове, за да ушие дрехи не само за бебето, а и за себе си. Щяха да и трябват и още два сандъка.

– Със сигурност ще имаш какво да правиш по време на това пътуване, Кристина – каза си на глас тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Кристина стоеше изправена до парапета на палубата. Топлият, свеж бриз галеше лицето ѝ и издуваше широката ѝ рокля. Тя сведе поглед към наедрелия си корем и се усмихна, когато усети лекичко ритане. През последния месец бебето бе започнало все по-настойчиво да я известява за своето съществуване и това я правеше неизказано щастлива.

Стоеше на палубата вече повече от час. Краката я боляха ужасно, но Кристина нямаше намерение да се връща в задушната каюта, не и когато пред нея беше английският бряг.

Улисана в работа, тя изобщо не бе усетила дългото и изнурително пътуване. Струваше ѝ се, че се е разделила с Джон едва вчера. Съвсем ясно си спомняше как го бе прегърнала просълзена на кея в Александрия и как Карин, която също беше дошла да я изпрати, ѝ бе дала наставления да се грижи добре за себе си и за бебето.

А ето че в това ясно, красиво утро, Кристина вече беше в Англия. Всички пътници се скупчиха около парапета, щастливи, че пътуването им най-сетне е приключило.

Тя погали корема си и каза тихо, така че да не я чуе никой друг:

– Скоро ще си бъдем у дома, Филип, съвсем скоро.

Веднага щом пристигна в Лондон, Кристина нае карета, която да я закара до Уейкфийлд. Заради състоянието ѝ кочияшът караше бавно, но това изобщо не ѝ правеше впечатление. Откакто бяха напуснали Лондон, за да се отправят към Холстед, тя бе съсредоточила цялото си внимание върху красивия английски пейзаж.

От толкова време не беше виждала тучни зелени ливади. Погледът ѝ жадно попиваше всичко – величествените гори и поляга, изпълнени с пъстри цветя; фермите, обградени от плодородни ниви и малките, сгущени между хълмовете селца. Това бе провинциална Англия. Колко я обичаше!

Късно на следващата вечер каретата най-сетне спря пред красивото имение Уейкфийлд. Запалените фенери гостоприемно осветяваха алеята, водеща към голямата двукрила порта. Кристина нетърпеливо отвори вратата на каретата. Не искаше да чака и секунда повече.

– Стойте там, мадам – извика кочияшът и скочи от високата седалка. Дойде до вратата и помогна на Кристина да слезе. – Трябва да

мислите за малкото.

– Съжалявам. Толкова време мина, откакто не съм била у дома! Освен това, напълно съм свикнала да слизам сама.

– Може би, но...

Голямата порта се разтвори и на прага пристъпи Дики Джонсън.

– Кой идва толкова късно през нощта? – попита той бдително. Кристина вдигна глава към светлината и Дики замига невярващо. – Вие ли сте, мис Кристина? Наистина ли сте вие?

Тя се засмя и прегърна дребния човек.

– Аз съм, Дики. Най-сетне у дома!

– О, хубаво е, че се върнахте, мис Криси. А господарят Джон, и той ли е с вас?

– Не, той ще си дойде след няколко месеца. Но аз исках да се прибера по-рано, за да родя тук бебето си.

– Бебе! А, да, май сте понаедрияла, вижда се даже и под пелерината.

– Кой е, Дики? – долетя от коридора гласът на Джонси.

– Мис Кристина. Върна се по-рано, отколкото я очаквахме. И съвсем сама, трябва да добавя – каза той неодобрително.

– Детето ми! – извика Джонси, спусна се тичешком по стълбите и прегърна Кристина. После отстъпи назад и на лицето ѝ се изписа изненада. – Детето ми ще си има собствено дете. Божичко, дочаках този ден! Но защо не писа на старата си бавачка, за да я уведомиш?

– А ти щеше ли да можеш да прочетеш писмото ми? – подкачи я Кристина.

– Не, но щях да намеря някой, който може. Сега влизай, любов моя. Имаш да ми разказваш сума неща. Можеш да го направиш на хубава чаша чай – каза Джонси, после погледна Дики през рамо. – Внеси багажа на мис Кристина и дай на кочияша нещо за ядене, преди да си тръгне.

Вътре, в ярко осветения вестибюл, Кристина беше обсипана с радостните поздравления на останалата прислуга от домакинството. Джонси скоро ги разпрати с множество нареждания – да донесат чай, да приготвят храна и гореща вода за баня, да разопаковат багажа.

Кристина стоеше зад нея и се смееше.

– Не си се променила много, Джонси. Може би още един-два посивели косъма, но всичко останало си е същото.

– Да, заради тебе ми посивяха тези коси. Все ви мислех къде ли скитосвате с брат ти в онази проклетата страна. Направо полудях, когато господарят Джон прати съобщение нещата ви да отпътуват за там. И после нито един от двамата ви не писа. Мина почти година.

– Съжалявам, че не ти писах, Джонси. Но след като ти обясня всичко, ще разбереш причината.

– Хм, надявам се да имаш основателна причина, задето изтормози старата си бавачка. Но гледай как те карам да стоиш тук в коридора, и то в твоето състояние. Влизай и сядай – каза намръщено старата жена и я побутна към гостната.

Вътре Джонси свали пелерината и шапката на Кристина и впери големите си кафяви очи в корема и.

– Как е посмял господарят Джонси да те пусне да пътуваш сама? И къде е съпругът ти? Не ми казвай, че той също е трябвало да остане в онази проклета страна – изсумтя тя, като седна до Кристина на канапето, тапицирано със златист брокат.

Кристина се облегна назад и тежко въздъхна.

– Джон се съгласи, че е по-добре да се върна у дома, за да родя тук. В противен случай трябваше да останем в Египет, докато бебето порасне достатъчно, за да може да пътува. Колкото до съпруга ми, нямам такъв. Аз никога...

– О, горкичкото ми дете! Бебето ти още не се е родило, а ти си вече вдовица.

– Не, Джонси, ти не ми даде да довърша. Нямам съпруг, защото никога не съм се омъжвала.

– Не си се омъжвала! О, господи! – Джонси се разплака. – О, детето ми! Носиш извънбрачно дете! О, колко ли страдаш! Как господарят Джон е позволил да ти се случи това? – ридаше тя. – О, този мерзавец, който е сторил това, хиляди дяволи да го...

– Не! – извика Кристина. – Никога не казвай нищо против него, никога! Аз обичам бащата на детето си и винаги ще го обичам. Не ме интересува, че ще бъде извънбрачно!

– Но, мис Криси, не разбирам. Защо не си се омъжила? Мъртъв ли е този човек?

Кристина разбра, че тази нощ едва ли ще си легне рано. Затова се намести по-удобно на канапето и разказа на Джонси цялата история – от момента на запознанството си с Филип на бала в Лондон, до мига, в който бе разбрала за бебето. Разказа ѝ всичко, включително и онова, което беше премълчала пред Джон.

Джонси се разплака и я прегърна.

– Ох, детето ми, колко си препатила. Може да ми се сърдиш, ама аз пак ти казвам, че тоя Филип Какстън е мерзавец. Да те прогони по такъв начин!

– Не, Джонси, Филип си имаше своите причини. Вярно, че бяха егоистични, но аз вече не го обвинявам. Просто се надявам да е щастлив с Нура, защото аз съм щастлива с бебето си – отвърна Кристина.

– Да, но си и тъжна, задето си обичала мъж, а си го загубила толкоз бързо. Мъчно ми е, любов моя, много ми е мъчно. Но сега трябва да те слагам в леглото, че скоро ще заспиш седнала. Не биваше да те държа толкова до късно. Но утре можеш да спиш докогато искаш, любов моя. Ще държа прислугата далече от стаята ти.

Горе, в стаята на Кристина, Джонси ѝ помогна да съблече роклята, с която бе пътувала, и да облече една широка нощница. Водата в голямата, вана, сложена пред камината от син мрамор, отдавна беше изстинала, но Кристина без друго бе прекалено изтощена, за да мисли за къпане.

Докато Джонси оправяше леглото, тя се огледа наоколо. Обичаше тази стая и я бе избрала, защото харесваше тъмносиния цвят, който доминираше в обзавеждането ѝ.

О, хубаво бе отново да си е у дома, при хората я нещата, с които беше израснала и които обичаше!

Кристина легна в леглото и се зави. Вече беше заспала, когато Джонси я целуна по челото и тихо излезе от стаята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Тежките завеси от синьо кадифе на прозорците в стаята на Кристина скриваха ясения, слънчев ден. Някъде в къщата се затръшна врата. Кристина отвори за миг зачервените си очи, но ѝ се спеше твърде много, за да си помисли да напусне мекия уют на леглото. Тя се обърна на другата страна и отново потъна в сън.

Но няколко минути по-късно я събуди звукът на сърдити гласове.

– Къде е тя, по дяволите?

Кристина бавно се повдигна на лакти.

– Сега не можете да влезете при нея, господарю Томи. Казах ви, че тя спи. – Сърдитият глас на Джонси идваше от коридора точно пред вратата.

– Боже господи, жено, вече е обяд! Влез и я събуди или ще го направя аз. – Беше Томи Хънтингтън.

– Няма да я будите. Детето ми е уморено. Прибра се у дома много късно през нощта и се нуждае от сън.

– А, да, това също. Защо, по дяволите, не съм информиран, че Кристина се връща? Трябваше ли да го узная от собствената си прислуга, и то чак днес сутринта?

– Чакайте, успокойте се, господарю Томи. И ние не знаехме, че мис Кристина се връща. Естествено, че щях ви изпратя съобщение, просто я чаках да стане от сън. Сега излезте оттук. Ще пратя някой да ви уведоми, след като мис Криси се събуди.

– Няма да се наложи, защото няма да се прибирам. Ще чакам долу, но по-добре Кристина да се събуди скоро, защото иначе пак ще се върна тук и наистина ще вляза.

След като Томи заслиза по стълбите, вратата на стаята тихо се отвори и Джонси надникна вътре. Когато видя, че Кристина е седнала в леглото, тя влезе при нея.

– О, детето ми, съжалявам, че те е събудил. Стига да иска, господарят Томи може да бъде голям инат.

– Всичко е наред, Джонси. Предполагам, че без друго е време да ставам – отговори Кристина. – Ще се изкъпя и ще слеза при него.

– Той много ще се разстрои, като види, че си бременна. Хубаво, ще му кажа, че скоро ще слезеш в трапезарията. Можеш да си поговориш с него докато закусваш. Ти и бебето се нуждаете от храна.

След около час Кристина бавно слезе по извитата стълба и се насочи право към трапезарията. Когато видя Томи, седнал на дългата маса с гръб към нея, тя се поколеба за миг, сетне решително влезе в стаята.

– Радвам се, че отново те виждам, Томи.

– Кристина, защо не... – Той стана и се обърна към нея, но застина, когато видя наедрелия ѝ корем.

От устните му се изтръгна кратък вик. В този момент една от прислужниците внесе голям поднос с храна – яйца с бекон и вкусен черешов пай. Кристина седна в другия край на масата и спокойно напълни чинијата си.

– Няма ли да хапнеш с мен, Томи? Мразя да се храня сама, а и тези неща миришат толкова вкусно – каза тя без да го поглежда и започна да маже филийка хляб с масло.

– Как... как можеш да се държиш така, сякаш нищо не се е случило? Кристина, защо постъпи така с мен? Знаеш, че те обичам. Исках да се ожена за теб. Чаках те тук търпеливо и броях дните до завръщането ти. А сега виждам, че явно си се омъжила веднага след пристигането си в онази проклетата страна! Как можа? Как можа толкова скоро да се омъжиш за друг?

– Не съм омъжена. Томи. Никога не съм била – каза спокойно Кристина. – Сега седни. Накара ме да си загубя апетита.

– Но ти си бременна! – възкликна той.

– Да – засмя се тя. – Доста при това.

– Не разбирам – промълви Томи, после изведнъж проумя. – О, съжалявам, Кристина! Ако Джон не е убил този негодник, аз ще го открия и ще отмъстя за теб!

– О, престани, Томи! Не съм омъжена и не съм изнасилена. Бях похитена и държана в плен четири месеца. Влюбих се в мъжа, който ме отвлече. Той не знае, че нося неговото дете и никога няма да узнае. Но разбери, Томи, аз ще задържа детето, ще го отгледам и ще му дам цялата си любов. Щастлива съм, така че не ме съжалявай. Преди много време ти ме помоли да се омъжа за теб, Томи, но аз не съм обещавала да го направя. А сега, естествено, въпросът не подлежи на обсъждане. Съжалявам, ако съм те наранила, но бих искала да си останем приятели, ако... ако можеш да ми простиш.

– Да ти простя! Аз те обичах, а ти си се отдала на друг. Исках да станеш моя съпруга, а ти ще родиш дете от друг. Молиш ме за прошка? О, господи! – Той стовари юмрук върху масата и изскочи от стаята.

– Томи, не си тръгвай така! – извика след него тя, но Томи вече

беше заминал.

В трапезарията влезе Джонси. Изглеждаше загрижена.

– Изчаках да чуя, че си заминава. Зле ли го прие?

– Да, боя се, че ужасно го нараних – въздъхна Кристина. – Да не би аз да съм виновна за всичко, което ми се случи?

– Разбирам, любов моя. Вината не е твоя, тъй че недей се измъчва. Виновен е Филип Какстън. Ще му мине на господаря Томи. И друг път сте се карали с него, но накрая все се сдобрявате.

– Но тогава бяхме деца. Не мисля, че този път Томи би могъл да ми прости.

– Глупости. Просто му трябва време, за да свикне. Ще се върне, помни ми думата. А сега си свърши яденето. Искаш ли да ти го затопля малко?

– Не. Вече загубих апетит – отговори Кристина и стана от стола си.

– Бързо сядай обратно. Вече не можеш да мислиш само за себе си. На бебето ти му трябва храна, нищо че ти не си гладна. Нали искаш да е здраво и силно?

– Добре, Джонси, печелиш.

След като приключи с изстиналата си закуска, Кристина отиде право в конюшната и бе посрещната още на прага на отворената врата от Дек, коняря.

– Знаех си, че ще дойдете още днес. Радвам се, че се върнахте, мис Кристина.

– И аз се радвам, че се върнах, Дек. Но къде е той?

– За кого говорите?

– Хайде, Дек!

– Може би за онзи голям черен жребец в ъгъла?

– Именно. – Кристина весело се засмя и изтича към коледния обор.

Когато видя красивия черен кон, тя обви ръце около шията му и го прегърна силно. В отговор получи едно одобрително изпръхтяване.

– О, Дакс, толкова ми липсваше!

– Да, и вие също му липсвахте. Не е язден откакто заминахте, мис Кристина. А иначе му намирахме работа. Направи четири малки кончета и още едно е на път. Но виждам, че ако иска да го яздите, ще трябва да почака още – каза Дек.

– Да, но не много дълго – отговори Кристина. – Изведи го, Дек, и го впрегни в каретата. Искам да погледам движенията му.

– Дадено. Има какво да видите. Ще ходи важно, ще се изправя на задните си крака, въобще, ще направи хубаво представление.

След като остави Дакс, Кристина тръгна през горичката зад конюшната и стигна до малкото езерце, където обичаха да плуват с Томи. Мясото беше тихо и сенчесто. Висок дъб простираше клони над водата.

Тя седна, облегна се на старото дърво и си припомни езерото в планината. Вероятно сега Филип водеше Нура там.

Кристина се върна в къщата късно. Слънцето вече се беше скрило, небето бе нежно лилаво. Кристина пристъпи в осветения вестибюл. Беше леко захладнало. Тя енергично разтърка голите си рамене и се насочи към гостната.

Стаята беше тъмна, но слабата светлина от вестибюла ѝ позволи да стигне до камината. Кристина взе кибрита от полицата, запали огъня и отстъпи назад, докато той се разгаряше. Топлината я стря и тя реши да запали лампите. Но преди да направи и две крачки, тя видя нечия фигура в сянката до отворения прозорец. Кристина се вцепени от страх, когато фигурата тръгна към нея, но страхът ѝ бързо се превърна в гняв.

– Уплаши ме до смърт, Томи Хънтингтън! Какво, по дяволите, правиш тук в тъмното? – попита тя сърдито.

– Чаках те. Не исках да те плаша – отговори той меко.

Винаги се чувстваше слаб пред гнева на Кристина.

– Защо не се обади, когато влязох в стаята?

– Исках да те погледам, без да ме забележиш.

– Защо, за бога?

– Дори в това състояние, ти... ти още си най-красивото момиче в Англия.

– Благодаря, Томи, много си мил. Но знаеш, че не обичам да бъда шпионирана, а и не очаквах да те видя отново толкова скоро. Има ли някаква особена причина да си тук? Надявам се, че не, защото съм уморена и възнамерявам да вечерям набързо и да си лягам.

– Тогава защо влезе тук и запали огъня?

– Божичко, понякога си направо непоносим! Ще ям тук, щом толкова искаш да знаеш. Не ми харесва да се храня в оази голяма трапезария съвсем сама.

Точно в този момент влезе една от прислужниците, но се спря, като видя Кристина.

– Тъкмо щях да запали лампите, мис.

– Добре, запали ги. После, накарай, ако обичаш, мисис Райън да ми приготви вечерята.

– Имаш ли нещо против да ти правя компания? – попита Томи.

Тя вдигна вежди, изненадана от молбата му. Може би той все пак

искаше да си останат приятели.

– Моли, нека пригответ вечеря за двама и да я сервират тук. И, моля те, кажи на Джонси, че съм се върнала, за да не се разтревожи.

След като прислужницата излезе, Кристина отиде до дивана, а Томи седна до нея.

– Кристина, трябва да ти кажа нещо и те моля да ме изслушаш, преди да ми отговориш.

Сега тя за пръв път успя да го огледа по-добре и забеляза, че през последната година Томи е възмъжал. Беше пораснал на височина, гласът му бе станал по-плътен, лицето му вече не беше толкова момчешко. Дори си бе пуснал мустаци.

– Добре, Томи. Слушам те.

– През целия следобед се опитвах да преодоля шока от това, че си влюбена друг мъж. Стигнах... стигнах до заключението, че още те обичам. И че още искам да се ожена за теб. Няма значение, че си бременна от друг. Ще приема детето ти и ще го отгледам, все едно, че е мое. Скоро ти ще забравиш другия мъж. Ще се научиш да ме обичаш. Зная, че ще се научиш! Не искам да ми отговаряш сега. Искам да го обмислиш известно време. Той млькна и улови ръката ѝ. – Мога да те направя щастлива, Кристина. Никога няма да съжаляваш, че си станала моя съпруга.

– Съжалявам, че продължаваш да изпитваш тези чувства към мен – каза Кристина. – Надявах се, че все още можем да бъдем приятели. Но не мога да се омъжа за теб, Томи. Никога няма да променя решението си. Любовта ми към бащата на моето дете е прекалено силна. Въпреки че никога повече няма да го видя, не мога да го забравя.

– По дяволите! Кристина, не можеш да живееш със спомени. Той е далеч, но аз съм тук. Не можеш ли да намериш място в сърцето си за нова любов?

– Не за такъв вид любов.

– А какво ще кажеш за детето си? Аз бих му дал име. Няма да се наложи да живее като копеле.

– Новината за бременността ми вероятно вече е обиколила Холстед. Ще наричат детето ми копеле дори ако се омъжа за теб. Само истинският му баща може да промени това.

– И все пак, Криси, детето ще има нужда от баща. Аз ще го обичам, дори и само заради това, че е твое. Трябва да помислиш за детето.

Кристина се отдръпна от него и застана до камината. Не искаше да го наранява, но явно се налагаше.

– Томи, вече ти обясних...

– Недей, Кристина, не казвай нищо. – Томи застана зад нея и обгърна раменете ѝ с ръце. – За бога, помисли си! Ти си всичко, за което съм мечтал, което съм искал. Не можеш с толкова лека ръка да разрушиш мечтите ми. Обичам те, Криси. Не мога да престана да те обичам!

Той се обърна рязко и излезе от стаята, без да ѝ даде възможност да му отговори. След няколко минути Моли донесе двете вечери, но се наложи да върне едната.

Макар и неохотно, Кристина седна да вечеря. Единствената ѝ компания бяха трите празни стола, наредени край красивата маса с бял мраморен плот.

Чувстваше се дебела и тромава, самотна и нещастна. По дяволите, защо Томи трябваше да я кара да изпитва такива угризения? Не искаше да се омъжва за него, защото просто не можеше да понесе мисълта да живее с друг мъж, освен с Филип. Защо трябваше Томи да я обича? Тя нямаше да се омъжи нито за него, нито за когото и да било друг.

Кристина се надигна и тръгна бавно нагоре по стълбите към стаята си. Беше си въобразявала, че у дома ще роди детето си на спокойствие. Но се оказваше, че със същия успех би могла да си остане и в Кайро.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Следващите месеци сякаш се точеха прекалено бавно. Първоначално Кристина беше заета с приготвянето на детската стая за сина на Филип. Тя избра мебели и реши завесите и креслата да бъдат в светлосиньо и златисто, а килимът да е светлосин. После направиха врата, която свързваше нейната стая с тази на бебето.

Накрая детската стая беше готова. Всички малки дрешки, които Кристина беше направила, бяха прибрани. Но с това заниманията ѝ се изчерпаха и тя се отегчаваше до смърт.

Не можеше да язди, не можеше да помага в къшната работа. Единственото, което можеше да прави, бе да чете и да се разхожда. Вече едва издържаше тежестта на тялото си и често се чудеше дали някога отново ще бъде слаба. Дори обърна голямото огледало в стаята си към стената, защото ѝ прилошаваше, когато гледаше наедриялата си фигура.

Томи вгорчаваше живота ѝ още повече. Идваше да я види всеки ден и тези срещи неизменно протичаха по един и същ начин. Той очевидно не възнамеряваше да се отказва. Всеки ден Кристина му повтаряше, че няма да се омъжи за него, но Томи не чуваше. Винаги и изтъкваше нови причини, поради които трябвало да се омъжи за него и си запушваше ушите, когато тя му казваше, че няма да го направи. Вече ѝ се повдигаха от всичко това.

Беше късен септемврийски следобед, когато Кристина най-сетне взе решение да сложи край на това мъчение. Тя тръгна из къщата, за да намери Джонси и я откри да бърше усърдно излъсканите до блясък мебели в детската стая. Кристина отиде до люлката, перна с пръсти пьстрите клоуни и смешните войничета, които висяха над малкото легло, и те весело затанцуваха.

– Джонси, трябва да се махна оттук – каза тя внезапно.

– Какво значи това, любов моя?

– Просто не мога да остана тук повече. Томи ме подлудява. Всеки ден ми повтаря едно и също. Вече не издържам.

– Няма да му позволявам да те вижда и толкоз. Ще му кажа, че не е добре дошъл тук.

– Знаеш, че това много ще го нарани, а аз просто ще имам още един повод да се тормозя. Изнервям се винаги, когато го очаквам да се появи.

– Това не е добре за бебето.

– Знам, затова трябва да се махна оттук. Ще отида в Лондон и ще си наема стая в хотел. Ще намеря някои лекар, на когото да се обадя, когато дойде време. Твърдо съм го решила. Заминавам.

– Никакви такива! – размаха заплашително пръст Джонси. – Няма да ходиш в Лондон. Това място е пълно с хора, които нямат време за никой друг, освен за себе си. Че и сама на всичко отгоре! Няма да те пусна.

– Но трябва. Всичко ще бъде наред.

– Не ми даде да се доизкажа, любов моя. Съгласна съм, че трябва да заминеш от господаря Томи. Ама не в Лондон. Можеш да идеш при сестра ми, дето работи в Бенфлийт. Готвачка е в едно голямо имение, собственост на някакво семейство със същото име като на човека, когото обичаш.

– Кактън?

– Да, но твоят Филип Кактън не може да е благородник, като знам какво ти е сторил.

– Да, семейството на Филип се състои само от него и брат му, а брат му живее в Лондон.

– А-ха, значи можеш да идеш и да родиш там, във... Виктъри, май тъй се казвало имението. Там поне има хора, дето да се грижат за тебе.

– Но какво ще каже собственикът за престоя ми в неговия дом? – попита Кристина.

– Мейвис казва, че господарят никога не е там, винаги скитосвал някъде отвъд морето. И таз голяма къща я е оставил на слугите, които нямат какво друго да правят, освен да я поддържат в ред.

– Но ти и друг път си споменавала Мейвис. Мислех, че тя живее в Дувър.

– Живееше, ама допреди седем месеца. Старата готвачка във Виктъри умряла и Мейвис случайно чула за свободното място. Разбрала, че господарят бил много богат човек и плащал добре на прислугата. Имало много кандидати, ама моята Мейвис извадила късмет. Казва, че спечелила мястото с овесената си каша. Довечера ще й пратя писмо да я известя, че пристигаш. Пък ти още утре можеш да си събереш багажа и да заминеш. Ще ми се да дойда с теб, любов моя, но ако ме няма, тая къща ще се обърне нагоре с краката.

– Знам, но съм сигурна, че ще се чувствам добре под грижите на сестра ти.

– Да, пък и икономката им е добросърдечна жена. Няма да се тревожа за тебе, защото ще си в добри ръце.

Вечерта Томи отново дойде, но Кристина не му каза за решението

си. Реши, че е по-добре Джонси да свърши тази работа след заминаването ѝ.

В късния следобед на третия ден от дългото пътуване, каретата най-после спря пред имението, наречено Виктъри. Беше огромно имение, поне два пъти по-голямо от Уейкфийлд. Земите на Какстън, през които се бяха движили през последния половин час, изглеждаха красиви и плодородни. А триетажната къща от камък, покрита с мъх и бръшлян, бе просто великолепна.

Кристина хвана чукалото и удари два пъти по високата двукрила врата с голямо желязно „К“ на нея. Чувстваше се неспокойна, задето се натрапваше на непознати хора, и си мислеше с горчивина за тази ирония на съдбата – да пристига в дома на човек на име Какстън, за да роди дете, заченото от мъж на име Какстън.

Тогава вратата се отвори. Дребна, бузеста жена надникна навън и се усмихна топло. Беше с черна, силно прошарена коса, вързана на тила, и с топли сиви очи.

– Вие трябва да сте Кристина Уейкфийлд. Влизайте, влизайте. Аз съм сестрата на Джонси, Мейвис. Не мога да ви опиша колко съм щастлива, че дойдохте да родите бебето си тук – каза тя приветливо и поведе Кристина към гигантски вестибюл с височината на двуетажна къща. Когато тази сутрин ни донесоха съобщението, че сте на път, старата къща отново се съживи.

– Не искам да ви създавам допълнителни грижи – каза Кристина.

– Глупости, дете! Какви ти допълнителни грижи? Тази къща е пълна само с хора, които няма какво да правят, тъй като господарят никога не си е у дома. Наистина сте добре дошла тук и можете да останете докогато поискате. Колкото по-дълго, толкова по-добре.

– Благодаря – отговори Кристина.

Големият, слабо осветен вестибюл, беше украсен със старинни гоблени, изобразяващи батални сцени и пейзажи. В дъното му имаше две извети стълбища, а между тях – тежка двукрила врата, по която бе издълбана сложна плетеница от фигури. Покрай стените бяха наредени столове, канапета и мраморни статуи.

Кристина изпита благоговение и възхита.

– Никога не съм виждала толкова голям вестибюл. Красив е.

– Да, цялата къща е такава – голяма и самотна. Трябва ѝ семейство, което да я оживи, но не мисля, че ще дочакам този ден. Изглежда, че господарят не иска да се жени и да има деца.

– О, значи той е млад? – изненада се Кристина.

Беше си го представяла стар и немощен.

– Така са ми казвали. И безотговорен. Предпочита да живее в чужбина, отколкото да управлява имението. Но елате, трябва да сте изтощени след пътуването. Ще ви заведа в стаята ви и ще можете да си починете преди вечеря – каза Мейвис и я поведе нагоре по стълбите. – Знаете ли, мис Кристина, това ще е първото бебе, което ще се роди тук от две поколения насам. Икономката Ема ми каза, че последното дете, родено тук, е била лейди Ан-Жанет, а тя не е имала братя и сестри.

– Значи мистър Какстън не е роден тук? – попита Кристина.

– Не, роден е отвъд морето. Лейди Ан-Жанет е пътувала много на младини – отговори Мейвис.

Чувство на безпокойство пропъзля у Кристина, но тя го отпъди.

– Ще ви настаня в източното крило. То се огрява от утринното слънце – каза Мейвис.

Стигнаха до втория етаж и тръгнаха по дълъг коридор, в който също имаше красиви гоблени.

Вратата на първата стая беше отворена. Кристина се спря и надникна вътре, привлечена от синия интериор, който и напомни за собствената ѝ стая в Уейкфийлд. Остана очарована от размерите и красотата на помещението. Килимът и завесите бяха от тъмносино кадифе, а мебелите и завивките върху огромното легло – в по-светло синьо. Имаше и голяма камина от черен мрамор.

– Мога ли да остана в тази стая? – попита импулсивно Кристина. – Синьото е любимият ми цвят.

– Разбира се, че може, дете. Сигурна съм, че мистър Какстън няма да има нищо против. И без това никога не се прибира у дома.

– О, не знаех, че това е неговата стая. Вероятно не мога.

– Всичко е наред, дете. Стаята не е обитавана вече повече от година и има нужда някой да поживее в нея. Ще наредя да донесат багажа ви тук.

– Но нещата му... принадлежностите му не са ли в тази стая?

– Да, но тя е пригодена за двама души. Има достатъчно място и за вас.

След вечеря Мейвис разведе Кристина из къщата. Придружаваше ги любезната икономка Емелин Лоурънс. На третия етаж бяха стаите на прислугата, голяма библиотека и учебна зала. Западното крило на втория етаж не беше използвано никога, но под него имаше огромен бален

салон, който заемаше цялата задна част на къщата. От едната му страна бяха разположени кухнята, голяма банкетна зала и по-малка трапезария, а от другата – кабинетът на господаря и гостната.

Гостната беше красиво обзаведена в зелено и бяло, а по стените висяха множество портрети. Заведоха Кристина до най-големия от тях, поставен над камината. Тя застана пред него, прикована от погледа на чифт морскозелени очи, напръскани със златисто. Портретът беше на красива млада жена, чиято катраненочерна коса се разстилаше като шал по голите ѝ рамене. Безпокойството на Кристина се върна с още по-голяма сила.

– Това е лейди Ан-Жанет – обясни Ема. – Беше толкова красива! Баба ѝ е била испанка – оттам е черната ѝ коса, но очите ѝ са наследени по бащина линия.

– Изглежда толкова тъжна – прошепна Кристина.

– Да, този портрет е рисуван, след като лейди Ан-Жанет се върна в Англия с двамата си сина. Оттогава насетне така и не я видяхме щастлива, но тя никога не разкри причината за мъката си.

– Споменахте двама сина?

– Да, мистър Какстън има по-малък брат, който живее в Лондон.

Кристина се олюля и се строполи в най-близкото кресло.

– Добре ли сте, мис Кристина? Изглеждате толкова бледа – възкликна Мейвис.

– Не зная, просто... се почувствах малко отмаляла. Бихте ли ми казали малкото име на мистър Какстън? – попита тя.

Но вече знаеше отговора.

– Разбира се – каза Ема. – Името му е Филип. Негово благородие Филип Какстън.

– А името на брат му е Пол? – промълви едва чуто Кристина.

– Ами да, но откъде знаете? Познавате ли мистър Филип?

– Дали го познавам! – Тя се изсмя истерично. – Той е бащата на моето дете.

Мейвис зяпна.

– Но защо не ми казахте веднага? – попита Ема удивено.

– Мисля, че това е чудесно! – засмя се Мейвис.

– Но вие не разбирате! Не знаех, че това е неговият дом. Мейвис, ти никога не си казвала на Джонси малкото име на мистър Какстън, а Филип никога не ми е казал, че има имение в тази част на страната. О, господи, не мога да остана тук. Това никак не би ми се понаравило.

– Глупости – усмихна се Ема. – Какво по-добро място да се роди

детето на мистър Филип от собствения му дом?

– Но Филип не ме иска. Не иска това дете.

– Не вярвам в това, мис Кристина. Прекалено сте хубава – каза чистосърдечно Мейвис. – Мистър Какстън не може да е такъв глупак. Вие казахте ли му за детето?

– Аз... аз знаех, че той не иска това дете, затова не виждах смисъл да му казвам.

– Щом не сте му казала, не можете да сте сигурна как би реагирал – мъдро заяви Ема. – Не, оставате тук. Нямате право да ми отнемате възможността да видя детето на Филип Какстън.

– Но...

– Не искам да чувам и дума повече за заминаване. Но бих искала да чуя как сте се запознали с мистър Какстън.

– Да, и аз настоявам да чуя цялата история! – каза Мейвис.

Кристина вдигна поглед към портрета на лейди Ан-Жанет. Колко приличаше Филип на нея!

Няколко седмици по-късно болките на Кристина започнаха. Тя усети първите леки спазми, докато правеше сутрешната си разходка в обширната цветна градина зад къщата, и побърза да се прибере.

Ема веднага я сложи в леглото, свари вода и повика Мейвис, която имаше опит в израждането на бебета. Тя не се отдели от Кристина нито за миг и непрекъснато я уверяваше, че всичко ще мине добре. Но часовете се нижеха бавно. Болките ставаха все по-силни и Кристина с мъка съдържаше виковете, които напиреха в гърлото ѝ.

Мъчи се цели четиринадесет часа. С последно, върховно усилие тя изтласка бебето си на бял свят и беше възнаградена от силния му плач.

Беше изтощена, но се усмихна щастливо.

– Искам да подържа сина си – прошепна тя на Ема, която стоеше до леглото и изглеждаше не по-малко изтощена.

– Ще ти го дадем, дете, веднага щом Мейвис го изкъпе. Но откъде знаеш, че е момче?

– Какво друго би могъл да направи Филип Какстън?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Беше обед в края на септември и бавно въртящите се вентилатори по тавана не успяваха да се преборят със задуха в малкия хотелски ресторант. Филип беше пристигнал в Кайро едва вчера. Тази сутрин бе успял да намери подходящ костюм и да си поръча всичко останало, което щеше да му е необходимо за пътуването до Англия. Сега седеше пред чаша коняк и чакаше обяда си. Не мислеше за нищо. Не искаше да си спомня за ада на последните осем месеца.

– Филип Какстън, нали? Това се казва изненада! Какво ви води в Кайро?

Филип вдигна поглед от питието си. Пред него стоеше Джон Уейкфийлд.

– Имах малко работа – отговори той, питайки се дали Джон знае, че работата му е била свързана със собствената му сестра. – Но вече я свърших и в края на месеца се прибирам в Англия. Няма ли да ми направите компания за обяд? – попита Филип от учтивост.

– Имам среща, но ще пийна с вас, докато чакам.

– Сестра си ли чакате? – попита Филип с надеждата да получи отрицателен отговор. Нямахше желание да я вижда повече. Никога.

– Кристина се върна в Англия преди около пет месеца. Престоят в Египет не ѝ се отрази добре. Впрочем, аз също не съм очарован от тази страна. Единственото хубаво нещо, което ми се случи тук, е че се запознах със съпругата си. Оженихме се миналия месец и скоро ще отплаваме за вкъщи, може би със същия кораб, с които ще пътувате и вие.

– Поздравявам ви. Поне вашето пътуване до тук не е било пълен провал, за разлика от моето – каза горчиво Филип. Копнееше да се махне от тази страна, която му навяваше толкова спомени.

В този момент Джон Уейкфийлд се изправи и махна към две хубави жени на входа. Когато жените дойдоха до масата, Джон целуна по-голямата по бузата и представи Филип на съпругата си и на сестра ѝ.

– Мистър Какстън е мой познат от Лондон. Изглежда, че ще пътуваме заедно към Англия.

– Не мога да ви опиша колко се радвам да се запозная с вас, мистър Какстън! – зачурулика Естел Хендрикс. – Абсолютно съм сигурна, че с вас пътуването ни ще бъде много по-приятно. Не сте женен, нали, мистър Какстън?

– Естел! – възкликна Карин. – Това не е твоя работа! – После се обърна към Филип с лека усмивка на розовите си устни. – Трябва да ви се извиня заради сестра си, мистър Какстън. Понякога е прекалено пряма.

Филип беше смаян от дързостта на младото момиче.

– Всичко е наред, мисис Уейкфийлд. Ободряващо е да чуеш някой, който говори това, което мисли.

Филип лежеше в тъмнината на малката хотелска стая и проклинаше лошия си късмет. Срещата с Джон Уейкфийлд отново бе извикала в съзнанието му образа на Кристина. Беше се надявал да я забрави, но това бе невъзможно. Всяка нощ го измъчваха видения: красивото ѝ, крехко тяло, сгушено до него, златните ѝ коси, окъпани от слънчева светлина, нежните ѝ синьо-зелени очи, пленителната ѝ усмивка. Самата мисъл за нея го възбуждаше. Все още я желаше, макар че никога нямаше да я има.

Отначало Филип реши да остане в Египет. Не можеше да се върне в Англия и да рискува да попадне случайно на Кристина. Но навсякъде, накъдето и да погледнеше, той виждаше само нея. В шатрата, при езерото, в пустинята – навсякъде. Накрая осъзна, че ако продължава да стои в Египет, никога няма да успее да я прогони от съзнанието си.

Беше готов да потегли за Англия още преди четири месеца. Но тогава на гости в стана дойде Амаир, братът на Амин, и му разказа истината за похищението на Кристина. Рашид беше замислил целия пъклен план за отвличането ѝ и за убийството на Филип, воден от стремежа си да стане господар на племето. След заминаването си от стана заедно с Кристина, Рашид така и не се върна – може би защото знаеше, че брат му ще го убие. В продължение на месеци Филип го търси под дърво и камък, но той беше изчезнал.

В деня преди отплаването на кораба Филип нямаше работа, затова отиде на разходка из пазара, сред множеството открити сергии и малки магазинчета. Уличките бяха претъпкани с търговци – араби и египтяни, които оживено ръкомахаха и призоваваха купувачите. Накъдето и да погледнеше, Филип виждаше камили, тежко натоварени със стока.

Аромат на парфюми изпълваше въздуха и му напомняше за онзи далечен ден преди четиринадесет години, когато за пръв път бе попаднал на този пазар. Беше едва двадесетгодишен, а Египет му се струваше

странна и ужасяваща страна. Бе дошъл да открие баща си, но нямаше представа откъде да започне. Знаеше само името на Язир и това, че е шейх на пустинно племе.

Седмици наред бе обикалял прашните улици, разпитвайки хората дали са чували за Язир Алхамар. Накрая разбра, че така няма да стигне доникъде. Баща му беше пустинен човек, затова Филип нае водач, който познаваше пустинята и потегли с него и с две камили, натоварени с провизии, през горещите пясъци.

В изтощителните месеци, които последваха, Филип се бе сблъскал с хилядите несгоди на пустинния живот. Палещото слънце го изгаряше през деня; нощем мразовитият студ го принуждаваше да се свие на кълбо до камилата си, за да потърси топлина.

Яздеха с дни, без да срещнат жива душа. Когато накрая попадаха на бедуини, те или не познаваха Язир, или нямаха представа къде може да бъде открит.

И точно когато вече се канеше да се откаже от търсенето, Филип най-неочаквано попадна на стана на баща си. Никога нямаше да забрави този ден и израза на лицето на Язир, когато му каза кой е.

Беше прекарал много щастливи години в Египет, но вече не можеше да го понася. Докато стоеше тук, нямаше да забрави Кристина. След като разбра, че няма надежда да открие Рашид, той най-после реши да си отиде.

Щеше да се върне в Англия, да уведоми Пол за смъртта на баща им и да продаде имението си. Може би после щеше да отплава за Америка. Искаше да бъде далеч от Кристина Уейкфийлд.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Кристина остана във Виктъри месец след раждането и опозна добре малкия Филип. Името му беше подходящо избрано, защото той бе точно копие на баща си – същите зелени очи, същата черна коса, същите черти. Беше красиво бебе – здраво и с несекващ апетит. То бе нейното щастие, нейния живот.

Беше, обаче, крайно време да се прибере у дома. Джонс несъмнено изгаряше от нетърпение да се запознае с Филип младши. Кристина, от своя страна, се надяваше, че сега по-лесно ще се справи с Томи.

Тя се обърна към бебето си, което лежеше по средата на голямото легло на Филип и мълчаливо я гледаше. Усмихна му се, прибра и последните си вещи в големия сандък и го затвори. Преди няколко минути бе чула, че каретата спира пред къщата, затова отиде до вратата и накара една от прислужниците да извика кочияша, за да вземе багажа ѝ.

След като момичето излезе, Кристина си сложи пелерината и шапката и огледа с копнеж стаята. За последен път виждаше нещо, принадлежащо на Филип. Внезапно ѝ стана тъжно, че напуска дома му. Тя тръгна бавно из стаята, като прокарваше леко ръка по мебелите, докосвани някога от него.

– Коя сте вие, мадам?

При звука на непознатия глас Кристина рязко се обърна и се вцепени, когато видя на прага Пол Какстън.

– Какво, за бога, правите тук? – попита той. После видя зеленоокоото бебе по средата на леглото. – Триста дяволи! Той каза, че ще го направи. Каза, че ще ви има, но аз си мислех, че никога няма да се омъжите за него! – Пол се засмя весело и отново се обърна към Кристина, която все още бе твърде изненадана, за да намери думи. – Къде е брат ми? Трябва да ви поднеса поздравленията си.

– Брат ви не е тук, мистър Какстън, и аз не съм се омъжила за него. Сега ви моля да ме извините, но тъкмо си тръгнах – отвърна тя студено и тръгна към леглото, за да си вземе бебето.

– Но това е неговото дете. Искате да кажете, че този негодник не се е оженил за вас?

– Брат ви ме отвлече и ме държа в плен четири месеца. Той не желаше да се ожени за мен. Родих син, когото Филип не иска, но аз го искам и ще го отгледам сама. Сбогом, мистър Какстън. – Кристина мина

покрай него и заслиза надолу по стълбите.

Пол стоеше и гледаше слисано след нея. Какво, за бога, ставаше тук? Не можеше да повярва, че Филип не иска собствения си син. И защо не се бе оженил за Кристина Уейкфийлд? Да не би брат му да се беше побъркал?

Очевидно бе, че няма да получи отговор от Кристина. Трябваше да пише на Филип.

Кристина беше в Уейкфийлд вече от седмица, когато получи писмо от Джон. Пишеше ѝ, че Карин се е съгласила да се омъжи за него и че скоро ще доведе младата си съпруга у дома.

Новината изпълни Кристина с искрена радост. Беше обикнала Карин и бе истински щастлива, че ще ѝ бъде снаха. Може би щяха да си дойдат навреме за Коледа. Какъв весел празник щеше да бъде!

Двете с Джонси се заеха да подготвят старата стая на родителите ѝ за Джон и младата му невеста. Кристина се отдаде на работата с ентузиазъм, защото се нуждаеше от повече движения. За нейно огромно разочарование, фигурата ѝ не възвърна веднага предишната си форма и ѝ се наложи да прибегне до носене на корсети. Но тя редовно правеше упражнения и се надяваше, че ще успее да отслабне преди Джон да се е върнал.

Времето летеше бързо. Кристина започна да язди всеки ден, което беше добре и за Джонси – защото ѝ даваше възможност да си поиграе с малкия Филип, и за самата нея – защото така успяваше да избяга далеч от Томи. Той ни най-малко не се бе променил по време на престоя ѝ във Виктъри. Беше все така настоятелен, въпреки че Кристина се държеше с него студено и рязко.

Тя усещаше, че Томи мрази детето ѝ, въпреки че той се опитваше да го скрие. Всеки път, когато Кристина му повереше малкия Филип, макар и за малко, Томи се дразнеше и настояваше да повикат Джонси. Бебето, от своя страна, винаги избухваше в плач, когато той се доближеше до него, и това вбесяваше Томи още повече. Затова Кристина предпочиташе да ги държи колкото е възможно по-далеч един от друг.

Два дни след Коледа Джон доведе Карин в Уейкфийлд. Пристигнаха рано сутринта и Кристина още спеше, когато Джонси се втурна в стаята ѝ, за да ѝ съобщи новината. Минути след нея се качиха и двамата младоженци. Кристина, която едва бе успяла да навлече халата си, се спусна към тях, прегърна ги и ги обсипа с целувки.

– Толкова се радвам за теб и съм толкова щастлива, че най-после се върна у дома! – възкликна Кристина, обвиняващо го около шията на брат си.

В нежните ѝ сини очи имаше радостни сълзи.

– Никога повече няма да напусна Уейкфийлд – засмя се Джон и я притисна към себе си. – Мога да те уверя в това. Но къде е този мой племенник?

– Ей го тук, господарю Джон – каза гордо Джонси и отвори вратата между двете стаи.

Всички се скупчиха около люлката. Малкият Филип беше буден и съсредоточено се мъчеше да улови с ръце пръстите на краката си.

– О, какъв е красавец, Кристина, истинска прелест! – Възкликна Карин. – Мога ли да го подържа? Имаш ли нещо против?

– Разбира се, че можеш. Малкият Филип обича да го гушкат – отговори Кристина.

– Филип? – Джон повдигна вежди. – Мислех си, че ще го кръстиш на баща ни или на собствения му баща.

– О, името ми хрумна случайно. Пък и как да кръстя един англичанин Абу?

– Да, наистина – засмя се Джон и стисна леко нежната ръчичка на малкия Филип, който се бе свил в скута на Карин. – Здрав е като бик. Но откъде има тези необикновени очи, Криси? В нашето семейство няма зеленооки хора, а аз не съм виждал арабин с такива очи.

– Задаваш толкова нелепи въпроси, Джон. Откъде да знам?

Той понечи да каже още нещо, но се въздържа, когато улови неодобрителния поглед на Карин.

– Време е малкият да бъде нахранен. Излизайте веднага оттук, господарю Джон – ухили се Джонси.

Джон се изчерви смутено.

– Когато свършиш, ела долу, за да закусим заедно, Криси. О, пропуснах да ти кажа, че Естел също е с нас – каза той, преди да излезе.

Кристина се зарадва на новината. Естел беше хубаво момиче и тя се надяваше, че Томи ще бъде заплепен от чара ѝ.

Малко по-късно Кристина остави малкия Филип да подремне и се присъедини към останалите в трапезарията.

– Толкова е хубаво, че отново те виждам, Естел – усмихна се тя и прегърна другото момиче. – Надявам се, че ще останеш да ни погостуваш. В тази къща има предостатъчно място за всички.

– За малко – да, но после трябва да посетя родителите си.

– Хареса ли ви пътуването? – попита Кристина.

– О, това беше най-прекрасното пътуване в живота ми – каза разпалено Естел.

– Боя се, че Естел се влюби безнадеждно в един приятел на Джон, с когото плавахме заедно – обясни Карин.

– Най-красивият мъж, когото съм виждала. Освен това знам, че и той ме смята за най-красивата жена на света.

– Твърде много си въобразяваш, Естел – каза Карин. – Това, че ти е обърнал малко внимание, не означава, че те обича.

– Обича ме! – извика Естел. – И ще се видим пак, дори ако трябва да отида в Лондон. Аз възнамерявам да се омъжа за Филип Какстън!

Всички подскочиха при трясъка на счупен порцелан в кухнята, но само Кристина разбра, че Джонси е чула разговора. Филип се бе върнал и беше в Лондон! Тя си представи него и Естел на борда на кораба и усети как я залива гореща вълна на ревност.

Защо се бе върнал? Защо беше напуснал Нура? Може би се бе отегчил и от нея и Естел беше новата му играчка. Нима нямаше жена, която да устои на лъжовния му чар?

– Криси, спомняш си Филип Какстън, нали? – попита Джон, без да забележи вълнението, което тя отчаяно се мъчеше да овладее.

– Познаваш ли го, Кристина? – каза Естел. – Тогава разбираш колко...

Джонси влезе в стаята бледа като призрак и каза с извинителен тон:

– Съжалявам за съдовете, изплъзнаха ми се. Мис Криси, ще ме придружиш ли до стаята ми? Не се чувствам много добре.

– Разбира се, Джонси – отговори с благодарност Кристина, хвана я под ръка и я изведе навън.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват, Джонси се спря и се обърна към нея.

– О, детето ми, толкова ми е мъчно. Трябва да си много нещастна. Какво ще правиш сега?

– Нищо, Джонси. Той няма да дойде тук, а аз няма да ходя никъде, където бих могла да попадна на него. И не съм нещастна, а ядосана! Този мъж е отвратителен. Трябва ли да съсипва всяка хубава жена, която му се изпречи на пътя?!

– Май ревнуваш, любов моя – отбеляза Джонси.

– Не ревнувам – сопна й се Кристина. – Бясна съм. Не го обвинявах за това, което ми стори, а е трябвало. Вероятно е разбил сърцето на Нура и ще направи същото с Естел. Тя дори не знае, че е женен!

– Нито пък ти, мис Криси. Не знаеш със сигурност дали се е оженил за онова, другото момиче. Може да му е била само любовница, като теб.

– Не би посмял! Семейството ѝ не би позволило.

– Добре, ама все пак не можеш да си сигурна.

Томи дойде за вечеря, както обикновено, но не обърна никакво внимание на Естел, нито пък тя на него. След като всички се нахраниха, Кристина за момент остана насаме с Джон и го помоли за помощ. Обясни му, че Томи ѝ досажда още откакто се е върнала и че вече не знае какво да прави с него.

– Не можеш ли да поговориш с него, Джон? Кажу му да спре да настоява да се омъжа за него.

– Но аз не виждам защо да не се омъжиш за него, Криси. Той те обича. Ще бъде добър и верен съпруг. Ще бъде баща на детето ти. Не можеш вечно да живееш със спомени и съм сигурен, че с времето ще се научиш да обичаш Томи.

В първия момент Кристина се изненада от реакцията на брат си. Но после разбра, че Джон може би е прав. Вече нямаше причина да не се омъжи за Томи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Филип почука силно на вратата. Отвори я намусен прислужник.

– Мистър Какстън, сър, радвам се да ви видя отново. Мистър Пол също ще се зарадва.

– Къде е брат ми? – попита той и му подаде палтото си.

– В кабинета си е, мистър Какстън. Да му съобща ли за пристигането ви?

– Няма да е необходимо – отговори Филип и тръгна по късия коридор право към кабинета на Пол. – Ако си много зает, мога да дойда покъсно, братле – каза закачливо той, като надникна през отворената врата.

Пол вдигна поглед от писмата си и се изправи с ослепителна усмивка на красивото си лице.

– По дяволите, радвам се да те видя пак, Филип! Кога се върна? – Той се приближи и топло прегърна брат си.

– Току-що – отвърна Филип и се настани в голямото кожено кресло до прозореца.

– Неотдавна ти написах писмо, но ти очевидно си отплавал преди да стигне до теб. Все едно, по-важното е, че си вече тук. Това трябва да се полее – каза Пол и се насочи към малката масичка, върху която имаше гарафа с бренди и няколко чаши. – Освен това държа да те поздравя.

– Не мисля, че завръщането ми у дома е повод за поздравления – отбеляза сухо Филип.

– Съгласен съм. Завръщането ти у дома изисква само по глътка бренди, но ти заслужаваш поздравления, защото видях сина ти и той е едно хубаво, здраво бебе. Изглежда точно като теб – каза усмихнато Пол и подаде питието на Филип.

– За какво, по дяволите, говориш, Пол? Аз нямам син.

– Но аз... аз мислех, че знаеш! Защо тогава се връщаш в Англия? Не е ли заради детето? – попита объркано Пол.

– Говориш врели-некипели, Пол. Вече ти казах, че нямам син! – отговори Филип.

Започваше да се дразни.

– Значи няма да го признаеш? Просто ще се правиш, че той не съществува, че не се е раждал?

– Не, не ми е казала, и коя, по дяволите, е тя?

– Кристина Уейкфийлд! С коя друга си живял през последната година?

Филип се отпусна назад в креслото си. Беше шокиран.

– Тя роди син преди три месеца във Виктъри. Сметнах, че щом като е отишла да роди в дома ти, това става с твое съгласие. Случи се да отида там и попаднах на нея точно когато си тръгваше. Изглеждаше ядосана, че научавам за бебето. Каза ми какво си сторил с нея, как си я отвлякъл и си я държал с месеци в плен. Как, по дяволите, си могъл да направиш такова нещо, Филип?

– Беше единственият начин, по който можех да я имам. Но защо не се е върнала и не ми е казала? – промълви Филип по-скоро на себе си.

– Обясни ми, че ти не искаш детето, че не искаш да се ожениш за нея.

– Но аз никога не съм ѝ казвал... – Той млъкна, защото си спомни, че в действителност ѝ бе казал точно това. Беше ѝ казал, че не я е довел в стана, за да му ражда деца, и че няма намерение да се жени за нея.

– Това, че детето изглеждало също като мен, не доказва, че е мое. Кристина може да е забременяла и след като се върна при брат си.

– Размърдай си мозъка, Филип, и пресметни времето. Ти си я похитил още в деня на пристигането ѝ в Кайро, тоест, през септември, нали?

– Да.

– Добре, държал си я в плен четири месеца. Тя си е тръгнала в края на януари и е родила осем месеца по-късно – в края на септември. Значи трябва да е заченала от теб. Освен това. Кристина сама ми каза, че детето е от теб. Точните ѝ думи бяха: „Родих син, когото Филип не иска“, и трябва да добавя, че тя възнамерява да го задържи и да го отгледа сама.

– Син! – възкликна Филип, като удари с юмрук по облегалката на креслото. Радостният му смях отекна из къщата. Имам син, Пол, син! Казваш, че прилича на мен?

– Има твоите очи и коса. Красиво момче е. Не би могъл да искаш по-хубаво.

– Син! А тя е възнамерявала изобщо да не ми каже. Ще ми трябва кон, Пол. Заминавам още утре сутринта.

– Отиваш в Холстед?

– Разбира се! Искам си сина. Сега Кристина ще трябва да се омъжи за мен.

– Щом като не си знаел за детето, защо тогава си дойде в Англия? – попита Пол, докато допълваше чашите им. – За да си върнеш Кристина?

– Още я желая, но не си дойдох заради нея. Дойдох си, защото в

Египет не ми остана нищо. Язир е мъртъв.

– Съжалявам, Филип. Никога не съм познавал истински Язир и не съм мислил за него като за мой баща. Но знам, че ти го обичаше. Сигурно си бил много опечален.

– Така беше, но Кристина ми помогна да превъзмогна мъката си.

– Бих искал да знам какво ли се е случило между теб и Кристина – каза Пол.

– Може би някой ден ще ти разкажа, братле, но не сега. Аз самият не знам със сигурност какво се случи.

Филип тръгна призори на следващия ден и докато препускаше към Холстед, в главата му се блъскаха хиляди въпроси. Защо Кристина не се бе върнала да му каже, че носи неговото дете? От прекалена гордост? Ами Джон? Сигурно брат ѝ не знаеше кой е бащата на бебето, иначе щеше му потърси сметка още в Кайро.

Все едно, Джон скоро щеше да научи истината. По време на пътуването до Англия двамата с Филип бяха станали добри приятели. Как ли щеше да реагира Джон? Как ли щеше реагира самата Кристина на неочакваната му поява? Очевидно тя не искаше той да узнае, че има син. А може би искаше? Дали не бе отишла във Виктъри нарочно, за да му даде възможност да узнае?

Значи Кристина щеше да задържи бебето и да го отгледа сама. Ако наистина го мразеше, защо ѝ бе да задържа детето, което непрекъснато щеше да ѝ напомня за него? Може би всъщност и тя не бе безразлична към него!

Само ако ѝ беше казал, че я обича! Само ако не бе чакал да чуе тези думи първо от нейната уста! Е, сега вече нямаше да чака. Щеше да ѝ признае любовта си веднага, щом я видеше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Кристина прекара цялата сутрин в опити да избегне Естел, защото не можеше да понесе щастието, запалено в очите на момичето от любовта му към Филип. Сега беше късен следобед и Карин и Естел бяха отишли на пазар в Холстед, а Джон преглеждаше някакви книги в кабинета си.

В къщата беше тихо. Кристина се изтегна в гостната и се опита да чете, за да спре да мисли за Естел и Филип. Но те бяха непрекъснато пред очите ѝ, слети в страстна прегръдка. По дяволите!

– Кристина, трябва да говоря с теб. – Беше Томи Хънтингтън.

Тя се изправи и отиде бавно до камината. При всяка стъпка червената ѝ кадифена рокля се полюшваше с меко шумолене.

– Очаквах да те видя чак довечера, Томи. Какво те води тук толкова рано? – попита Кристина, като се обърна с гръб към него и се зае да пренарежда фигурите върху плота на камината.

– Тази сутрин говорих с Джон. Той е съгласен, че трябва да се оженим. Не можеш да ми отказваш повече, Кристина. Обичам те. Моля те, омъжи се за мен.

Кристина въздъхна дълбоко. Отговорът ѝ щеше да направи щастливи всички, освен нея. Дори Джонси бе започнала да ѝ втъпява, че браковете се сключват за удобство, а не от любов, и че е достатъчно господарят Томи да я обича.

– Добре, Томи, ще се омъжа за теб. Но не мога да ти гарантирам, че някога...

Щеше да каже „ще те обикна“, но я спря плътен глас, който я накара да пребледнее като платно.

– Информираха ме, че имам син, мадам. Вярно ли е това?

Томи стисна силно ръцете на Кристина, но тя беше твърде шокирана, за да усети нещо. После Томи я пусна и се извърна, за да види натрапника, а тя се улови за камината, за да се задържи права. Краката ѝ бяха омекнали като памук.

– Кой сте вие, сър? – попита Томи. – И какво искате да кажете, като питате годеницата ми дали имате син?

– Аз съм Филип Какстън. Може и да сте бъдещият съпруг на мис Уейкфийлд, но този въпрос не ви засяга. Зададох го на Кристина. И чакам отговор.

– Как смеете! – извика Томи. – Кристина, познаваш ли този човек?

Кристина беше загубила ума и дума. Тя бавно се обърна към Филип и едва не припадна от вълнение, когато го видя. Той бе същият, какъвто го помнеше. Той бе мъжът, когото обичаше. Искаше ѝ се да изтича към него. Искаше да го прегърне и никога повече да не го пусне. Но грозната омраза в очите му и суровата студенина в гласа му я възпряха.

– Имам ли син, мадам?

Заплашителният му тон я накара да се вцепени. Но после страхът ѝ се замени с ярост. Как можеше да говори за детето ѝ с такова равнодушие?

– Не, мистър Какстън – каза тя. – Аз имам син. Вие – не.

– Тогава нека перифразирам въпроса си, мис Уейкфийлд. От мен ли е заченат синът ви?

Кристина знаеше, че няма как да се измъкне. Пол сигурно му бе казал кога е родила и за Филип не е било трудно да пресметне, че е заченала, докато е била с него. Освен това трябваше само да погледне малкия Филип, за да разбере, че е негов син.

Тя се отпусна в най-близкото кресло и извърна поглед от двамата мъже, които очакваха отговора ѝ.

– Кристина, вярно ли е? Този мъж ли е бащата на детето ти? – попита зададено Томи.

– Вярно е, Томи – прошепна Кристина.

– Как смеете да дойдете тук, мистър Какстън?

– Тук съм заради сина си и ви предлагам да не се месите.

– Заради твоя син! – извика тя и скочи от креслото. – Но ти никога не си го искал. Защо го искаш сега?

– Боя се, че погрешно си разбрала това, което ти казах преди много време, Кристина. Казах, че не съм те довел в стана си, за да ми раждаш деца. Никога обаче не съм казвал, че няма да искам детето, ако се случи да заченеш – отговори спокойно Филип.

– Но аз...

Думите ѝ бяха прекъснати от Джон, който се появи на прага.

– За какво са всички тези крясъци? – попита той строго. После видя Филип, който седеше точно до вратата и топло му се усмихна. – Филип, не очаквах да те видя толкова скоро. Но се радвам, че си решил да приемеш поканата ми да ни посетиш. Естел също ще ти се зарадва.

– Мили боже! Всички ли са полудели? – извика Томи. – Нима не знаеш кой е този мъж? Това е бащата на детето на Кристина!

Усмивката на Джон се стопи.

– Вярно ли е това, Кристина? – попита той.

– Да – прошепна Кристина напрегнато.

Джон удари с юмрук по стената.

– По дяволите, Кристина! Аз се сприятелих с този човек! Ти ми каза, че бащата на детето ти е арабин!

– Но Филип е наполовина арабин, а и аз ти казах, че има и друго име! – изкрещя му в отговор тя.

– Ами ти? – изрева Джон, като отново се обърна към Филип. – Ела с мен веднага!

– Джон! – извика Кристина. – Ти ми даде дума!

– Добре си спомням обещанието, което измъкна от *мен*, Кристина. Просто ще поговоря с Филип насаме – каза поуспокоено Джон и поведе Филип към кабинета си.

Вътре той наля две чаши бренди и подаде едната на Филип. После се отпусна в черния кожен стол до бюрото си.

– Защо си дошъл тук? Боже господи, Филип! Имам пълното право да те извикам на дуел, задето си съсипал сестра ми!

– Надявам се да не се стигне дотам – отговори Филип. – Научих за сина си от Пол и веднага дойдох тук, за да се ожена за Кристина и да заведе нея и момчето в дома си в Бенфлийт. Но току-що я чух да приема предложението на онова войнствено хлапе, така че за брак вече и дума не може да става. Но аз все още си искам сина.

– Кристина никога няма да се откаже от детето си.

– Тогава трябва да те помоля да ми разрешиш да остана тук и да се опитам да я убедя в обратното. Надявам се съзнаваш как се чувствам. Момчето е мой наследник, а аз съм богат човек. Ще получи повече, ако отгледам аз.

– Просто не те разбирам. Ти си джентълмен и въпреки това си отвялкъл една дама и си я държал като своя наложница. Как си могъл да направиш такова нещо?

На Филип му стана забавно, че Джон задаваше същия въпрос, който бе задал и собственият му брат.

– Желаях сестра ти повече от всяка друга жена, която съм желал през живота си. Тя е толкова красива, че трудно би могъл да ме обвиниш. Свикнал съм да получавам това, което искам. Ето защо, когато бяхте в Лондон, я помолих да се омъжи за мен. Но тя отказа и аз уредих да те изпратят в Египет, родината на баща ми.

– Значи *ти* си бил!

– Да. Останалото вероятно знаеш.

Джон кимна. Божичко, докъде бе стигнал този мъж, за да получи Кристина! Може би щеше да стигне също толкова далеч, за да вземе сина си. Значи Криси грешеше – Филип искаше и нея, и детето, и бе дошъл тук, за да се ожени за нея. Джон се почувства виновен, задето я бе убедил да се омъжи за Томи. Вероятно така беше разрушил единствения шанс на Криси за щастие. Но ако позволише на Филип да остане тук, двамата с Криси може би щяха все някак да изгледят нещата помежду си. Този път обаче той вече нямаше да се меси.

– Можеш да останеш у дома докогато поискаш, Филип, въпреки че това вероятно ще причини голяма суматоха. Както знаеш, Естел също е тук, а тя си въобразява, че е влюбена в теб. Не знам какви са чувствата ти към нея, но моля те, бъди внимателен. Заради Кристина. – Джон стана и тръгна към вратата. – Сигурен съм, че сега искаш да видиш сина си. Ще се опитам да обясня нещата на Томи Хънтингтън, докато Кристина те заведе в детската.

– Благодарен съм ти, че прояви разбиране – отговори Филип и двамата излязоха в коридора.

Джон повика Кристина, която се отзова веднага. Трепереше от напрежение.

– Реших да позволя на Филип да остане за известно време – каза Джон.

– Но, Джон...

– Вече е решено, Криси. Сега заведи Филип в детската. Време е да се запознае със сина си.

– О! – Тя се обърна и тръгна по стълбите, без да изчака Филип.

– Не се надяваш да бъде лесно, нали? – попита Джон.

– Нищо не е лесно, когато е намесена Кристина – отговори Филип и я последва нагоре по стълбите.

Тя го чакаше пред вратата на детската стая. Напрежението и гневът ѝ растяха с всяка секунда и когато Филип стигна до нея, Кристина най-накрая не издържа и избухна.

– Какво очакваш да постигнеш, като оставаш тук? – извика тя. – Не причини ли вече достатъчно нещастия?

– Вече ти казах, Кристина. Дойдох тук за сина си.

– Сигурно се шегувах! Нима наистина очакваш да ти дам сина си, след всичко, което ми стори? Мога да те уверя, че няма да го получиш!

– Той вътре ли е?

– Да, но...

Филип отвори вратата, мина покрай Кристина и влезе в детската

стая. Отиде право при люлката и впери поглед в сина си. Кристина го последва припряно, но не каза нищо, когато видя гордата усмивка, с която той се взираше във Филип младши.

– Той е красиво момче, Тина. Благодаря ти – каза топло Филип и мекотата в гласа му отново накара сърцето ѝ да трепне. Той нежно взе сина си на ръце. За нейна изненада бебето не се разплака, а се загледа любопитно в леко наболите мустаци на баща си.

– Как си го кръстила?

Кристина се поколеба и избегна погледа му. Какво би могла да му каже?

– Младши – прошепна тя.

– Младши! Що за име с това? – избухна той и малкият Филип се разплака.

Тя бързо взе бебето от ръцете на Филип, който стоеше объркан и безпомощен.

– Тихо, милото ми, всичко е наред. Мама е тук – заутешава го тя. Бебето веднага спря да плаче и Кристина отново погледна към Филип. – Наложил се аз да избира името, след като тебе те нямаше. О, защо въобще трябваше да идваш?

– Дойдох тук с добри намерения, но после те чух да се съгласяваш да се омъжиш за любовника си – отговори той. Очите му бяха потъмнели и заплашителни.

– Моят любовник!

– О, хайде, Кристина, спести си лъжливите обяснения. Едва ли има човек, който знае по-добре от мен колко страстна жена си. Изобщо не се изненадвам, че те намерих в обятията на друг мъж. След толкова месеци това можеше да се очаква.

– Мразя те! – извика Кристина. Очите ѝ потъмняха, сякаш над тях бе паднала сянка.

– Много добре знам какво изпитваш към мен. Щом толкова ме мразиш, защо искаш да задържиш сина ми? Всеки път, когато го погледнеш, ще виждаш мен.

– Той е и мой син! Носила съм го девет месеца. Изстрадах болката да го родя на този свят. Няма да се откажа от него! Той е част от мен и аз го обичам!

– Има още нещо, което ме смущава. Ако толкова ме мразиш, защо си отишла да родиш сина ми във Виктъри?

– Не знаех, че това е твоят дом, докато не пристигнах там. Исках да се махна оттук, затова Джонси, старата ми бавачка, предложи да отида

при сестра ѝ, която се оказа твоя готвачка. Така попаднах във Виктъри. Откъде да знам, че това е твоето имение?

– Сигурно си била много изненадана – подметна Филип. – А защо не си тръгна, когато откри истината?

– Ема настоя да остана. Виж, не желая да разискваме повече този въпрос – отговори тя. – Трябва да излезеш, Филип. Време е да нахраня бебето.

– Тогава го нахрани. Престореното благоприличие е малко неуместно, Кристина. Добре познавам тялото, скрито под тази рокля.

– Ти си невъзможен! Изобщо не си се променил!

– Не, но ти си. Беше по-откровена.

– Не зная за какво говориш. – Кристина тръгна към вратата, водеща към нейната спалня. – Предлагам да накараш някого да ти покаже стаята ти. Можеш да видиш сина си по-късно, ако желаш.

Тя седна на един стол в далечния ъгъл на стаята си и сложи малкия Филип в скута си, за да разкопчее роклята си. Продължаваше, обаче, да усеща присъствието на Филип и накрая вдигна поглед, за да го види облегнат на вратата. Наблюдаваше я съсредоточено.

– Моля те, Филип! Можеш да идваш когато искаш в детската, но това е моята стая. Искам за малко да остана насаме... ако нямаш нищо против.

– Смуштавам ли те, Кристина? Никога ли не си разголявала гърдите си пред мъж? – насмешливо каза той. – Предлагам ти да спреш да се правиш на възмутена и да нахраниш сина ми. Струва ми се, че е гладен.

– О! – Тя реши да не му обръща внимание с надеждата, че той ще си отиде. Разтвори корсажа и подаде едната си гърда на малкия Филип. Той сложи мъничкия си юмрук върху нея и засука лакомо.

– Кристина, какво правиш? – изпищя Джонси, която влезе през другата врата на стаята и видя Филип.

– Всичко е наред, Джонси. Успокой се – каза раздражено Кристина. – Това е Филип Какстън.

– Значи вие сте бащата на Филип младши – отсеке Джонси, като се обърна към Филип. – Хм, здрави нерви трябва да имате, за да дойдете тук след всичко, което сте сторили на детето ми.

– О, млъкни, Джонси! Вече каза предостатъчно – срязва я Кристина.

Филип избухна в смях и тя побесня. Чудесно знаеше кое му се струва толкова смешно.

– Това е често срещано име, по дяволите! Не съм длъжна да ти давам обяснения!

Малкият Филип започна отново да плаче.

– Излезте веднага оттук, мистър Какстън. Разстройвате и Криси, и сина си – разлюти се Джонси. Филип побърза да се подчини, но Кристина още чуваше смеха му в коридора. Джонси припряно затвори и двете врати, после я погледна и поклати глава. – Значи той дойде. Знаех си, че ще дойде. А господарят Джон разбра ли вече?

– Да. Джон е решил да позволи на Филип да остане тук. Томи също знае. Филип влезе точно когато му давах съгласието си да се омъжа за него. О, Джонси, какво ще правя? – Кристина се разплака. – Филип е дошъл за сина си, не за мен! Държи се с мен толкова студено. Как ще понеса да го виждам заедно с Естел?

– Всичко ще се нареди, мис Криси. Ще видиш, че ще се нареди. Сега спи да плачеш, иначе това малко човече никога няма да се успокои.

Кристина затвори много тихо вратата на детската, обърна се и се озова лице в лице с Филип, който тъкмо влизаше от съседната стая. Трябваше да мине покрай него, за да стигне до стълбите, но той ѝ препречи пътя.

Попита насмешливо:

– *Филип* младши заспа ли?

– Да – отговори тя, като отбягваше погледа му. – Хареса ли стаята си?

– Ще ми свърши работа – каза Филип и повдигна лицето ѝ към своето. – Но бих предпочел да споделя твоята.

Той я придърпа към себе си, притисна тялото ѝ към своето и устните му се впиха в нейните, търсейки отговор. Кристина го даде с желание. Самотата и болката на отминалите безкрайни месеци се стопиха в миг.

– Е, Тина, защо не ми каза, че носиш моето дете? – промълви дрезгаво той.

– Разбрах, че съм бременна, чак когато бях вече в третия месец. Тогава беше твърде късно – ти вече си се бил оженил за Нура.

– Нура! – засмя се Филип, загледан в нежните ѝ сини очи. – Аз...

После се вцепени. Значи го беше изоставила, защото е искала да го напусне. А той, глупакът, си мислеше, че вече е знаела за бременността си и е избягала от страх да не го разгневи. Кога най-сетне щеше да осъзнае, че тази жена го мрази?

– Филип, какво ти стана? – попита Кристина, като видя внезапната студенина в очите му.

– По-добре идете при любовника си, мадам. Сигурен съм, че

предпочитате неговите целувки пред моите! – каза сурово Филип и я отблъсна от себе си.

Докато го гледаше как се отдалечава по коридора, Кристина усети как коленете ѝ се огъват. Зави ѝ се свят. Какво бе сторила, та да го накара да я нарани така жестоко? Само до преди миг беше на върха на щастието, а сега имаше чувството, че умира.

– Филип! О, знаех си, че ще дойдеш!

Беше щастливият глас на Естел, долитащ от коридора на долния етаж.

– Надявах се да не си си тръгнала, сладка моя. Ще направиш престоля ми тук много по-приятен – отговори ведро дълбокият глас на Филип.

Очите на Кристина се напълниха със сълзи. Тя бавно се върна в стаята и затвори вратата след себе си. После се хвърли на леглото и зарови лице във възглавницата.

Не можеше да слезе долу и да гледа как Филип флиртува с Естел. Защо бе престанал да я желае? Защо я мразеше толкова? Как щеше да понесе да ги гледа заедно, когато собственото ѝ сърце беше разбито?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Филип стоеше до отворената врата, която свързваше стаята на малкия Филип с тази на майка му, и наблюдаваше спящата Кристина, както бе правил толкова пъти в миналото. Само че тогава тя беше негова. Господи, колко я желаше! Беше тъй красива с тази разпиляна по възглавницата златна коса и с това невинно изражение на лицето. Ако можеше да има любовта ѝ, щеше да бъде най-щастливият мъж на света.

Защо ли не бе слезла за вечеря предишната вечер? Филип беше решил да ѝ покаже, че може да бъде не по-малко безразличен от нея и планираше да посвети цялото си внимание на Естел. Отсъствието на Кристина го бе разочаровало до смърт. Естел беше хубаво момиче, но не можеше да се сравнява с Кристина. Никой не можеше да се сравни с Кристина. Защо трябваше под тази прекрасна външност да се крие толкова коварно сърце?

Малкият Филип се разплака и Филип се скри зад вратата, за да може да наблюдава скришом Кристина. След минута тя влезе в детската стая и той с изненада видя, че носи черната роба, която си бе ушила в Египет. Защо не я беше изгорила? Очевидно за нея робата не криеше спомените, които извикваше у него.

Кристина отиде право при люлката. Бебето спря да плаче веднага, щом я видя.

– Добро утро, любов моя. Нарочно остави мама да спи до късно тази сутрин, нали? Ти си радостта на моя живот, Филип. Какво щях да правя без теб?

Филип се почувства сгрян от любовта ѝ към детето. Но не преставаше да се пита защо ли бе кръстила сина си на него.

Внезапно Кристина се обърна, усетила присъствието му в стаята, но не каза нищо, когато го видя да стои до вратата. Обърна се отново към малкия Филип, вдигна го от люлката и седна в тапицирания в синьо люлеещ се стол в ъгъла на стаята. Сетне бавно разкопча ношницата си.

Филип се подразни от мълчанието ѝ. Предпочиташе да му крещи, отколкото да се прави, че не го забелязва.

– Не ти отне много време да изгубиш отново чувството си за благоприличие – отбеляза жестоко той.

– Ти сам го каза вчера, Филип: не мога да ти покажа нищо повече от това, което вече си виждал – каза спокойно Кристина и го дари го с

лека усмивка, която така и не стигна до забележителните ѝ сини очи.

Филип се засмя. Явно тази сутрин нямаше да успее да я ядоса. Той се взря в сина си, който жадно сучеше от гърдата на Кристина и гледката дълбоко го развълнува. Това бяха неговото дете и жената, която обичаше. Не, не можеше да се признае за победен. Щеше да намери начин да ги има и двамата.

– Има голям апетит. Не се ли нуждаеш от дойка? – попита Филип.

– Имам достатъчно мляко, за да утоля глада му. Уверявам те, че се грижа добре за малкия Филип – каза рязко тя.

Филип въздъхна дълбоко. Изглежда нямаше нужда да търси хапливи забележки, за да я ядоса – един прост въпрос вършеше работа.

– Не исках да намеквам, че не си добра майка. Всъщност майчинството ти подхожда, Кристина. Справяш се изключително добре със сина ми – каза меко той, като улови един кичур от косата ѝ и нежно го уви около пръста си.

– Благодаря – прошепна Кристина.

– Къде го кръсти? – попита Филип, за да поддържа разговора.

Не искаше да си тръгва, но знаеше, че ще я изнерви, ако просто стои зад нея безмълвен.

– Още не е кръстен.

– Боже господи, Кристина! Трябвало е да го кръстиш до един месец след раждането му. Какво чакаш още? – извика той, като заобиколи стола, за да застане с лице към нея.

– Дяволите да те вземат, престани да ми крещиш! Просто не съм помислила за това. Не съм свикнала да имам деца – отговори тя също толкова сърдито. Очите ѝ бяха станали тъмно, сапфирено сини.

Филип тръгна да излиза, но когато стигна до вратата на стаята, се обърна отново. Лицето му се бе изкривило от гняв.

– Ще го кръстим още днес. Пригответи се, пригответи и сина ни. Тръгваме след час.

– Това е моят дом, Филип, а не твоят стан в планината. Тук не можеш да ми заповядваш какво да правя.

– Пригответи се или аз сам ще го взема.

Той се обърна и излезе от стаята. Кристина знаеше, че говори сериозно. Тя се помъчи да се успокои и довърши храненето на бебето, после го сложи в люлката и извика една от прислужниците да ѝ помогне да се пригответи. Не можеше да остави Филип сам да изведе сина ѝ от къщата. Нямаше му доверие.

Едва когато започна да се съблича, Кристина забеляза, че е с

черната си арабска роба. Беше я взела несъзнателно, когато чу плача на малкия Филип. Дали Филип бе забелязал? Едва ли. Той вероятно дори не си спомняше за тази роба. Иначе все щеше да направи някоя хаплива забележка.

Тя вдигна косата си в каскада от къдрици, после избра от гардероба една проста памучна лилава рокля с дълги ръкави и висока яка, която ѝ се стори подходяща за случая. Оставаше ѝ много време, затова Кристина спокойно облече бебето и слезе по стълбите. Филип вече я чакаше. Беше сам.

– Къде е Джон? – попита нервно тя.

– Замина рано тази сутрин за Холстед по работа. Каза, че ще се опита да се върне до обяд – отвърна той, взе сина си от ръцете ѝ и тръгна към вратата.

– Но... ние няма да ходим сами, нали?

– О, хайде, Кристина – засмя се Филип. – Няма да те отвлека отново, ако това те притеснява. Въпреки че за момент ми хрумна подобна мисъл.

О! Как може да лъже с такава лекота, помисли си ядосано Кристина.

– Следващият път, когато замислиш похищение, жертвата ти вероятно ще бъде Естел! – жлъчно каза тя.

– Защо ми се струва, че ревнуваш? – присмехулно попита той.

– Не ревнувам! – тросна му се Кристина. – Благодарна съм, че вниманието ти е насочено в друга посока.

Не им отне много време, за да стигнат до малката църква. Филип остави Кристина да чака в откритата карета, а сам влезе в църквата, за да провери дали свещеникът е свободен. Скоро се върна и ѝ помогна да слезе от каретата.

– Всичко наред ли е? – попита тя, когато той отново взе малкия Филип.

– Да. Ще отнеме само минутка – отвърна Филип и влезе след нея в малката, мрачна църква. В края на пътеката ги чакаше дребен, червендалест свещеник, който пое бебето от ръцете на Филип. Бебето не се разплака, когато студената вода докосна челото му, но Кристина трепна, когато в сумрачната църква отекнаха ясните думи на свещеника:

– Кръщавам те Филип Какстън младши.

Филип взе сина си, улови Кристина за ръката и я повлече към изхода на църквата. Тя мълчаливо изчака да се качат в каретата и да тръгнат обратно към Уейкфийлд, и едва тогава даде воля на яростта си.

– Нямаше никакво право да правиш това, Филип!
– Имам право, аз съм му баща – усмихна се Филип.
– Не си му законен баща. Аз и ти не сме женени. Проклетие! Името му е Филип младши Уейкфийлд, както го пише в свидетелството за раждане.

– Свидетелството много лесно може да бъде променено, Кристина.
– Първо трябва да намериш оригиналния документ. Той е мой син и ще носи моето, а не твоето име!

– А когато се омъжиш, смяташ ли да му дадеш името на съпруга си?

– Всъщност, не съм мислила за това, но ако Томи иска да го осинови, тогава да, ще носи неговото име.

– Няма да позволя този млад никаквец да отгледа детето ми – намръщи се той.

– Нямах думата по този въпрос, Филип. Освен това Томи ще бъде добър баща – каза тя, без сама да си вярва.

– Ще видим – измърмори Филип.

После и двамата потънаха в мълчание.

Скоро каретата спря пред имението. На вратата ги посрещна Джон. Изглеждаше ядосан.

– Къде бяхте, за бога? Разтревожих се до смърт!

– Ходихме да кръстим малкия Филип, Джон. Няма за какво да се разстройваш – отговори Кристина и се извърна въпросително към Филип, който бе започнал да се смее.

– Защо не сте казали на някого къде отивате? Когато се върнах у дома и видях, че сте изчезнали и двамата, заедно с бебето, си помислих, че...

– Знаем какво си си помислил, Джон – засмя се тя. – Но си сбъркал, както сам виждаш. Съжалявам, че си се разтревожил. Няма да се повтори.

Кристина се качи горе да сложи бебето да спи. След като го преоблече, тя затвори вратата на детската, за да не го безпокоят, после отиде в собствената си спалня, за да си свали шапката. През отворената врата Кристина чу, че Филип се прибира в стаята си. След миг оттам долетя ясният му глас и я накара да застине неподвижно.

– Какво правиш тук? Сестра ти ще припадне, ако те намери в стаята на един джентълмен.

– Недей да се преструваш на толкова шокиран, Филип. Трябва да си свикнал да забавляваш дами в спалнята си – каза закачливо Естел. –

Чаках те тук, за да мога да поговоря с теб насаме. Защо не затвориш вратата и не дойдеш при мен на леглото, където е много по-удобно?

– Няма да се наложи, защото си тръгваш веднага. Не възнамерявам да бъда изгонен от тази къща заради твоите прищевки, Естел.

Кристина не искаше да слуша повече, но не можеше да се въздържа.

– Това не е прищявка, Филип Какстън! Дойдох тук, за да получа отговор. Още ли си влюбен в Кристина? Искам да знам!

– Любов! Какво общо има любовта с това? Някога я желяех, точно както сега желяя теб – каза Филип, като вложи твърде малко чувство в плътния си глас.

– Значи тя вече не означава нищо за теб? – попита Естел.

– Кристина е майка на сина ми – това е всичко. Сега трябва да те помоля да си тръгнеш, Естел, преди някой да те е открил тук. Следващия път, когато пожелаеш да си поговориш с мен насаме, намери подходящо място.

– Както кажеш, Филип – изкикоти се Естел, очевидно доволна от себе си. – Ще те видя ли на обяд?

– След малко слизам долу.

Кристина седна на ръба на леглото. Сякаш нож бе пронизал сърнето ѝ. Беше прегладняла, но сега всичките ѝ мисли за храна изчезнаха. Трябваше да се махне оттук!

Тя хвърли роклята, облече дрехите си за езда, изтича надолу по стълбите и побягна към конюшната.

Докато един от конярите оседлаваше Дакс, Кристина нервно потрепваше с крак, нетърпелива да избяга колкото може по-далеч от тази къща. Едва когато препусна надолу по пътеката, водеща към полята, тя даде воля на сълзите си.

Вятърът отвяваше солените капки към ъглите на очите ѝ. Погледът ѝ се замъгли, но Кристина продължаваше да пришпорва Дакс с все сила. Фибите изпадаха от косата ѝ и къдриците ѝ се разпиляха, грабнати от вятъра. Искаше ѝ се да умре, за да сложи край на всичко, но се сети за малкия Филип. Не можеше да остави бебето си. Трябваше да приеме факта, че все още обича Филип, но никога няма да го има отново. Просто трябваше да се примири и да се посвети изцяло на сина си. Томи я обичаше. Може би щеше да ѝ даде спокойствието, от което толкова се нуждаеше.

Два часа след смрачаване Кристина най-сетне стигна до входната врата и изтощена се облегна на нея. Филип излезе от гостната със загрижено изражение на лицето, но се отпусна и се усмихна, когато я видя. Зад него пристъпиха Джон и Карин. Карин изглеждаше разтревожена, а Джон – разярен.

– Къде, по дяволите, беше, Кристина? – извика той. – Вече за втори път в един и същи ден излизаш, без да кажеш и дума. Какво ти става?

– Добре ли е малкият Филип? – промълви тя.

– Добре е. Наложил се Джонси да търси дойка, за да го нахрани. Беше малко уплашен, но вече спи. Криси, наранена ли си? – попита Джон вече по-спокойно. – Да не би да си паднала от Дакс?

Кристина се погледна. Беше цялата в кални пръски. Разпиляната ѝ коса бе разрошена и сплъстена. Тъмнозеленият ѝ кадифен костюм за езда беше раздран на много места от стремглавата езда през гората.

Тя се отблъсна от вратата и вирна глава.

– Добре съм, Джон, просто съм уморена и гладна.

Понечи да влезе вътре, но Джон я дръпна обратно.

– Минутка, млада госпожице. Не отговори на въпросите ми. Къде беше през цялото това време? Всички от къщата излязоха да те търсят.

Кристина видя развеселеното изражение на Филип и се ядоса.

– Мътните да го вземат! Вече не съм дете, Джон. Мога да се грижа за себе си! Това, че съм излязла сама за няколко часа, не е причина да организираш издирване!

– Няколко часа! Нямахте те цял ден!

– Яздих, това е всичко! И точно ти си човекът, който най-добре от всички би трябвало да знае защо!

Джон знаеше защо. Изглежда присъствието на Филип в тази къща тормозеше Кристина повече, отколкото бе предполагал.

– Криси, искам да говоря с теб. Насаме – каза той.

– Не тази вечер, Джон. Казах ти, че съм уморена.

Джон я дръпна към стълбището, където останалите можеха да ги чуват.

– Криси, ако Филип те разстройва толкова много, ще го помоля да си отиде!

– Не! – извика тя. После добави по-меко: – Не искам да си отива, Джон. Не мога да му откажа правото да бъде със сина си. Постигнах съгласие със себе си. От сега нататък ще мога да се справям с присъствието му. – Надяваше се, че говори истината.

След като Кристина се качи по стълбите, Джон се върна при Карин.

– Ще накарам някой да занесе поднос с храна в стаята ѝ и гореща вода за баня – каза Карин и загрижено погледна съпруга си. – Откри ли какво я е накарало да излезе този следобед?

– Аз знам какво – отговори той и изглежда неодобрително Филип. – Не знам обаче какво мога да направя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Беше петият ден на новата 1885 година. Последната седмица беше изпълнена с напрежение за всички в Уейкфийлд, но най-много за Кристина. Естел ѝ демонстрираше грубо пренебрежение при всеки удобен случай, а Филип само се усмихваше иронично. Най-тежки обаче бяха вечерите. Горките Джон и Карин седяха в двата противоположни края на масата и наблюдаваха останалите с мълчалива тревога. От едната страна седяха Кристина и Томи, който намръщено гледеше Филип. Отрещца пък бяха самият Филип и Естел, която не криеше презрението си към Кристина. В тези моменти стаята приличаше на барутен погреб.

След изчезването на Кристина преди седмица, Филип се бе променил. Вече не я задяваше, а се отнасяше с нея хладно и учтиво и никога не споменаваеше миналото. Това я изнервяше. Постоянно очакваше да чуе от него някоя хаплива забележка, но Филип мълчеше.

Колкото и да се стараеше да го отбягва, в детската стая винаги оставаха насаме. Тя настояваше Джонси да стои при нея, но веднага щом Филип влезеше в стаята, Джонси намираше някакво нескопосано извинение и бързо излизаше.

Той обаче се държеше на разстояние от Кристина и изглежда се интересуваше само от сина си. Гледаше я как къпе малкия Филип или си играе с него на мекия килим, но когато дойдеше време за храненето му, тактично излизаше. Това окончателно я съсипваше.

Томи бе най-големият ѝ проблем. Откакто пристигна Филип, беше станал много настоятелен. Непрекъснато притискаше Кристина да определи дата за сватбата – нещо, което досега тя всячески се бе старала да избегне.

Днес обаче Кристина най-сетне намери повод за малко радост.

Карин влезе в трапезарията, точно когато тя дояждаше обяда си, за да ѝ съобщи, че Естел най-после е решила да се прибере у дома.

– Вече си събира багажа – допълни тя. Кристина запази мълчание, макар че ѝ се искаше да заподскача от радост. – Въпреки че ми е сестра и че много я обичам – продължи Карин, – нямам нищо против да си призная, че се радвам на заминаването ѝ. Но не мога да разбера каква е причината за внезапното ѝ решение, а Естел не иска да ми я каже. Вчера се опитах да я придумам да си замине, но тя категорично отказа. А тази сутрин излезе на езда с Филип и когато се върна, заяви сърдито, че няма

да остане тук и минута повече. Така е по-добре за нея, защото си въобразяваше разни глупости и щеше да претърпи голямо разочарование. И все пак не я разбирам.

Кристина също не я разбираше. Но най-важното бе, че Естел заминаваше, все едно по каква причина. Ако не друго, поне нямаше повече да я вижда заедно с Филип и да се измъчва от ревност. Внезапно обаче й хрумна, че сега, след като Естел я няма, Филип също може да си отиде, и радостта й угасна.

Филип се изтегна на голямото месингово легло с ръце, склучени под тила, и се заслуша съсредоточено в звуците, долитащи от съседната стая. Той погледна старинния часовник върху камината. Десет без пет. Нямаше да чака още дълго.

Намръщи се, когато се сети за събитията от сутринта. Отдавна се бе уморил от играта, която играеше с Кристина и Естел, и бе търсил начин да я прекрати. Ето че тази сутрин дързостта на Естел беше разрешила проблема му.

Тя го беше хванала натясно след закуска и го бе помолила да пояздят. Филип не виждаше причина да отказва – и без това Кристина беше горе и хранеше бебето. Но след като се отдалечиха на известно разстояние от къщата, Естел слезе от коня и седна под едно голямо дъбово дърво. После свали шапката си, разтърси гъстата си черна коса и кимна прелъстително на Филип.

– Естел, качвай се на коня. Нямам време за игрички – строго каза той.

– Игрички! – извика Естел, скочи на крака и застана пред него с ръце на хълбоците. – Имаш ли намерение да ожениш за мен или не?

Въпросът й го бе изненадал, но в същия миг Филип съзря и решението на своя проблем. Всичко можеше да приключи веднъж завинаги.

– Нямам намерение да се женя за теб, Естел, и съжалявам, ако съм те накарал да повярваш в обратното.

– Но ти каза, че ме желаеш!

– Имах си егоистична причина да го кажа. А и ти това искаше да чуеш. Има само една жена, която желая и за която бих се оженил.

– И тя е сгодена за друг – засмя се горчиво Естел, метна се на коня си и го подкара в галоп обратно към имението.

Същата вечер, докато седяха край масата, Филип забеляза, че Томи Хънтингтън изглежда доста обезпокоен. Стана му забавно – младокът

явно усещаше, че щом Естел си е отишла, Филип ще отдели повече време на Кристина. Замисли се как ли би реагирал самият той, ако ролите им бяха разменени – ако бившият любовник на годеницата му живееше в една къща с нея, без той да може да стори нищо срещу това.

Във всеки случай Филип не изпитваше съжаление към Хънтингтън. Напротив, мразеше го. Не можеше да понесе мисълта, че скоро младежът ще бъде съпруг на Кристина, че ще има право да я прегръща и люби... Филип начаса отпъди тези мисли. Проклет да е, ако позволи това да се случи! Ако Томи Хънтингтън вече беше спал с Кристина, щеше да го убие!

Мисълта, че Кристина спи в съседната стая и помежду им има само една тънка стена, бе просто непоносима. Всеки ден я чуваше как се движи из стаята си, слушаше сладкия ѝ глас и вече едва издържаше. Трябваше да си я върне преди сватбения ѝ ден или отново да я отвлече. По-скоро би живял с омразата ѝ, отколкото без Кристина!

Филип чу, че прислужницата най-сетне излиза от стаята ѝ, отвори вратата и видя, че слабо осветеният коридор е празен. Спалнята на Джон и Карин беше в противоположната част на къщата. Надяваше се вече да са заспали.

Той се приближи до вратата на Кристина и тихо я отвори. Кристина се къпеше пред запалената камина, без да усеща присъствието му. Филип застина като омагьосан на прага, наблюдавайки как тя вдига гъбата и оставя водата да се стича надолу по ръката ѝ. Беше с гръб към него и той виждаше единствено мекия бял контур на раменете ѝ над ръба на голямата вана. Къдриците ѝ блестяха като разтопено злато, а светлината на огъня танцуваше покрай нея.

Кърпата и робата ѝ лежаха върху малко столче до ваната. Филип се промъкна тихичко до там и ги взе.

– Какво правиш тук? – извика Кристина, като се потопи до шия във ваната и погледна сърдито развеселеното му изражение, после робата и кърпата в ръцете му.

– Остави ги, Филип. Веднага! И се махни оттук!

– Тези неща ли? – попита насмешливо Филип. На светлината от огъня жълтите точки в очите му изглеждаха златни. – Както кажете, мадам.

Той ги хвърли на леглото, заобиколи ваната и отиде до стола в ъгъла на стаята. Кристина се вираше като онемяла в робата и кърпата, до които вече не можеше да стигне. После се извърна и яростно го погледна. Филип бе седнал на стола със скръстени ръце и я наблюдаваше

съсредоточено.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Филип Какстън? Мътните да те вземат! Искаш да бъдеш изгонен от тази къща? Нуждаеш се от извинение да си тръгнеш сега, когато Естел си отиде? Така ли е?

Той се усмихна, без да сваля тъмнозелените си очи от намръщеного ѝ лице.

– Не желая да си тръгвам от тази къща, Кристина, а и да желяех, нямаше да си търся извинение. Ако бъдеш така любезна да не повишаваш тон, никой няма да узнае, че съм тук.

Завладя я смущение. Филип бе наполовина скрит в сянка, но Кристина все пак виждаше тлеещия в очите му огън. Той я желяеше, беше сигурна в това. През тялото ѝ премина трепетно усещане. Тя също го желяеше с цялото си сърце, но знаеше, че любовта им ще е мимолетна, че ще трае само тази вечер. Утре Филип щеше да бъде студен и безразличен, както преди, а тя нямаше да може да понесе това.

– Излез от стаята ми, Филип. Нямах право да стоиш тук...

– Изглеждаш толкова красива тази вечер, Тина – промълви той. – Можеш да изкушиш един мъж да изпълни всяко твое желание. Но не и да те остави.

Тя се извъртя във ваната. Не издържаше да го гледа – разрошената му, блестяща черна коса и чистата му бяла риза, разкопчана до кръста и откриваща загорелите му гърди с къдрави черни косъмчета. Не тя, а той бе изкушението! Как копнееше да отиде при него и да му се отдаде! Знаеше, че и Филип копнее за това, но не можеше да му позволи да я наранява повече. Не можеше да го остави да я издигне във висините на любовното щастие тази нощ, а на сутринта отново да се сблъска с неговата омраза и студенина. Нямаше да го преживее.

Изминаха двадесет минути. Филип мълчеше. Кристина също. Беше с гръб към него, но знаеше, че той още я гледа.

– Филип, моля те, водата изстива.

– Затова ти предлагам да не стоиш повече в нея – каза меко Филип.

– Махни се оттук, за да изляза! – сръза го Кристина.

– Изумяваш ме, Тина. Гледал съм те стотици пъти как се къпеш и се появяваш гола от водата. Тогава не се стесняваше; защо се преструваш, че се стесняваш сега? Веднъж дори се любихме, легнали на твърдата земя до езерото. Ти бе тази, която дойде при мен в онзи ден и...

– Спри! – извика тя и удари с юмрук по водата. – Няма смисъл да говорим за миналото, Филип. Всичко е свършено. Сега излез на секундата, преди да съм настинала.

– Да не би тялото ти да се е деформирало от раждането на сина ми?
– попита Филип. – Затова ли отказваш да се изправиш?

- Естествено, че не! Фигурата ми се възстанови напълно!
- Тогава стани и го докажи, Тина – промърмори той дрезгаво.

Кристина почти се хвана на въдицата и започна да се надига, но после се усети и рязко се потопи дълбоко във ваната, ругаейки Филип под сурдинка. Но сапунените мехурчета се бяха спукали и водата бе станала напълно прозрачна. Господи, той не биваше да се приближава, трябваше да си тръгне! Защото ако я докоснеше, тя щеше да се предаде, знаеше го.

Точно тогава в коридора се чуха стъпки и Кристина изтръпна, когато на вратата тихо се почука.

- Кристина, трябва да говоря с теб. Кристина, будна ли си?

Тя се обърна и погледна към Филип, но той продължаваше да седи спокойно на стола и очеводно се забавляваше от новото ѝ затруднение.

– Томи, върви си у дома, за бога! Сега се къпя. Ще говоря с теб утре сутринта! – каза Кристина високо.

- Ще почакам, докато свършиш – извика в отговор Томи.

– Не, няма, Томи Хънтингтън! – Сега вече беше по-скоро уплашена, отколкото ядосана. – Много е късно! Не мога да те приема сега.

– Кристина, въпросът не търпи отлагане, по дяволите! Не мога повече да понасям присъствието на този мъж в твоята къща. Той трябва да си замине!

В стаята екна гърленият смях на Филип. В следващия миг вратата се отвори с трясък и в стаята влетя Томи. Обезумелият му поглед обхожда два пъти стаята, преди да открие Филип, скрит в сянката до прозореца.

Вбесен, той стисна юмруци и погледна Кристина, после Филип, после пак Кристина. Преди тя да измисли какво да каже, Томи нададе ужасяващ рев и се хвърли към Филип.

Кристина се изправи рязко, изтласквайки половината вода от ваната върху дебелия бял килим.

- Спри, Томи! – извика тя.

При вида ѝ Томи се вкамени и зяпна широко, напълно забравил за присъствието на Филип. Но Филип, който се беше полуизправил, за да посрещне атаката на Томи, се извърна гневно към Кристина.

- Сядай долу, жено! – изкрещя ѝ той сърдито.

Тя се подчини незабавно, като отново изплиска вода от ваната. Горещ червенина заля лицето ѝ.

– Какво, по дяволите, правите тук, мистър Какстън? – попита Томи.

– Няма защо да се разстройваш, Томи – каза Кристина утешително.

– Филип дойде малко преди теб, за да ми каже нещо за сина си. Той нямахме представа, че се къпя, когато влезе.

– Тогава защо седеше там и те гледаше как се къпеш? Как си му позволила да влиза тук, Кристина? Или това се е случвало през цялото време?

– Не ставай смешен! Казвам ти, че всичко е съвсем невинно. О, небеса! Този мъж ме е виждал да се къпя стотици пъти. Ако си спомняш, Филип дойде тук заради сина си, не заради мен. И седна само докато ми зададе няколко въпроса – това е всичко. Аз бях потопена през цялото време в тази вана, Томи. Той изобщо не ме виждаше и нямаше да ме види, ако твоята глупост не ме бе принудила да стана!

– Но той няма никакво право да бъде тук, в стаята ти, по дяволите!

– Понижи тона, Томи, преди да си събудил Джон! – срязва го Кристина.

– Да събудя Джон – точно това имам намерение да направя. Няма да останеш тук още дълго, Какстън. – Томи се изсмя горчиво и изскочи от стаята.

– Видж какво направи! – извика Кристина. – Защо не можеш просто да ме оставиш на мира? Сега Джон ще бъде принуден да те накара да напуснеш тази къща. Нарочно го направи, нали?

– Не съм искал да бъда разкрит, Кристина – каза спокойно Филип. – Тази къща е колкото на Джон, толкова и твоя. Няма да се наложи да си тръгна, освен ако и ти не го поискаш. От теб зависи дали ще пожелаеш нашият син да расте без да познава истинския си баща.

За пръв път Филип го наричаше „нашият син“. Кристина бе изненадана, но едновременно с това дълбоко развълнувана.

– Бързо, дай ми робата, преди Джон да е влязъл! – извика тя. – И се обърни, по дяволите.

– О, за бога, Кристина! – възкликна той, но все пак се обърна, отдалечи се от нея и застана до прозореца.

Кристина излезе от ваната и успя да нахлузи робата върху мокрото си тяло и да я завърже на кръста точно в мига, в който Джон влетя в стаята. Томи го следваше по петите.

– Какво, по дяволите, става, Кристина? – попита Джон.

Филип се обърна с лице към тях и Томи го погледна навъсено.

– Казах ти, че говоря самата истина. Това е безочие, Джон, и аз настоявам Какстън веднага да напусне къщата! – извика Томи.

– Достатъчно, Томи. Сега трябва да те помоля ти да си идеш у дома. Аз ще се погрижа за това – отговори Джон.

– Няма!

– Веднага, Томи! Искам да говоря с Кристина насаме. Ще направя това, което е необходимо.

Томи се обърна и изскочи през вратата.

– Аз също излизам, щом искаш да говорите насаме – каза Филип.

– Да – отговори Джон рязко. – Ще ти съобщя решението си утре сутринта.

– До утре, тогава. Лека нощ, Тина. – Филип затвори вратата след себе си.

Кристина знаеше, че той я моли да се бори за него, за правото му да остане със сина си. Тя се отпусна леко и седна на ръба на леглото.

– Криси, какво те е прихванало? Да позволиш на Филип да влезе в стаята ти толкова късно през нощта! – попита Джон. – Да не би двамата с него да сте изяснили нещата помежду си? Така ли е?

– Не зная за какво говориш, Джон. Няма какво да изясняваме. Онова, което съществуваше някога, вече го няма и няма да се върне. И не съм канила Филип в стаята си. Той просто влезе и отказа да си замине.

– Той...

Кристина леко се усмихна.

– През цялото време, докато беше тук, Филип стоя в ъгъла на стаята, но аз зная, че ме желаше. И зная, че след всичко, което съм ти разказвала за себе си, няма да те шокирам, като ти кажа, че аз също го желях, повече от всичко – прошепна тя, уплашена, че Филип може да я чуе от стаята си. – Но му устоях, защото знаех, че ме иска само за тази нощ. И че утре отново ще ме мрази.

– Но, Криси, Филип никога не е преставал да те иска.

– Престанал е! – сръза го тя.

Нямаше смисъл да се спори с нея, когато решише да упорства. Джон поклати глава.

– Добре, ще го помоля да си замине, Криси. Ако това беше които и да е друг мъж, а не Филип, досега щеше да е мъртъв.

– Не искам да си тръгва, Джон.

– Да не би да се шегуваш? Ти току-що ми каза, че няма да можеш да му устоиш, ако той... Криси, това ще се случи отново, ако Филип остане.

– Няма да се случи отново, Джон, знам, че няма. И освен това, отсега нататък ще заключвам вратата си. Искам Филип да остане, докато сам

не реши да си замине. Няма да му отнема правото да познава сина си.

– Ами Томи? Той не би приел подобно обяснение за оставането на Филип. – Джон замълча и отново поклати глава. – Грешката е изцяло моя, Криси. Не биваше да те придумвам да се омъжваш за Томи.

– Това сега няма значение. Ще поговоря с Томи утре сутринта. Ще го накарам да разбере, че това бе една съвсем невинна ситуация.

– Съмнявам се, че ще ти повярва. А какво възнамеряваш да правиш, когато се омъжиш за Томи? Той никога няма да пусне Филип в тази къща.

– Не зная. Ще измисля нещо, когато му дойде времето. А като говориш с Филип, кажи му, че съм обяснила на Томи, че сме говорили за малкия Филип. И макар да не е редно да те моля за подобно нещо, забрави за това, което се случи. В замяна аз ти обещавам, че то няма да се повтори повече.

– Това ли каза на Томи преди малко? Нищо чудно, че е толкова разярен. Нима мислиш, че той е такъв наивник, та да ти повярва? Томи не е глупак.

– Добре, просто ще трябва да настоявам, че е вярно – каза Кристина. – Не искам повече сблъсъци между Филип и Томи.

– Просто поговори с Томи, преди аз да съм попаднал на него. Няма да знам как да му обясня защо Филип е още тук. Още повече, че и самият аз не разбирам. – Джон отиде до нея и я целуна лекичко по бузата. – Предполагам, че утре Томи ще се появи рано, затова най-добре хубаво си почини. Лека нощ, сестричке. Надявам се, че знаеш какво правиш.

Тя се усмихна леко, но не му отговори. След като Джон си отиде, Кристина огледа празната стая и усети съжаление и разочарование. Питаше се какво ли би се случило, ако Томи не се бе появил. Тя навлече нощницата си, сви се на леглото и почувства как отново я завладява огненото желание, което я изгаряше всяка нощ. Копнееше за Филип – за ръцете му, които изучаваха тялото ѝ, за устните му, които отнемаха волята ѝ, за мускулите, които играеха по гърба му, когато го погалеше. Тя се обърна и тихо заплака, заровила лице във възглавницата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Кристина се събуди от силния плач на сина си. Тя грабна робата и изтича в детската стая. Огледа се, за да се увери, че Филип не е там, и приближи до люлката. Когато я видя, бебето спря да плаче, но продължи да маха с ръце и крака. Беше благословена със син, който нощем я оставяше да спи спокойно. Но щом утрото настъпеше, той ставаше нетърпелив и правеше всичко възможно майка му да узнае, че се е събудил.

Тя го преобу, после седна в люлеещия се стол, за да задоволи глада му. Докато бебето сучеше, Кристина отново се сети как го бе нарекъл Филип. Нашият син. Звучеше толкова естествено.

Тя върна малкия Филип в люлката и я премести до прозореца, през който струеше ярка слънчева светлина. Даде му няколко играчки, за да се забавлява, докато дойде време да бъде изкъпан, и се върна в собствения си стая, за да се приготви за срещата си с Томи.

Малкият часовник върху камината показваше едва седем и десет, но Кристина не се съмняваше, че Томи всеки миг ще се появи долу. Тя избра тъмновиолетова сатенена рокля с дълбоко деколте и тесни ръкави. Едва ли бе подходяща за ранна утрин, но Кристина се надяваше, че така ще отвлече вниманието на Томи и ще го накара да забрави гнева си.

Тя прибра къдриците си с фибите, украсени с рубини, и си сложи малките рубинени обици. Но рубинената огърлица остави, за да не скрие онова, което Томи трябваше да види. Накрая се погледна за последен път в голямото огледало и остана доволна от външния си вид.

Когато слезе долу, тя с облекчение установи, че Томи още не е пристигнал. Поне закуската си щеше да изяде на спокойствие. Полупразните чинии на масата в трапезарията ѝ подсказаха, че Джон и Филип вече са се нахранили и вероятно са излезли от къщата.

След като приключи със закуската, Кристина отиде да си налее още една чаша чай, и когато се върна, Томи вече стоеше на прага. Беше облечен в красив костюм за езда от чортова кожа, а в дясната си ръка държеше камшик. Както се бе надявала, кафявите му очи бяха привлечени веднага от дълбокото деколте, едва прикриващо едрите ѝ, заоблени гърди. Тя се усмихна топло.

– Не те чух да влизаш, Томи, но няма значение. Ела да ми правиш компания на чаша чай.

Томи най-накрая вдигна поглед, за да срещне очите ѝ и попита като замаян:

– Какво?

– Казах да дойдеш да пийнеш чаша чай.

– Да. – Той приближи до нея, жадно загледан в гърдите ѝ. – Кристина, как можеш да носиш такава рокля преди обяд? Тя е...

– Не ти ли харесва роклята ми, Томи? – Кристина му се усмихна подкупващо. – Нося я само заради теб.

Томи се разтопи. Пристъпи към нея и я прегърна. Устните му потърсиха нейните, но тя не изпита вълнение. Не усети огньовете, които се разпалваха у нея всеки път, когато я целуваше Филип.

– Роклята е красива, Криси. – Той я отдалечи от себе си, без да я пуска, и я огледа изучаващо от глава до пети. – След като Какстън вече не е тук, нямам нищо против да се обличаш така.

– Томи...

– Божичко, Криси, не знаеш какво преживях, откакто се появи този мъж. Беше ад! Не можех да спя, не можех да ям, не можех да правя нищо, абсолютно нищичко. Непрекъснато мислех за това, че ти е бил любовник.

– Томи...

– Но сега всичко ще бъде наред. Каж ми, Джон още снощи ли го изрита, или си е тръгнал тази сутрин?

Кристина въздъхна отегчено.

– Филип остава тук, Томи.

Той се сепна, сякаш го бяха ударили през лицето, но тя бързо продължи:

– Джон ми повярва, когато му казах, че снощи нищо не се е случило. Всичко беше съвсем невинно, Томи. Наистина не се случи нищо. Филип Какстън вече не ме желае. Ти видя как се отнася с Естел. Няма причина да се разстройваш.

– Нямало причина! – избухна Томи. – Той беше в стаята ти, а ти беше... беше съблечена. Това ли наричаш нищо? Не го искам повече тук, Кристина. Няма да го позволя!

– Томи, престани! Филип има право да остане. Синът му е тук.

– Ще поговоря с Джон за това! Този мъж няма право да живее в една къща с теб!

– Тази къща е колкото на Джон, толкова и моя! – изкрещя Кристина. – И аз казвам, че Филип може да остане.

– По дяволите! – Той плесна с камшика по масата.

– Томи – каза тя, – Филип е тук само заради сина си, не заради мен. Не можеш ли да го разбереш?

– Тогава защо, за бога, не му дадеш този негов син?

– Не говориш сериозно – засмя се Кристина.

– Ако единственото, което Какстън иска, е бебето, дай му го. Аз без друго не желая това дете – каза горчиво Томи. – Ще имаме свои синове, Кристина, веднага щом се оженим. Мои синове.

Кристина го погледна право в очите и каза много бавно:

– Благодарна съм ти, че ми изясни чувствата си към малкия Филип, преди да сме се оженили. Сега няма да има никаква сватба. Ако не исках сина ми, за мен е невъзможно да се омъжа за теб, Томи.

– Кристина!

– Не разбираш какво изпитвам към детето си, нали? То е част от мен, Томи, и аз го обичам с цялото си сърце. Нищо на този свят не може да ме накара да се откажа от него.

– Ти никога не си имала намерение да се омъжиш за мен, нали? – извика Томи с изкривено лице. Студени тръпки преминаха по гръбнака на Кристина. – Обичала си този мъж през цялото време! Но няма да го имаш, Кристина. Помни ми думата! Филип Какстън ще прокълне деня, в който стъпи в тази къща. А също и ти?

– Томи! – извика тя. Но той изскочи от къщата, като затръшна входната врата след себе си.

Кристина се разтрепери неудържимо. Какво щеше да прави? Какво щеше да стори Томи? Трябваше да открие Филип и да го предупреди, но нямаше представа къде е той.

Тя се втурна нагоре по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Отиде право в стаята на Филип и затвори вратата. Щеше да го почака тук. О, Филип, моля те, побързай! Томи изглеждаше като полудял!

Изминаха двадесет минути, откакто Кристина крачеше нервно из стаята на Филип. Изглеждаха и като часове. Повтаряше си думите на Томи и се питаше какво ли биха могли да означават. Най-сетне в коридора се чуха стъпки. Господи, дано да е Филип!

Когато вратата се отвори, тя едва не припадна от облекчение.

– Какво, по дяволите, правиш тук? Опитваш се да си върнеш за снощи? – попита студено Филип, като влезе в стаята и свали тежкия си жакет за езда.

Кристина се огорчи от грубостта му, но си припомни защо е тук.

– Филип, дойдох тук, за да те предупредя. Томи отправи заплаха

към теб и се държа толкова странно, че аз...

– Не ставай смешна, Кристина! – прекъсна я той. – Снощи ме помоли да напусна стаята ти, сега аз те моля да напуснеш моята. Брат ти заяви съвсем ясно, че не иска повече да ни вижда двамата насаме.

– Това ли ти каза?

– Не точно, но това имаше предвид – отговори Филип.

– Но, Филип, Томи каза, че ще те накара да съжеляваш, че изобщо си дошъл тук. Той...

– Наистина ли си въобразяваш, че ми пука какво казва Хънтингтън? Уверявам ви, мадам, че мога да се грижа за себе си. – Той ѝ обърна гръб, пренебрегвайки обърканото ѝ изражение. – Ако младият ти любовник се опита да направи някоя глупост, обещавам, че ще се постарая да не го наранявам. Сега бъди така любезна да излезеш от стаята ми!

Кристина сграбчи Филип за ръката и го завъртя с лице към себе си. Потъмнелите и сини очи се сблъскаха със сърдития му зелен поглед.

– Мисля, че смята да те убие! Не можеш ли да проумееш това с дебелия си глава, мътните да те вземат!

– Правилно, Кристина, точно това смятам да направя – каза Томи. Кристина усети как мускулите на ръката на Филип се стегнаха. Внезапно ѝ призля. Олюлявайки се, тя се обърна бавно към вратата. Томи стоеше на прага и държеше в ръце два пистолета, насочени право към Филип.

– Знаех си, че ще ви намеря заедно. Е, предупреждението ти малко закъсня, Кристина. Сега нищо не може да спаси любовника ти. – Той се засмя.

Въпреки усещането, че всеки миг ще припадне, тя се насили да заговори.

– Томи, не можеш да го направиш! Това е... това е убийство! Погубваш собствения си живот.

– Смяташ ли, че вече давам пукната пара за живота си? Не ме интересува какво ще стане с мен, стига той да умре. А той ще умре, Кристина, точно пред очите ти. Мислиш ли, че не знам, че спеше с него през цялото време, докато бяхме сгодени? Мислиш ли, че съм чак такъв глупак?

– Това не е вярно, Томи! – извика Кристина и застана пред Филип, но той я избута грубо встрани и тя падна върху леглото.

– Не се пречкай, Кристина. Това е въпрос, който засяга Хънтингтън и мен – каза сурово Филип.

– Много вълнуващо – засмя се Томи. – Но аз не възнамерявам да

застрелям Кристина.

– Томи, чуй ме! – замоли го Кристина. Трябваше да го спре! Тя се надигна от леглото. Дишаше тежко. – Ще замина с теб, Томи. Ще се омъжа за теб още днес. Само те моля, умолявам те, свали pistolетите.

– Лъжеш. Винаги си ме лъгала!

– Не лъжа, Томи! Това е лудост! Нямах причина да ревнуваш от Филип. Не го обичам, Томи. Той не ме иска и аз не го искам. Как бих могла да го искам след всичко, което ми стори? Моля те, трябва да се вслушаш в гласа на разума! Ще замина с теб още днес и никога повече няма да споменаваме за това. Томи, моля те!

– Достатъчно, Кристина! Отново ме правиш на глупак, но този път няма да се хвана. Винаги си искала него, така че не се опитвай да ме убеждаваш в обратното! – разярено извика Томи. Мускулите на лицето му играеха. – През цялото време, докато бяхме сгодени, ти не ми позволи дори да те докосна, но на него позволяваше всичко, нали? Е, това няма да го бъде повече! Няма да имаш нито него, нито сина му. – Кристина изпищя ужасено, но той само се засмя отново, без да откъсва поглед от неподвижния Филип. – Нима си мислиш, че бих оставил живо детето, което цял живот ще ти напомня за него? Не, Кристина, ще умрат и двамата! Имам два куршума – по един за всекиго от тях.

– Ще трябва да използваш и двата за мен, Хънтингтън. Но дори така, пак ще те разкъсам на парчета. – Гласът на Филип беше спокоен, но заплашителен.

– Съмнявам се, Какстън. Аз съм отличен стрелец. Първият ми куршум ще те уличи в сърцето и ще ми остане още един, за да убия онова копеле, сина ти. Нищо няма да й остане от теб. – Томи замлъкна и се загледа сляпо в пода. – Ти беше всичко, което исках, Криси, но те отнеха от мен. – Сетне погледът му се върна на Филип и лудостта отново пламна в очите му.

Той вдигна един от pistolетите и го насочи право в сърцето на Филип. Кристина нададе смразяващ кръвта вик и се хвърли напред точно когато Томи натисна спусъка. Филип бе отстъпил встрани, за да избегне куршума, но успя да я улови в ръце, преди да се е строполила на пода. От главата и рукна кръв.

Тя усети, че пада, пада бавно и се върти ли, върти. После всичко пред очите и се обagri за миг в червено и мракът я погълна.

– О, господи! Какво направих? Аз я убих! – извика Томи. Цветът се отдръпна от лицето му и той с ужасен вик се обърна и хукна надолу по стълбите. Но преди да стигне до входната врата, откъм трапезарията

тичешком се зададе Джон, следван от Карин и Джонси.

– Томи! – изкрещя Джон и го спря на вратата. Томи бавно се извъртя и Джон преbledня при вида на двата пистолета в ръцете му.

– Божичко! Какво си направил?

Томи моментално пусна оръжията, сякаш прегаряха ръцете му. Но единият пистолет още беше зареден и при удара в пода гръмна със страховит трясък. Болезнен писък отекна на втория етаж. Томи падна на колене. По бузите му се стичаха сълзи.

– Ето, призрактът ѝ вече започна да ме преследва! – извика той. – О, боже, Криси, не исках да те убивам. Аз те обичах!

– Остани там, където си, Томи – нареди му Джон с потресен глас, преди да се втурне нагоре по стълбите, следван от двете жени.

– Къде да отида? – промърмори на себе си Томи в празния коридор. – Защо Какстън не ме последва? Справедливостта трябва да възтържествува! О, боже, защо бях толкова сляп, та да не видя колко много го обича? Толкова много, че застана пред куршума, за да го защити! Не мога да живея с това, което сторих. Искам да умра!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

– По дяволите, докторе, защо не се събужда? Вече минаха три дни, а вие казахте, че раната е само повърхностна, че дори не се нуждае от бинтоване!

Джон крачеше нервно из спалнята на Кристина, докато старият доктор Уилис си затваряше чантата.

– Като съдя по това, което ми казва мистър Какстън, се боя, че причината за състоянието на Кристина е психическа, а не физиологическа. Когато се е съвзела от първия припадък и е чула втория изстрел, тя веднага е решила, че са убили сина ѝ. Няма абсолютно никаква причина да не се събужда. Тя просто не иска.

– Но тя има всички основания да живее!

– Ние знаем това, но тя – не. Единственото, което мога да ви препоръчам, е да седнете тук и да ѝ говорите. Опитайте се да я извадите от това състояние. И не се плашете толкова, Джон. В цялата си практика не съм имал пациент, който да е умрял просто от инат. Освен майка ви, разбира се. Но тя беше будна и желаше да умре. Говорете на Кристина. Говорете ѝ, че момчето ѝ се нуждае от нея, говорете ѝ каквото и да е, стига само да я измъкнете от това състояние. Веднъж събуди ли се, ще бъде добре.

След като доктор Уилис си замина, Филип влезе в стаята и застана до леглото.

– Какво каза Уилис? – попита угрижено той.

– Че няма причина да не се събужда. Тя просто не иска! – отговори разпалено Джон. – По дяволите! Тя се опитва да умре от мъка, точно като майка ни!

Късно през нощта, след като Джон бе прекарал целия ден край нея, Кристина най-сетне отвори очи.

Тя погледна брат си, който седеше на един стол до леглото ѝ и се зачуди защо е там. После си спомни всичко.

– О, господи, не, не! – изкрещя истерично тя.

– Всичко е наред, Криси. Малкият Филип е добре! Той е жив, кълна се! – каза бързо Джон.

– Не ме... не ме лъжи, Джон – замоли го през хлипове Кристина.

– Кълна се, Криси, на сина ти му няма нищо. Спи в съседната стая.

Тя не можеше да спре да плаче.

– Чух изстрела. Чух го!

– Изстрелът, който чу, дойде от долния етаж, когато Томи пушна пистолетите на пода. Никоой не беше наранен. Малкият Филип е добре.

Кристина отметна завивките и понечи да стане от леглото. Но през главата ѝ премина заслепяваща болка и тя падна обратно върху възглавницата.

– Трябва да видя сама.

– Добре, Криси, щом не ми вярваш. Но този път се надигни по-бавно. Все пак, прекара в леглото три дни.

Джон я заведе в детската стая, като внимателно я придържаше през кръста, за да не падне. Кристина погледна спящия си син, докосна с ръка малкото му лице, почувства топлия му дъх, после го погали по бузата. Той се размърда и завъртя глава.

– Жив е – прошепна тя щастливо. Джон я вдигна на ръце и я занесе в леглото ѝ. Кристина отново се разплака, този път от радост.

– Донесох ти малко храна, Криси. После трябва да си починеш още малко.

– Но ти сам каза, че съм спала три дни. Последното нещо, от което се нуждая, е още почивка. Искам да знам какво се случи, Джон – каза тя.

– Един от прислужниците на Хънтингтън ме намери в конюшната. Лорд Хънтингтън го изпратил да ме предупреди, че Томи идва насам въоръжен. Чух първия изстрел преди да стигна до къщата и намерих Томи в коридора. Вторият куршум беше изстрелян случайно. Ти изпищя и аз си помислих, че Томи вече е убил Филип, но когато се качих горе, открих, че простреляната си ти. Криси, помислих си, че си мъртва. Но Филип ме увери, че просто си припаднала, когато си чула втория изстрел. Ако не беше припаднала, щеше да знаеш, че бебето е добре. Първият изстрел не го е смутил, но при втория, който отекна в къщата, се е уплашил и се скъса от рев. Не спря да плаче дори когато Джонси отиде при него.

– Значи Филип също е добре?

– Да. И двамата сяхте да сте добре, ако не беше застанала на пътя на куршума. Знам защо си го направила, Криси, но не мислех, че е моя работа да обяснявам на Филип. Слава богу, че куршумът само те е одраскал.

– Къде е Филип сега?

– Мисля, че е долу и се налива с алкохол – нещо, което прави от три дни насам.

– А Томи, той добре ли е?

– Мисля, че Томи беше най-потресен от всички ни. Той наистина си е помислил, че те е убил. Разплака се като бебе, когато му казах, че си само в безсъзнание. Но се боя, че го арестувах. В края на краищата, той стреля по теб.

– Но аз съм добре. Беше просто инцидент. Не искам Томи да е в затвора, Джон. Той се разяри до лудост, защото развалих годежа ни. Искам да го освободиш. Още тази вечер.

– Ще видя какво мога да направя, но първо ще ти донеса нещо за хапване.

– Мис Криси, любов моя, събуди се. Тук има някой, който иска да види мама.

Кристина се обърна в леглото и видя Джонси, която люлееше малкия Филип на ръце. Макар и притиснат в прегръдките ѝ, той не спираше да шава и това накара Кристина да се усмихне. Тя откопча ношницата си, после го сложи до гърдата си и продължи да гледа Джонси, която, очевидно превъзбудена, беше започнала да шета из стаята.

– Какво ти става? – попита Кристина.

– Нямам нищо против да ти кажа, че здравата ме уплаши. Да си лежиш там, в леглото, цели три дни! И брат ти, моля ти се, ми казва да дойда да те питам дали имаш нещо против да видиш господаря Томи. Ако ме беше попитал мен, щях да кажа „не“, но мен вече никой за нищо не ме пита.

– О, спри да мърмориш, Джонси. Ще се видя с Томи веднага, щом нахраня бебето.

– Сигурна ли си, че вече си добре? Не искам пак да се разстройваш.

– Нищо ми няма. Сега дим да те няма, и кажи на Томи, че скоро ще го приема.

Малко по-късно, след като Кристина вече бе оставила малкия Филип в стаята му, Томи почука на вратата. Тя я отвори и го покани вътре. Забеляза, че е облечен с дрехи за пътуване.

– Криси, аз...

– Всичко е наред, Томи – прекъсна го тя. – Не е нужно да говориш за това.

– Но аз искам – каза той и взе ръцете ѝ в своите. – Толкова съжалявам, Криси. Трябва да ми повярваш. Не бих те наранил за нищо на света.

– Знам, Томи.

– Сега разбирам колко много обичаш Филип Какстън. Трябваше да го разбере по-рано, но бях прекалено обзет от собствените си чувства, за да обърна внимание на твоите. Когато Какстън дойде тук, гледах на него само като на съперник. Но сега знам, че ти никога не би могла да бъдеш моя, че винаги си била негова. Кажу ми, че съжалявам за това, което се случи. Той още спи, иначе сам бих му го казал.

– Можеш да му го кажеш по-късно.

– Не, няма да бъда тук. Заминавам веднага.

– Но къде отиваш?

– Реших да постъпя в армията, като Джон – каза Томи и се изчерви.

– Но какво ще стане със земите ти? Баща ти ще има нужда от теб – опита се да го разубеди Кристина, макар да съзнаваше, че решението му е окончателно.

– Баща ми е още млад. За мен тук не остана нищо. Аз съм като теб, Криси – прекарал съм тук целия си живот. Време е да видя нещо повече от света. – Той леко я целуна по бузата. Кафявите му очи бяха топли и сърдечни. – Никога няма да намеря друга като теб, но някой ден може би все пак ще открия подходящата жена.

– Надявам се, Томи, наистина. И ти желая всичкия късмет на света.

Кристина остана изправена в средата на стаята дълго след като Томи си замина. Чувстваше се много тъжна и самотна, сякаш някой бе откъснал частица от сърцето ѝ. Младежът, с когото току-що бе говорила, беше старият Томи – онзи Томи, когото обичаше като брат. И той много щеше да ѝ липсва.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Филип се събуди с раздиращо главоболие. Слънчевата светлина, която струеше в стаята, не подобряваше нещата ни най-малко. Той притисна ръце към слепоочията си, за да намали болката, но и това не му помогна. После сведе поглед и с изумление установи, че преди лягане е успял да свали само едната си обувка. Беше спал напълно облечен и дрехите му бяха в окаяно състояние.

Снощи Джон му бе казал, че Кристина най-сетне се е събудила. Или бе сънувал? Имаше само един начин да разбере. Той стана, но главата му отново бе прерязана от остра болка и Филип се закле, че дълго време няма да близне уиски. Сетне напписка лицето си със студена вода и се подпря на скрина, докато болката го поотпусне.

След малко той с известни усилия успя да запали огъня в камината – нещо, което не се бе потрудил да направи снощи. Избърсна се и се преоблече. Едва тогава се почувства почти човешки и реши, че е време да види Кристина.

Извървя бързо няколко крачки до стаята ѝ и влезе направо. Намери Кристина облеганата на възглавницата на леглото. Под черната ѝ арабска роба се подаваше бяла дантелена нощница. Дългата ѝ коса бе разпиляна по възглавницата и я обгръщаше в красив златен ореол.

– Никога ли не чукаш? – попита тя рязко.

– Ти тъй или иначе щеше да ми кажеш да вляза, така че защо да губя и твоето, и моето време? – Филип затвори вратата и седна на стола, който Джон беше придърпал до леглото. – Значи най-после се събуди. Как, по дяволите, ти хрумна да спиш три дни и да оставяш сина ми на милостта на някаква си дойка?

От тона му Кристина не разбра дали той се шегува или е сериозен. Тя реши, че е и двете, и се раздразни.

– Съжалявам, ако си се разстроил, че се бавя със събуждането, но аз видях моя син тази сутрин, и той, изглежда, е бил хранен добре. И след като явно не харесваш дойките, кажи ми, Филип, как щеше да се справиш, ако се бях съгласила да ти дам малкия Филип?

– Дяволите да те вземат, жено! – изръмжа Филип и изпъшка от звука на собствения си глас.

Кристина разбра какво му е и започна да се кикоти.

– Какво е толкова смешно, мътните да го вземат? – погледна я той

навъсено със зачервените си очи.

– Ти – каза Кристина, като потисна смеха си. – Питам се каква ли е била причината три нощи да се давиш в алкохол? Знам, че си се разстроил, задето едва не загуби бебето, но няма това е основателен повод да се докараш до това състояние? На него му няма нищо.

– Ти лежа три дни в безсъзнание, без да знам дали ще оживееш – и ме питаш какво ме е накарало да пия!

– Какво значение има за теб дали ще живея или ще умра? Сигурна съм, че ако не се бях оправила, Джон щеше да ти даде малкия Филип. Трябва да си бил напълно щастлив от перспективата да получиш сина си. Съжалявам, че те разочаровах.

Филип се облегна назад и впери поглед в нея.

– Заслужаваш да те напердаша за тези думи! О, боже, няма значение; не биваше да идвам при теб толкова скоро. Трябваше да се досетя, че ще се разстроиш, като разбереш, че любовникът ти е в затвора.

– Той не ми е бил любовник, проклетнико! – срязва го сърдито Кристина. – За ваше сведение, мистър Какстън, вие сте единственият любовник, който съм имала.

– Няма нужда да крещиш, по дяволите! – извика той.

– Няма ли? Изглежда, че това е единственият начин думите ми да стигнат до теб. И още нещо – Томи вече не е в затвора. Той беше...

– Добре ли чух? – прекъсна я Филип и зелените му очи потъмняха.

– Да – отговори тя, без да обръща внимание на надигашия се у него гняв. – Томи бе освободен снощи по мое настояване.

– Боже господи! – избухна той, забравил за главоболието си. – След онова, което ти стори, ти си настояла да го освободят, сякаш нищо не се е случило?

– Той не искаше да ме простреля.

– Знаем! Той се целеше в мен. Не ви ли хрумна, мадам, че аз може да поискам да повдигна обвинение?

– Бих искала да не го правиш, Филип – каза тихо Кристина. – Томи съжалява за това, което направи. Той ме помоли да го извиня пред теб. Той...

– Вече си говорила с него?

– Да. Дойде да ме види тази сутрин.

– И сега ти ме молиш за свободата му. – Филип отново се отпусна назад на стола, сякаш притиснат от тежък товар. – Явно наистина го обичаш.

– Израснала съм с Томи. Бяхме много близки приятели, преди той

да реши да се влюби в мен. Но аз не го обичах по този начин.

– Но щеше да се омъжиш за него.

– Той ме помоли да се омъжа за него още в деня, когато се върнах у дома, и продължи да ме моли всеки ден. Не можех да издържам повече. Отказвах му, но той не се предаваше. Отидох във Виктъри именно за да се махна от Томи, но когато се върнах у дома, всичко започна отново. Помолих Джон да му каже да ме остави на мира, но той взе страната на Томи. Не очаквах някога да те видя отново, затова се предадох. Съгласих се да се омъжа за Томи, защото всички го искаха. Бяхме приятели и аз го обичах като приятел. И продължавам да го обичам по този начин. Когато тази сутрин дойде да се сбогуваме, той си беше старият Томи.

– Да се сбогувате?

– Да, той постъпва в армията. Ще ми липсва. Когато развалих годежа ни, Томи полудя от ревност, но сега е добре. Още ли желаш да повдигнеш обвинение срещу него?

– Не. Щом е заминал, желая му късмет. Значи ти мислиш за него само като за близък приятел?

– Да.

Филип се засмя ликуващо и се наведе напред.

– Ще ти кажа нещо, което трябваше да ти кажа преди много време. Обичам те, Тина. Винаги съм те обичал. Без теб животът ми няма никакъв смисъл. Искам да те взема със себе си у дома, във Виктъри. Ще те разбера, ако кажеш „не“, но не мога да не те помоля. А ако се съгласиш, няма да те насилвам за нищо. Знам, че ме мразиш заради нещастията, които ти причиних, но аз мога да живея с омразата ти, стига само да съм с теб.

Кристина се разплака. Не можеше да повярва.

– Не е нужно да ми отговаряш сега, Тина.

Тя скочи от леглото и коленичи пред него. Ръцете ѝ го обгърнаха през кръста така, сякаш никога повече нямаше да го пусне. Той повдигна лицето ѝ и я погали по косата. Очите му бяха нежни и питащи.

– Това означава ли, че ще дойдеш с мен?

– Филип, как можеш да си помислиш обратното? Как можеш да вярваш, че те мразя? Обичам те с цялото си същество. Предполагам, че съм те обичала от самото начало, но не го бях разбрала, докато Али Хейз не ме открадна от теб. Щях да остана завинаги с теб в Египет, ако не ме беше отпратил. А когато го направи, преминах през целия ад на страданието, докато не научих, че нося твоето дете. Малкият Филип ми даде основание да продължа да живея.

– Моля те, Тина, не ме лъжи. Не съм те отпращал. Ти ме напусна!

– Но аз не те лъжа, Филип. Още пазя бележката, която ми даде Рашид, след като ти тръгна за стана на Ямаид Алхабал. Отначало не й повярвах. Но когато Рашид ми каза, че искаш да се ожениш за Нура, аз се предадох и тръгнах с него.

– Не съм ти оставял никаква бележка, Тина. Отидох в стана на Ямаид, за да покаян племето му на нашата сватба. Когато се върнах...

– Нашата сватба!

– Да, бях започнал да мисля, че наистина изпитваш някакви чувства към мен. Исках да се ожена за теб, за да съм сигурен, че никога няма да те изгубя. Замислях сватбата ни като изненада. Но когато се върнах, открих, че си заминала, и... Дай ми да видя тази бележка.

Кристина неохотно го пусна, отиде до скрина, извади от чекмедже то смачкано парче хартия и му го връчи.

– Рашид! – изрева Филип, след като прочете бележката. – Трябваше да се досетя! Дори това да е последното нещо в живота ми, ще се върна в Египет и ще убия това копеле.

– Не разбирам...

– Тази бележка е от Рашид! Той беше оставил една и на мен, подписана с твоето име. В нея се казваше да не те следвам. Помислих си, че в последния месец си ме заблуждавала. Помислих, че само си се преструвала на щастлива, за да те оставя сама и да можеш да избягаш.

– Как си могъл да повярваш в това, Филип? Никога през живота си не съм била по-щастлива от този последен месец с теб. Не бих могла да имитирам такова щастие. – Тя се усмихна любящо и го погали по тила. – Но защо Рашид е сторил всичко това?

– Трябва да се е надявал, че ще те последвам в Англия и че няма да се върна. Рашид винаги ме е мразил, защото бях любимец на баща ни и станах водач на племето. Винаги е копнял да стане шейх – за него това бе по-важно от всичко. Разбрах как се чувства, затова го оставях да прави каквото си иска. Той е планирал и отвличането ти, и моята смърт в стана на шейх Али. Когато научих истината от брата на Амин, търсих Рашид навсякъде, но не успях да го открия. Накрая се отказах. Просто не можех да остана да живея повече в тази страна, където споменът за теб ме преследваше навсякъде. Но не мога да простя на Рашид. Той ни накара да загубим цяла година на споделена обич.

– Хм, част от тази година без друго нямаше как да бъде оползотворена – засмя се Кристина. – Но това е без значение. Важното е, че вече сме заедно – сега и завинаги. – Тя замълча. – А Естел? Ти й каза, че я

желаш.

Филип се засмя.

– Само защото знаех, че ти подслушваш, сладка моя. Защо, според теб, оставих вратата отворена?

Той се изправи и придърпа Кристина в обятията си. Устните им се сляха в страдна целувка, която възпламени цялото ѝ тяло. Струваше ѝ се, че ще припадне от щастие. Филип улови лицето ѝ в шепи и го обсипа с целувки.

– Ще се омъжиш ли за мен, Тина? Ще живееш ли с мен, ще ме обичаш ли завинаги?

– О, да, скъпи мой, завинаги. И никога повече няма да крия чувствата си от теб.

– Нито пък аз.

– Но нещо все още ме озадачава, Филип. Защо се отнасяше с мен толкова студено от първия миг, когато дойде тук?

– Сладка моя, дойдох, за да се ожена за теб, но още с влизането си те чух да приемаш предложението на друг мъж. Бях толкова разярен, че си загубих ума.

– Ревнувал си? – каза тя щастливо и прокара пръст по бузата му.

– Да съм ревнувал? Никога не съм ревнувал! – Той отиде до вратата на стаята ѝ и я заключи. Сетне властно я придърпа отново към себе си. – Ако някога те хвана да поглеждаш към друг мъж, ще те пребия!

– Наистина ли? – възкликна Кристина.

– Не – промърмори Филип, докато смъкваше черната ѝ роба. В очите му танцуваха дяволски пламъчета. – Едва ли ще ми дадеш повод, като знам колко време ще прекарваш в леглото.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Бяха женени от шест месеца. Шест блажени месеца. На Кристина още ѝ беше трудно да повярва, че Филип е неин. Искаше да е до него всяка минута, да го докосва, да слуша сладките му думи за любов, които я изпълваха с щастие.

– Спомняш ли си облога, който склучихме снощи? – попита Филип, когато тя влезе в спалнята с поднос със закуска. – Ако не се лъжа, залогът беше да прекараме сутринта, мързелувайки в леглото. И аз спечелих.

– Не съм забравила, любов моя, но когато се събудих, ти още спеше. Сметнах, че би искал да се подкрепиш с нещо преди обяд.

– По-скоро ти си искала да се подкрепиш с нещо. От начина, по който ядеш напоследък, започвам да си мисля, че се интересуваш повече от храната, отколкото от мен – подкачи я той. Сетне взе подноса от ръцете ѝ и го сложи върху покритата с черен мрамор масичка до канапето.

– Не е вярно и ти го знаеш – каза Кристина, като се престори на сърдита.

– Добре, но не биваше да носиш подноса сама. Все пак тези слуги трябва да си заслужат с нещо заплатите, които им плащам.

– Знаете много добре, милорд, че на слугите не е позволено да приближават до спалнята ви, когато вратата е затворена. Сам дадохте това нареждане, и то още на втория ден от медения ни месец, когато една от прислужниците влезе, за да смени чаршафите, и ни завари в леглото. Гневът ти уплаши горкото момиче до смърт.

– И имаше защо – ухили се Филип. – Но какво те задържа толкова дълго долу? Събудих се преди повече от час и вече се канех да слеза да те търся. Когато спечеля облог, очаквам да получа цялата печалба, а не само половината.

– През последните месеци никак не ми върви на покер. Започвам да си мисля, че в началото, когато ме научи на тази игра, нарочно си ме оставял да печеля.

– Ако си спомняш, тогава ти не залагаше нищо. Но сега, когато си струва залогът да се спечели, предпочитам да печеля. А освен това, ти сигурно също предпочиташ да загубиш.

– Мислиш ли? – подразни го Кристина и се изтегна върху

покритото с кадифе канапе.

– А не е ли така? – попита той, като седна до нея.

– Любов моя, не се нуждаеш от карти и от игри със залози, за да ме накараш да прекарам сутринта с теб в леглото. Както, впрочем, и целия ден. Досега трябваше да си го разбрал.

– Толкова много месеци живях с убеждението, че ме мразиш, Тина. Още ми е трудно да повярвам, че щастието ми е истинско – каза Филип. Той хвана лицето ѝ в ръце и се взря в нея с блеснали очи. – Ти ме направи най-щастливия мъж, като ми даде любовта си. Не мога да повярвам, че наистина си моя.

Кристина се сгуши в ръцете му и се притисна плътно към него.

– Трябва да забравим единадесетте месеца, през които бяхме разделени – прошепна тя. – Да забравим някогашните си съмнения. Беше лудост да крием любовта си един от друг. Но сега знам, че ме обичаш, както аз обичам теб. Никога, никога няма да те напусна. – Тя вдигна глава и го погледна. В зениците ѝ внезапно проблесна искра. – И ако някога друга жена завладее мислите ти, Филип Какстън, нека ти кажа от сега, че ще се боря за теб! Веднъж ти заяви, че никой не може да вземе онова, което е твое. Е, аз пък ти казвам, че няма да позволя на никоя жена да ми отнеме това, което е мое!

– За каква огън жена съм се оженил! – ухили се Филип. – Защо не ме предупреди, че ще бъдеш ревнива съпруга със силно развито чувство за собственост?

– Съжаляваш ли, че се ожени за мен? – попита тя.

– Знаеш отговора. Сега ми кажи какво те задържа толкова дълго долу? Не се опитваш да избягаш от съпругеските си задължения, нали, сладка моя?

– Това никога няма да направя. Просто се спрях за няколко минути да видя малкия Филип. Пак се опитва да ходи без да се държи за нищо. Толкова е сладък. Освен това Ема ми предаде писмо от Карин.

– И предполагам, че сега искаш да го прочетеш. Хайде, давай – каза той.

Кристина се усмихна и бързо отвори писмото. След като четеше мълчаливо няколко минути, тя започна да се смее.

– Е, време беше.

– За какво? – попита Филип.

– Карин е бременна. Джон сигурно е безумно щастлив, да не говорим за Джонси. Тя толкова се разстрои, когато заминахме и отведохме нейното бебе, както тя наричаше малкия Филип. Ще се радва да има

друго дете в къщата.

– Това е чудесна новина и аз много се радвам за тях. Но е време да увеличим и нашето собствено малко семейство – усмихна се дяволито той. – И можем да започнем да работим по въпроса още сега.

Вдигна я от канапето и я понесе към балдахиновото легло, още разбъркано от нощния сън. Преди да я положи върху него, целуна нежно шията, после рамото ѝ. Устните му бяха меки и топли.

Премрежените му зелени очи блестяха от нетърпение. Той съблече кадифения си халат и помогна на Кристина да си свали роклята. Сетне я взе в обятията си и отново я целуна страстно. Тялото ѝ потръпна от удоволствие.

Внезапно Филип се повдигна на лакът и ѝ се усмихна.

– Много ми харесва идеята да имам голямо семейство – каза той. – Нямах нищо против да родиш второ дете толкова скоро, нали?

– Трябваше да ми зададеш този въпрос преди месец. Сега вече нямам думата. След осем месеца семейството ни така или иначе ще се увеличи – усмихна се Кристина.

Лицето му грейна от радост.

– Но защо не ми каза по-рано?

– Изчаквах подходящия момент. Надявам се този път да бъде момиче.

– Не. Първо ще имаме три момчета и чак тогава момичето, което искаш.

– Но защо?

– Защото ако дъщеря ни прилича поне малко на теб, сладка моя, тя ще се нуждае от много сериозна закрила.

– Добре, няма смисъл да спорим – това така или иначе не зависи от нас. Трябва просто да почакаме и ще видим дали ще е момче или момиче.

– Предполагам, че затова ядеш толкова много напоследък – каза той. – Този път ще бъда до теб и ще видя как разцъфтяваш от майчинството.

Кристина леко се намръщи, като си спомни колко беше наедряла с Филип младши. Но Филип се засмя.

– В теб ще расте нашето дете. И в моите очи ти ще бъдеш по-красива, отколкото си сега – ако това въобще е възможно. Обичам те, Тина.

Тогава той я целуна пламенно. Телата им се сляха, погълнати от жаркия огън на страстта и Кристина осъзна, че ще бъде така и занаяпред, завинаги. Знаеше, че любовта ѝ към Филип никога няма да умре.

КРАЙ

© 1977 Джоана Линдзи
© 1997 Диляна Радинска, превод от английски

Johanna Lindsey
Captive Bride, 1977

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Джоана Линдзи. Пленница
Редактор: Христина Владимирова
Коректор: Виолета Иванова
ИК „Ирис“, 1997

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10612>]